

நமாஜ்

நாக
ஸ்ரீகணி



ஆலய
வரலாறும்
அருட்பா
மாதிரியும்



50/-

enquiries

50/-





१
சிவமயம்

புராதனி நயினை நாகபூஷணி

ஆலய வரலாறும்
அஞ்ச பாமாக்ஷயம்

கவிஞர்:

நயினை நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை B. Sc.
(ஒண்)

அமைப்பு, பதிப்புரிமை:
ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் சமாதான நீதிபதி

Durathani
Nayinai Nagabooshani

(Alaya Varalarum, Arudpamalayum)

By: N. K. Shanmuganathapillai B.Sc.

First Edition: June 1981

Printers: Thirukkanitha Printing Works,
Madduvil North,
Chavakachcheri.

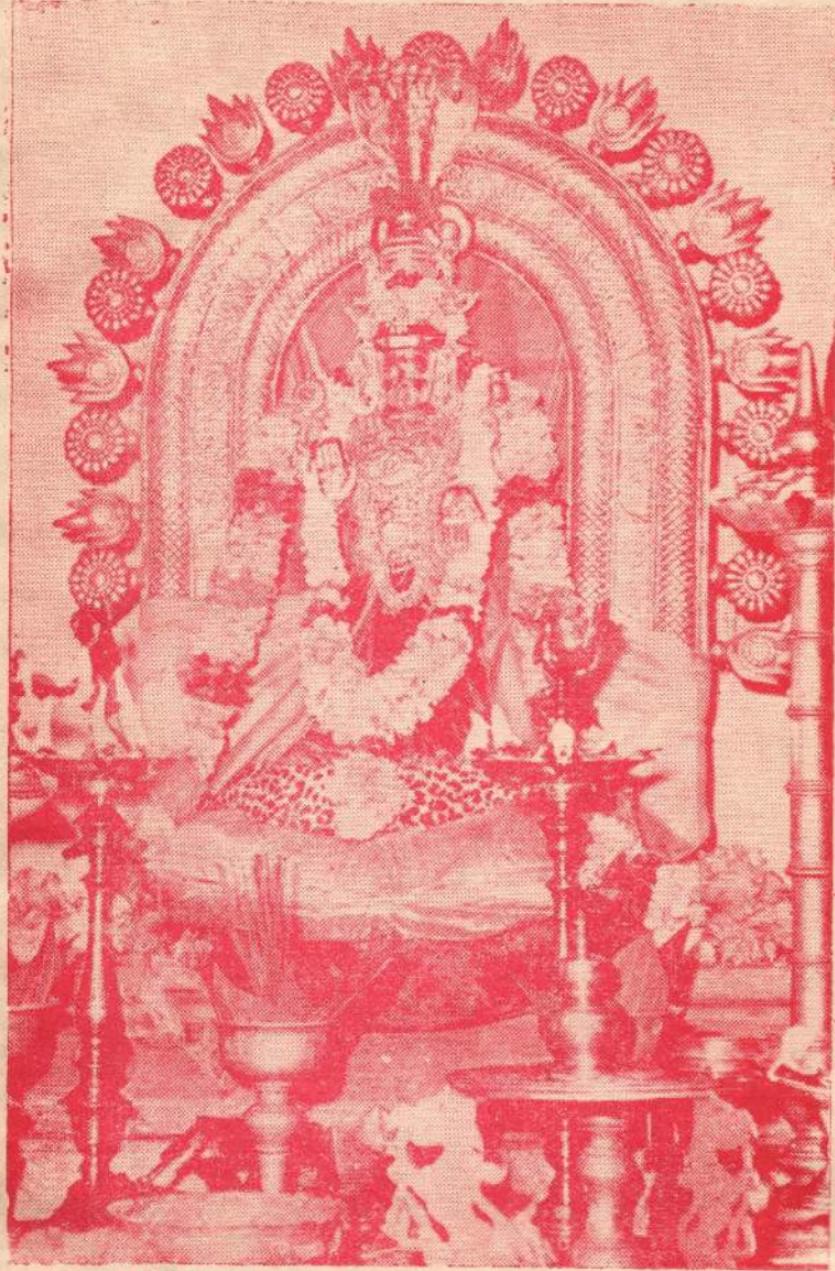
Published by: R. R. Poobalasingam J.P.

Price: Rs. 10/-

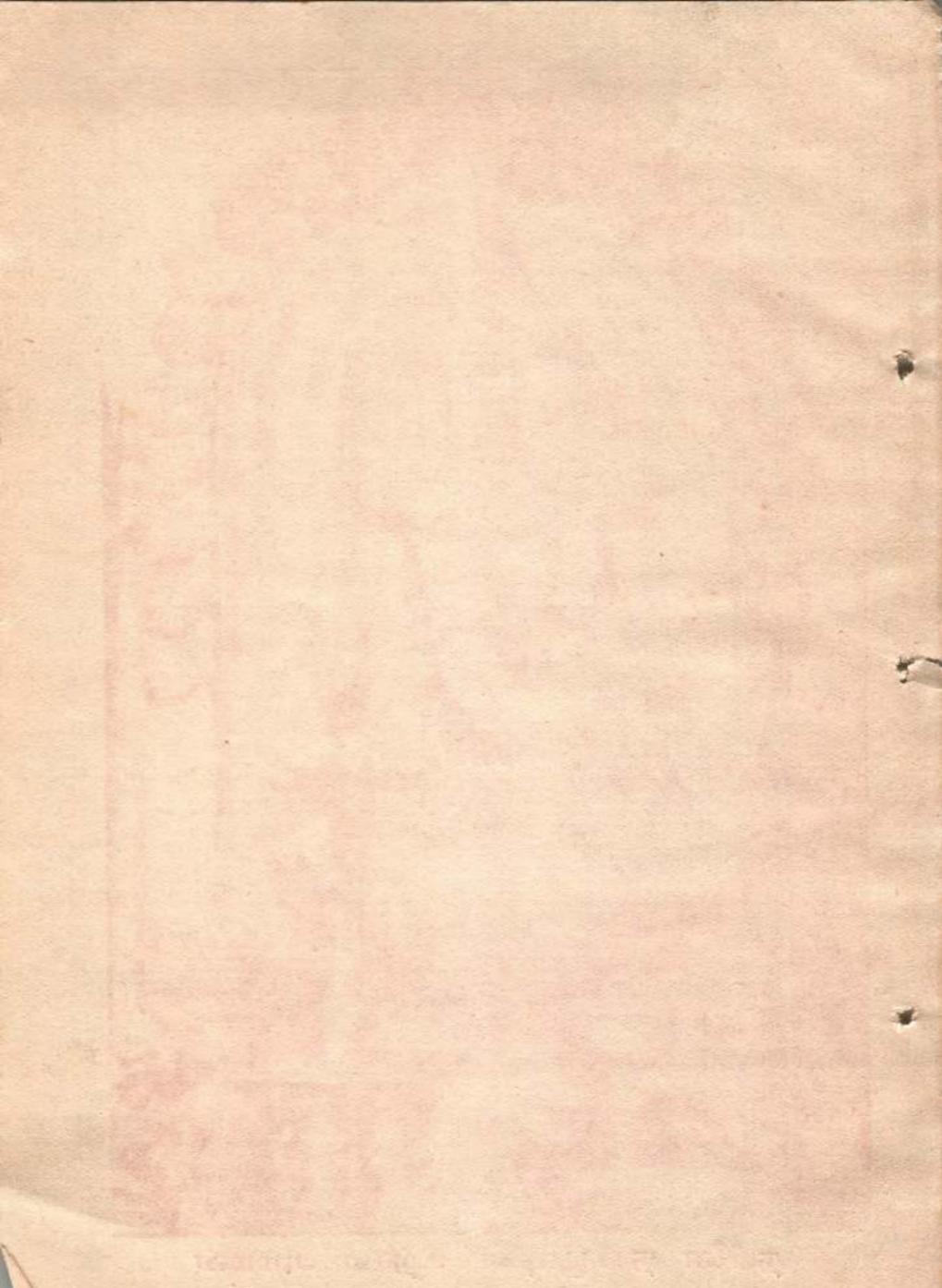
Copyright Reserved.

சமர்ப்பணம்

உத்தமர் சித்தர்கள் ஞானிகள் வானவர்
உணர்விற்கும் எட்டாத யூராதனியாய்
கத்தும் திரைக்கடல் நடுவமர்ந்து அம்பாள்தன்
காட்சி தந்தருள் நயினையிலே
எத்தனை கோடி தவமிருந் தவள் பதம்
ஏத்துதற் காய்வந்து பிறந்தேனே
அத்தனை கோடி தரம்பணிந் திதனைநான்
அன்னைக்குச் சமர்ப்பணம் ஆக்குகிறேன்.



நயினை நாகபூஷணி உற்சவ அம்மன்



முன்னுரை

நாம் அன்னையாய் வணக்கும் பொருள், அனைத்துயிரையும் அனைத்து அன்பு செலுத்தும் பேரருட் சக்தியேயாகும். பார்க்குமிடமெங்கும் அவளுடைய சக்தி நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது. தன் காட்சியாலும், உணர்வாலும், அருட் பொவிவாலும் இந்த உலகத்தில் இருக்கவேண்டிய அனைத்தையும் தீர்மானித்து, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நின்று இயக்குவிக்கின்றன. அன்பாயும் சிவமாயும், அருளாயும், பொவிவாயும், துன்பத்தில் இன்பமாகவும், பலவீனத்தில் பலமாகவும், வறுமையிற் செல்வமாகவும், பேதமையில் பேரறிவாகவும், நின்று வாழ்வாங்கு வாழ வகை செய்கிறன.

அந்த அருட்பெரும் சக்தியின் அருட்பெருக்கு நயினையிலே அமுத ஊற்றுகச் சுரந்து பாய்கிறது. “எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று” இசைந் திருப்பது நயினையம்பதி. அந்த அருட்பூமியின் “தெருவிலிருந்து புழுதி அழைந்து” திருவருட் சக்தியின் திவ்ய அருளாளி யில் நின்றதால், அன்னையைப் பற்றிய முன்னைப் பழுமையையும் பின்னைப் புதுமையையும், என்னை எழுதும்படி தூண்டியது.

அன்றியும் எனது அருடம் மைத்துனரும், நயினையின் முன்னேற்றத்திற்காக விருத்தெரியாத காலம் முதல் முற் போக்கும் கருத்தோடு கருமமாற்றியவருமான திரு. ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் அவர்கள், நாகபூஷணி அம்பாளின் ஸ் தல வரலாறு பற்றிய விரிவான நூலை எழுத வேண்டுமெனச் சிக்கெனப் பிடித்தார்கள். இவர் பிரபல புத்தகாலய அதி பரும், பிரசுர கர்த்தாவும், தொழில்திபருமாவார்.

நயினுதீவிலே இருந்த மணிபல்லவத்தேவி பொது நிலைக்
 கழகம்; நயினுதீவு தெற்கு மணிபல்லவ சனசமூக நிலையம்;
 நயினுதீவு மோட்டார் படகுச் சங்கம்; தொண்டர் சபை;
 அமுதசரபி அன்னதான் சபை, அபிவிருத்திச் சபை முதலிய
 வற்றில் முக்கிய பதவிகளை வகித்து அன்றும் பணியாற்றி
 னர், இன்றும் பணியாற்றி வருகிறார், இவருடைய பணிகளை
 உணர்ந்த அரசாங்கம் இவருக்குச் சமாதான நீதவான்
 என்ற பட்டமளித்துக் கொரவித்தது. சிறுபராய முதல்
 தடம் புரளாத பொதுவுடமைவாதியான இவரை ஆசிய
 ஜீராப்பிய சோவியத் சோஷலிசுக் குடியரசுகள் வரவேற்றிறகு
 கெளரவித்துள்ளன. இவர் இராமேஸ்வரத்திற்கு இலங்கை
 யில் உள்ள சொத்துக்கஞ்சுத் அறங்காவல்லாராகவும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இவர் பாரதியின் பாடல்களிலே அதிக நாட்டமுள்ளவர். “கிருதயுகம் எழுகமாதோ” என்ற பாரதியின் சித்தாந்தத்தில் கட்டுண்டு சிலகாலம் சக்திக் கூத்தாடி “எப்பவோ முடிந்த விடயம்” என்ற பேருண்மைக்கு இன்றுதம் வழிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அன்னரி ன் அன்புப் பணித்தலும் என்னை அன்னையின் திருவருள் ஊடாகச் செலுத்தியது.

ஆகவே திருவருட் செயலும், சீரிய அன்பர் தூண்டுதலும் பெற்று எழுதப்பெறும் இச் சிறிய நூல் அன்னையின் அன்பர்க்கு அமுத ஊற்றுக் கிருக்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம். உலகில் நீதியும், சாந்தியும், நிலைபெற வேண்டுபவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தே நிலைபெற்றுள்ள தெய்வ அன்னையை உணர்ந்து அந்தச் சக்தியின் ஒளியை உலகில் நிறைக்க முன்வர வேண்டும். ஒவ்வொரு உள்ளமும் அப்படியான ஆத்மீக இயந்திரமாக மாறி இயங்க வேண்டுமா னால் அன்னையின் பேரிலுள்ள பாடல்களைப் பாடி அவளுடைய நாமங்களை உச்சரிக்க வேண்டும். தாயுமான சுவாமிகள்

“நாதாந்த சக்தியென்றுன் நாமமே உச்சரித்திடும்

அடியர் நாமமே நான் உச்சரிக்க வசமோ”

என்று பாடினார். இது கருதி அன்னையின் அருள்

பெற்ற அடியார்களின் அருட்பாக்களும் இதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாலை அண்ணைக்குச் சமர்ப்பணமாக்கும் பாடல் முன்னே உள்ளது. இதற்கு அணிந்துரை நல்கிய திரு. கா. கைலாசநாதக்குருக்கள், இந்து நாகரீகத் துறையாழ். வளாகம் அவர்களுக்கும், ஆசியுரை வழங்கிய திரு. க. சி. குலரெத்தினம் ஆசிரியர் அவர்கட்கும், பிரசுரகர்த்தா திரு. ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் ஜே. பி. அவர்கட்கும் அண்ணை அருள் பாலிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

“சக்தி சில சோதனைகள் விட்டால் — அவள் தண்ணீருள் என்றே மனது தேறு” — பாரதி

“திருவேரகம்”
நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை B. Sc.
நயினதீவு - 3
அதிபர், நயினதீவு மகா சித்தியாலயம்
இலங்கை

அணிந்துரை

நயினே நாகபூஷனி ஆலய வரலாறு கூறும் இந்நாலைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டுப் பெரு மசிழ்சிசி அடைகிறேன்.

மிகப் பழமை கூறும் தொன்மையும், அருட்பெருக்கும், பல்வகைச் சிறப்பு நலன்களும் பொருந்திய இத் திருத்தலம் பற்றி முறையாக எழுந்த இவ் வரலாற்று நூல் எங்கள் நெடுநாளைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றது.

சரித்திர வல்லுநர் தகும் ஆதாரங்கள் கல்வெட்டுப் பகரும் சான்றுகள், புராதன தமிழ் இலக்கியங்கள் தரும் விவரங்கள், பாரம்பரியமாக வழிவழி வரும் கர்ண பரம் பரைச் செய்திகள் யாவற்றையும் தனித்தனி ஆராய்ந்து நெறிப்படுத்தி நூல்வடிவம் தந்த இந்நாலாசிரியர் நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை அவர்களின் பெருமுயற்சி போற்றற் குரியது.

வரலாறு கூறும் இந்நாலில் சக்தி வழிபாட்டின் சிறப்புப் பற்றியும், அம்பிகை பல்வேற்றருட்கோலங்களில் அருஞும் வனப்புப் பற்றியும், அம்பிகையின் வழிபாடு அடைப்பிக்கும் பெறுபேறுகள் பற்றியும், சாக்த மத சம்பிரதாயங்கள் பற்றியும், அம்பிகை விசேட சாந்தித்தியத்துடன் இத் திருத்தலத் தில் அருஞும் பெற்றி பற்றியும் பல நூல்களிலிருந்து பிழிந் தெடுத்த தேறல் ஆக அமையும் மணிமணியான கருத்துக் களை நாலாசிரியர் சுருக்கமாகத் திரட்டி வழங்கியுள்ளார்.

ஆராய்ச்சித்திறமை கொழிக்கும் முற்பகுதி ஆலயத்தின் தொன்மைச் சிறப்பைப் பறை சாற்றுகின்றது. இந்நாலைன் அடுத்த பகுதி, போர்த்துக்கேயர் காலம் முதல் ஆலயம்

தொடர்பாகச் சரித்திர ரீதியான வரலாற்று விவரங்களைத் தொகுத்துத் தருகின்றது,

அம்பிகை கோவில் கொண்டெமுந்தருளியிருக்கும் காரணத்தால் வனப்பும், பெருமையும், பிரசித்தியும் பெற்ற நயினுதீவு பற்றியும், நயினை ஈன்றெடுத்த பெருமக்கள் பற்றியும், நயினையில் ஆங்காங்கு அமைந்து விளங்கும் ஆலயங்களின் சிறப்புப் பற்றியும் தரப்பட்டுள்ள விவரங்களும் அம்பிகை மீது அருளாளர்கள் அவ்வப்போது பாடிய பாடல் களும் நூலை நிறைவு செய்கின்றன.

சுருங்கக் கூறின், நயினை நாகபூஷணி அம்பிகையின் ஆலயச் சூழல் பற்றியும், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பிகை பற்றியும் முக்கிய விவரங்கள் யாவற்றையும் திரட்டிச் சுருக்கித் தரும் இந்நால் இவ்விவரங்களை எளி தாக அறிய விரும்பும் அடியவர்களுடைய ஆவலைச் சுலபமாகப் பூர்த்தி செய்ய வல்ல சிறு கையேடு எனலாம்.

இவ்வகை நூலை எழுதி அம்பிகையின் பிரபாலத்தை அடியவர்கள் அறியத் தருவது அம்பிகையின் உபாசனையின் ஒரும்சமாகும் : “சுருதிரபி தவ கதா கர்ணன விதெள்” என்ற சிவானந்த லஹரி கூறும் வாக்கியமும் இதையே கூட்டும். இவ்வகை உபாசனையில் இந்நாலை வாசிப்பவர் களைச் செலுத்துவதற்கு முழுக் காரரணமாக விளங்கும் நூலாசிரியர் நா. க. சன்முகநாதபிள்ளை B. Sc. அவர்களும் நூலை வெளியிட்டுத்தவும் திரு. ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் ஜே. பி. அவர்களும் அம்பிகையின் பரிபூரண அனுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரமாக அமைகிறார்கள். அம்பிகையின் திருவருட்பெருச்கால் அவர்கள் பணி மேன்மேலும் வளர்வதாக.

இந்து நாகரீகத் துறை,
யாழ். பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

கா. வைலாசநாதக் குருக்கள்

எ^ட
தேவிதுணை

எமது நல்லாசிகள்

சக்தி பீடங்களில் ஒன்றுகிய நயினை நாகபூஷணி அம்மன் ஆஸ்ய மகிழ்ச்சையையும் தேவியின் திருவருள் விலாசத்தையும் தலத்தில் தோன்றிய முத்துக்குமார சுவாமியார் முதலான சித்தர்களின் வரலாற்றையும் முறையாக வெளியிடும் இவர்கள் முயற்சி வெல் வதாக! வாழ்வதாக!

பிரபல புத்தக வர்த்தகர் பூபாலசிங்கம் அவர்களும், நயினை மகாவித்தியாலய அதி பர் நா.க. சண்முகநாதபிள்ளை அவர்களும் இந்நாலை வெளியிடுவதில் கொண்ட ஆர்வம் ஈழத்தின் பல்வேறு தல வரலாறுகள் வெளிவரத் தூண்டுவதாக. சிவபூமிகளாகிய எங்கள் நாடு வாழ்க.

கந்தபுராண வீதி,
கந்தர்மடம்,
யாழ்ப்பாணம்.

க. சி. குலரத்தினம்

பதிப்புரை

எமது ஸ்தாபனம் நயினுதீவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்பாள் ஆலய வரலாறு சம்பந்தமாக இன்று மூன்றாவது வெளியீடாக இந்நாலினை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது. வரலாற்று நூல்களை வெளியிடுவதினால் எதிர்கால சந்ததி மினருக்கு மிகவும் பயன்தரும் என எண்ணியே இந் நாலினை வெளியிடுகிறேன். 1953, 1969-ம் ஆண்டுகளில் என்னால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட ஸ்தல வரலாறும், தோத்திரத் திரட்டும் என்னும் நூல் களுக்கு, தங்கள் வசம் இருந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும், ஆவணங்களையும் தந்து தவிசிறப்பாக வெளியிடுவதற்கு, நயினுதீவைச் சேர்ந்த திருவாளர்கள்: ச. நா. கந்தையா ஆசிரியர், வே, கந்தையா ஆசிரியர், நா.விகங்கிளம் ஆசிரியர், பிரதிஷ்டா பூஷணம் சிவஸ்ரீ ஐ. கைலாசநாதச் சுருக்கள், யாழ்ப்பானத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்மறை நா. சி. கந்தையாபிள்ளை ஆகியோர்கள் உ.றுதுணையாக விளங்கினார்கள். எனது இளம் பராயத்தில் இப்பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கு இப் பெரியார்களின் ஆக்கமும் ஊக்கமுமே காரணமாகும். இவர்களைத் தவிர, அக்காலத் தில் ஆலய வளர்ச்சியிலும், நாது நாட்டு வளர்ச்சியிலும், சமய வளர்ச்சியிலும் தங்கள் உடல், பொருள், நலன்கள் ஆகியவற்றை இழந்து பாடுபட்டுவந்த ஆலய தர்மகார்த்தாக்களையும், ஏனைய பெரியார்களையும் எனது நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அஃதே போல் இந்நாலில் இன்று ஆலய வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்துவரும் இன்றைய தர்மகார்த்தாக்களான தலைவர் திரு. நா. க. கதிரவேலுப்பிள்ளை சட்டத் தரணி, காரியதரிசி திரு. சு. குதிரேசு உதவி வைத்திய அதி காரி, தனுதிகாரி வே. ச. வி. சபாநாகன் குடியேற்ற நீர்த் திட்ட உத்தியோகத்தர், திரு. கா. ஆறுமுகம், திரு. வே.

பொன்னம்பலம், திரு. தி. திருநாவுக்கரச சட்டத்தரணி, திரு. தி. க. மகாலிங்கசிவம் வர்த்தகர், திரு. இ. தி யா கராஜா கணக்காளர், திரு. ப. க. கனகசபாபதி ஆசிரியர் ஆகி யோரது பணிகள் போற்றுதற்குரியது.

எனது மூன்றுவது வெளியீடான இந் நாலினை சிறப்பான முறையில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளுடன் தமது பாரம்பரிய கடமைகளின் மத்தியில், எனது வேண்டுகோளை மதித்து. மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் ஆக்கித் தந்த உயர்திரு. நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை B Sc. அவர்களுக்கும், இந் நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய யாழ். பல்கலைக் கழக இந்து நாகரீகத் துறை பேராசிரியர் உயர்திரு கா. சௌலாசநாதக் குருக்கள் அவர்களுக்கும், இந்நாலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிய திரு. க. சி. குலரெத்தினம் ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், இந்நாலே அழகுற அச்சிட்டுதலிய மட்டுவில் திருக்கணித அச்சகத்தாருக்கும், அட்டைப்படத்தை அச்சிட்டுதலிய விவேகானந்தா அச்சகத்தாருக்கும் சிறப்பான வளங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென அபிகையை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைய கட்டத்தில் பல ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பலருக்கும் பயன்படக்கூடிய வகையில் சிறப்பான முறையில் ஆக்கப்பட்ட ஆலய வரலாற்று நூல் மிகவும் அவசியம் தேவை என்று எனது விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்ய அம்பாள் கருணை கூர்ந்து இந்நாலினை வெளியிட அருள் பாலித்தமைக்கு சிரம தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்.

சபம்

(ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் சமாதான தீவிபதி
(உரிமையாளர், பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
P. B. D. இண்டஸ்ட்ரீஸ், யாழ்ப்பாணம்.)

ஏ

சிவம்யம்

புராதனீ நயினை நாகபூஷணி

ஆலய வரலாறு

நயினாதீவின் தொன்மையை உணர்த்தும்
சில எண்ணக் கருத்துக்கள்

ஒரு புவியியற் பரப்பின் தொன்மையை உணர்த்துவதற்கு அந்நாட்டின் வரலாறு மிக முக்கியமானது. வரலாற்றைத் தீர்மானிப்பதற்கு அந்நாடு கொண்ட பிறநாட்டுத் தொடர்புகள் முக்கியமானவை. இலங்கையின் வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டில், நாகர்கீ நிலையில் உலகு பின்தங்கியிருந்த மிக ஆதிகாலத்திலிருந்தே, இந்நாட்டுடன் உண்டான பிறநாட்டுத் தொடர்புகளும் அதனால் ஏற்பட்ட தாக்கங்களும் வரலாற்றை வெகுவாகப் பாதித்துள்ளன. வரலாறு செவ்வனே எழுதப்படுவதற்கு வரலாற்று மூலங்கள் ஆதாரமாக அமைகின்றன. இம்மூலங்களுடாகத்தான் நாம் சென்ற காலத்தை ஓரளவேனும் ஊடுருவிப் பார்க்க முடியும். வரலாற்றில் கூறப்படுபவை உண்மையானவையாகப் புலப்பட வேண்டுமானால் தக்க ஆதாரங்கள் தேவை. தக்க ஆதாரங்கள் இல்லையெனில் அவை ஊகங்களாகவோ, கொள்கைகளாகவோ, செய்திகளாகவோதான் இருக்க முடியும்.

சில வேளைகளில் வரலாறு என்ற ஒன்று எழுதப்படாமையால் - இலக்கியங்களே வரலாறு க அமைவதுமுண்டு. தமிழர்களைப் பொறுத்தமட்டில் மிகத் தொன்மையான வரலாறுகள் இலக்கியங்களிலேதான் பொதிந்து கிடக்கின்றன!

எனவே எமக்குப் பண்டைய இலக்கியங்களே வரலாற்று மூலங்களாகக் கிடைக்கின்றன என்றால் அது மிகையாகாது.

இலங்கை பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களிலே குறிப் பிடப்படுவது மட்டுமல்லாமல், அவற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாகவும் காணப்படுகிறது. அவற்றை ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்கும்போது, இலங்கை தொன்மையான தமிழ் நிலத்தோடு இணைந்திருந்த ஒரு பகுதியாகவே கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. வரலாறு என்பது காலத்திலும், இடத்திலும் நிகழ்வது. எனவே புவியியல் மாற்றங்கள் முக்கிய மானவை. புவியியல் மாற்றங்களினால் பல வரலாற்று மூலங்கள் மன்றுடிப் போகின்றன. தொல் பொருள் அகழ்வு கள் மூலம் இவை வெளிக்கொணரப் பட்டாலன்றி உண்மையான வரலாற்றை அறிய முடியாது. கடந்த ஒரு நாற்றுண்டு காலமாக இலங்கையில் இலங்கையின் தொல்பொருள் அகழ்வுகள் நடைபெற்றிருலும், தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஏனோடு என்ற மனப்பான்மையே நிலவுகின்றது. என்றாலும் தற்போது தமிழ் அறிஞர்களிடத்திலே ஏற்பட்டிருக்கும் ஆர்வமும், யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழக அகழ்வாய்வுத் துறைப் பேராசிரியர்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற புத்துக்கழும் பல முக்கிய தகவல்களை வெளிக்கொண்டு வரும் என்ற நம்பிக்கை எல்லோரிடத்தும் தொன்றியிருக்கின்றது. இந்த வகையில் நயினுதீவின் பூர்வீகமும் இலங்கையிலே ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாகும் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

ஹினி யழைமயும் அதன் பெயர்களின் பெருமையும்
 கன்னியா குமரிக்குத் தெற்கே இன்று காணப்படும் இந்துமாகடல் முன்பு ஒரு பெரிய மண் செறிந்த நிலமாகக் காணப்பட்டது. அது கிழக்கே பர்மா தொடங்கி தெற்கே சீலை வரையிலும், மேற்கே ஆபிரிக்காவின் கிழக்குத் தெற்குக் கரை வரையிலும் வடக்கே விந்தியமலை வரையிலும்

விரிந்திருந்தது. இந்தப் பரந்த நிலப்பரப்பை ஆங்கிலப் பெளதீக நூலார் ‘லெமூரியா’ என்று அழைத்தனர். இதுவே குமரிக்கண்டம் என்று தமிழ் இலக்கியங்களிலே சுட்டப்படுகின்றது. பண்டைய தமிழ் நாடும் இதுவேயாகும். காலத்தால் முந்தி ஞானத்தில் தோன்றிய இந்தத் தென்னாடுதான் எந்தாட்டவர்க்கும், எவ்வுயிர்க்கும் முன்னால் தோன்றியதாகும், நிலநூல் வல்லார்களின் ஆய்வின்படியும் பூ மியின் நடுக்கோட்டுப்பகுதியே முதலில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அப்பகுதிகளில் உள்ள பாறைகளின் பழமையே இதற்குச் சான்று பகருகின்றன.

“கல் தோன்றி மண் தோன்றுக் காலத்தே முன் தோன்றி முத்த குடி என்ற தொடர்” தமிழ்க்குடியின் தொண்மையை உணர்த்துகின்றது. குமரிக் கண்டத்தில் குமரிக்கோடு என்ற ஒரு மலை இருந்திருக்கிறது. இதுவே மகேந்திரம் எனப் பிற் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. இந்த மலையின் காரணமாகவே குமரி ஆறு உண்டாயிற்று(குமரித்தீம்புனல்). இந்த மலையையும் ஆற்றையும் சுற்றி நாடு உண்டாயிற்று. வேங்கடம் குமரித்தீம்புனல் பொவ மென்ற நான்கெல்லை தமிழக வழக்கே” என்ற பழம் பாடலால் இதனை அறியலாம். வரலாற்று ஆசிரியர்களான ஸ்ட்ராபோ (கி. பு. 74—கி. பி. 24) தாலமி (கி. பி. 119—கி. பி. 161) ஆகியோர் குமரிமுனையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளனர். கி. பி. 77-ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டதெனக் கருதப்படும் பெரிப்ஸ் என்னும் நூல் குமரி என்பதை, ஒரு தீப கற்பகமாகவும், துறைமுகமாகவும் கூறுகின்றது,

“பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்று இளங்கோ அடிகள் (சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காடை 19—20) கடவில் மூழ்கிய குமரிக் கண்டத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். சங்க நூலாகிய கலித் தொகையும், மூழ்கிப்போன குமரிக் கண்டத்தின்

தென்பகுதி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கடல்கோள் காரணமாக மேற்குக் கரையிலிருந்த முசிறி, கிழக்கே இருந்த பாதலம், குமரிநாடு ஆகிய யாவும் சிதைவுற்றுக் கடலில் முழுகிவிட்டன என அறியக் கூடகின்றது. இக் கடல் கோள் கி. பி. 79-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 23-ம், 24-ம் திசைகளில் நிகழ்ந்தது. இவற்றை யெல்லாம் வைத்து நோக்கும்போது, கடல் கோளினால் சிதைவுற்றுக் கூறுகிறார்கள் என்கியிருப்பவையே தமிழ் நாடும், இலங்கையும், இலங்கையினை அடுத்தள்ள சிறு தீவுகளும் எனக் கூறலாம்:

எனவே இமயம் தொட்டுக் குமரி வரை இசை பரந்த தமிழ் நாடு எவ்வளவு தொன்மையுடையதோ அவ்வளவு தொன்மையுடையது நயினுதீவு. கொடுங்கடல் கொண்ட குமரிக்கோடும், பல்லுவியாறும், பன்மலையுடுக்கமும் சிதைந்து, புதைந்து, சீரழிந்தபோது, மறைந்து போனவை போக, குறைந்து நின்ற நிலப்பரப்பில், சிறந்து நிற்பவை ஒரு சிலவே. அவற்றுள் ஆறு மைல் சுற்றாளவுடன், அலைகடல் நடுவே நிலைபெற்று நிற்பது இலங்கையின் வடபால் அமைந்துள்ள சுப்த தீவுகளில் ஒன்றுன நயினுதீவு. இயற்கையின் கொந்தளிப்பால் குறுகிப்போன குமரிக் கண்டத்தின் பல பிரிவுகளில் ஒரு பிரிவு ஈழமென்றால் அதன் நெற்றியில் இட்ட குங்குமத்திலகம் போன்றது நயினை — நயினுதீவு.

நயினை தெய்வயணங்கமழும் சிறு தீவு. நினைப்பிற்கும் எட்டாத நெடுங்காலமாக அன்னை பராசக்தியின் அருள் வளங்கொழிக்கும் அநூந்தீவு. அதன் முன்னைப் பெரும் புகழையும், மூர்த்தி தலம் தீர்த்த மெனும் எண்ணற்கரிய தெய்வ இயல்புகளையும் இங்கு எடுத்துரைப்பது எளிதன்று. இலங்கைத்தீவு, குமரிநாடு, குபேரநாடு, ஈழநாடு, இராவண நாடு, இயக்கத்தீவு, இரத்தினத்தீபம், தாமிரவருணி, தார் சிஸ், சிங்கதூவீபம், சிலோன், தபோவனம், குணதுசை எதன்ஸ், முதலான பலபெயர்களால் வழங்கப்படுவது போல,

நயினுகீவும், நாகதீவு, நாகத்தீவு, நயினர்தீவு, நாகதீபம், நாவலந்தீவு, நாகேஸ்வரம், நரித்தீவு. நாகநயினர்தீவு, மணித்தீவு, மணிநாகதீவு, மணிபல்லவம், பிராமணத்தீவு, ஹார்ஸெம், போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. இப்பெயர்கள் ஓவ்வொன்றும் ஓவ்வொரு காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருமையுடையவை.

நாகவழிபாடு நயினைத் தொடர்பும்

நாகவழிபாடு இந்தியாவின் பழங்குடிகளுன் மட்டுமல்ல, உலகத்திலே, சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட வேறநேக குழுவினருள்ளும் பரவியிருந்தது. பண்டிதர் ந.சி. கந்தையாப் பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய “பழந்தமிழர்” என்ற நூல் நாக வழிபாடு பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது, ஆதியில் மக்கள் கூட்டத்தினர் ஏதோ ஒரு விலங்கையோ, பறவையையோ குலக்குறியாகக் கொண்டனர். மழுரர், நாகர், மெபுக்கர் ணர், கருடர், முதலிய பெயர்கள் இதற்கு உதாரணமாகும்.

ஓல்ட் ஹாம் என்னும் ஆசிரியர் நாக வணக்கத்தை யும், ஞாயிற்று வணக்கத்தையும் ஆராய்ந்து சிறந்த நா லொன்று வெளியிட்டுள்ளார். டாக்டர் வோகல் அவர்கள், சர்ப்பவழிபாடு பற்றி எழுதிய நூலிலும், பிரான்சீய பேரா சிரியர் துப்பே எழுதிய நூலிலும் சரித்திர ஆராய்ச் சி அறிஞர் திரு எச் (H) கிருஷ்ணசாஸ்திரி அவர்கள் எழுதிய “தென்னிந்தியத் தெய்வ வடிவங்கள்” என்ற நூலிலும் நாக வழிபாட்டின் தொன்மையும் சிறப்பும் விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்” என்ற நூலினைச்சிரிய ஆங்கில நடையில் எழுதி யுள்ள திரு வி. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்களும் நாகர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். நாகர் என்ற சொல்லி விருந்துதான் நாகரிகம் என்ற சொல் பிறந்தது. எனவே நாகர்கள் உயர்ந்த நாகரிகமுடையவராய் வாழுந்திருக்க வேண்டும்.

ஆரம்பகாலத்தில் ஞாயிறு வழிபாடு அல்லது பகல் வழி பாடிருந்தது. பகல் வழிபாடு நடத்திய மக்கள் கூட்டத் தினர் தம்மைச் சூரியகுலத்தவர் என்று கூறிக்கொண்டனர். பகல் வழிபாடு செய்த இவர்கள் பாம்பையும் புனித முடையதாகக் கருதி வழிபட்டனர். வரலாற்றுக் கால ஆரம்முடையதாகக் கருதி வழிபட்டனர். யூபிரதசுக்கும், சிந்து நதிக்கும் ரூக் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. யூபிரதசுக்கும், சிந்து நதிக்கும் இடையில் இவ்வழிபாடு ஒங்கியிருந்தது: பர்லியா, அரேபியா, சிரியா, ஆசியா—மெனர், எகிப்து, எதியோப்பியா, கிரீஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா, சீன, யப்பான் ஆகிய நாடுகளிலும், பண்டைக் காலம் தொடக்கம் நாகவழிபாடு இருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு.

எகிப்து நாட்டில் ஒருகாலத்தில் நாகம் அரசாங்கச் சின்னமாக இருந்திருக்கிறது. கிரேக்க நாட்டில் நாகங்களை மயானங்களைக் காவல் புரிவதற்காக வளர்த்தனர். ரோமாபுரி யில் உள்ள கோவில்களில் நாகங்களை வளர்த்தார்கள். மேற்கு ஆபிரிக்கா மக்கள் நாகங்களைத் தெய்வங்களாகக் கருதுகின்றனர். மெக்லிகோ, பேரூ முதலிய இடங்களில் அமைந்துள்ள ஆலயங்களில் நாகச்சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சினுவில் நாகங்களுக்காகவே கோயில்கள் உண்டு: ஐப்பானில் நாகங்களைக் கடவுளின் அம்சமாகக் கருதுகிறார்கள். பாரதத்தில்வரும் துரியோதனின் கொடியும் பாம்புக்கொடியே.

“மனிதனின் உடல்நிலை சிரடையவும் அதிஷ்டம் விணைய வும் நாக தேவதையை அக்கால மக்கள் வழிபட்டு வந்தார்கள்” என்று பிரபல சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் பர்க்காலன் குறித்திருக்கிறார். இந்தியாவில் நாகவழிபாடு தொடங்கிய காலத்தைக் குறித்து ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. “வடஇந்தியாவில் ஆரியர்களுடன் போர்ப்புந்த பல இனத்தவருள் நாகர் என்பவரும் ஒரு பிரிவினராவர். இவர்கள் நாகங்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடியவர்கள். வடஇந்தியாவில் அவர்கள் குடியேறிய பின்டாடியவர்கள்.

னரே நாகவழிபாடு பாரத நாட்டிற் தோன்றிப்பரவியது’ என்று பர்க்கலன் கூறியிருக்கிறார். ருக்வேத காலத்திலேயே நாகவழிபாடு தோன்றியது என்பது இந்திய ஆராய்ச்சியாளர் பலரின் கருத்து. யசுக்வேத காலத்தில் மக்கள் நாகத்தைப் பொதுத் தெய்வமாகப் போற்றினார்கள். அதர்வ வேதத் தில் நாகவழிபாட்டு மந்திரங்கள் பல உண்டு. அதைத் திய முனில்லை அவம்தித்த குற்றம் நதஷ்ணை நாகமாக மாற்றியது.

நாகங்களுள் தெய்வீக சக்திபெற்ற தனி இனங்களைப் பற்றிப் புராணங்களும், இலக்கிய நூல்களும், விவரித்திருக்கின்றன. அத்தகைய நாகதேவதைகள் எழுபத்தெட்டு இருப்பதாக மகாபாரதம் ஆதிபர்வம் கூறுகிறது. மகாபாரதக் காவியத்தலைவருகிய அருச்சனன் தன் நாடுகடந்த வாழ்வில் முதலில் உலூபி என்ற நாக இளவரசியையும், அதன்பின் மனிபுரத்தை ஆண்ட நாகஅரசன் சித்திரவாகனன் புதல்வியாகிய சித்திராங்கதையையும் மணந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த மகாபாரதம் ஆதிபர்வத்தின்படி காசியப்ப முனிலர் என்பவருக்கு குத்துரு, வினதை, என இருமணையியர் இருந்தனர். குத்துருவிற்கு ஆயிரம் நாகர்கள் பிறந்தனர். வினதைக்கு அருணன், கருடன் என்ற இரு வர் பிறந்தனர். இவர்களுள் கருடன் நாகங்களின் பரம வைரியாக மாறி னன் என அறியக்கிடக்கிறது. ஹரிவம்சம், பாகவதம், வாயு புராணம், பெளத்தநூல்கள் ஆகியவற்றில் பலமுக்கிய நாகதேவதைகளின் பெயர்களைக் காண்கின்றோம். ஆதிசேஷன், வாக்கி, தக்ஞகன், ஐராவதன், கார்க்கோடகன், சங்கன், பத்மன், மகாபத்மன், குளிகன் முதலியவை முக்கியமானவை.

நாகர் என்ற வகுப்பினர் நாகரீக வளர்ச்சியுடையவர் களாக இருந்தனர். நாகர்களில் எயினர், ஒளிபர், அருவாளர், பரதவர் ஆகிய பலவகுப்பினர் இருந்தனர். நாகர்கள் பல கலைகளிலும் வல்லுனர். அவர்களுடைய முக்கியதொழில் நெசவு. நாகர்களின் தலைவருண நாகராஜனின் உருவ அமைப்பு

பைப்பற்றி ஆகமங்கள் குறிக்கின்றன, முன்றுகண்கள், நான்கு கரங்கள், செந்நிறம், தலையில் கரண்ட மதுடம், நாகக்குடை இவற்றுடன் நாகராஜன் விளங்குகிறார்கள் என்கிறது சிற்பசால் திரம், இந்தியாவில் பல இடங்களில் நாகதேவதை வழிபாடு இருந்துவருகிறது. பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நாகர் கற்றினிகள் அதிகம். கேரளத்தில் சில கோவில்களில் குறிப்பாகக் கோழிக் கோட்டிலுள்ள நாகர்கோவிலில் - உயிருள்ள பா ம் பு களை வளர்த்துப் பூசிக்கிறார்கள். ஆந்திரப்பிரதேசத்திலும் நாக வழிபாடு உண்டு. கண்யாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள நாகர் கோவிலும், நாகமங்கலம், விலாஸ்புரி முதலிய இடங்களிலும் நாகதேவதைகளுக்கான கோயில்களுண்டு. தமிழ்நாட்டில் ஆற்றங்கரைகளிலும், அரசமரத்தடிகளிலும் கணக்கற்ற நாகர் சிலைகளைவத்து ஆராதிப்பார்கள். பாம்புப் புற்றுக்குச் சென்று பால் வார்த்து வழிபடுவது நம் பெண்களின் புராதனச் சம்பிரதாயம். நாகப் புற்றுக்கு அருகிலே விங்கவடிவில் அமைந்துள்ள சிவனுரைன் தலங்களும் தமிழ் நாட்டிலுண்டு. திருவாரூரில் மிகப்புராதன ஆலயமான வன்மீக நாதர்கோவில், நாகபட்டினம், நாகநாதர்கோவில், என்பன உதாரணங்களாகும்.

பொத்த ஜைன மத நூல்களிலும் நாகங்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. எனினும் இந்து மதம் தந்த சிறப்பை அவை தரவில்லை. பொத்தச் சிறபங்களில் நாகங்கள் புத்தரின் பணியாட்களாகவோ, அவரைவிடக் குறைந்த அந்தல்து உள்ளவைகளாகவோதான் இருக்கின்றன. குப்தர் காலத்தைச்சார்ந்த ஸாரநாத் சிறபம் ஒன்றில் தா ம ர மேல் நின்ற கோலத்திலுள்ள புத்தரின் தலைமேல், பாதி உடலே காணப்படுகின்ற இரண்டு நாகர்கள் இருபுறமும் குடங்களிலிருந்து அபிஷேக ஜலத்தைச் சொரிவதைக் காண்கிறோம். கி. பி. 1000-ம் ஆண்டில்; முற்காலச் சோழர்காலத்தில் நாகபட்டினத்துப் புத்தர் சிறபத்தில் இரண்டு நாகராஜாக்கள் இருபுறமும் சாமரம் வீசவதாகச் சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

கிறது. 1800 ஆண்டுகளுக்குமுன் வரையப்பட்ட பண்டை அமராவதிச் சிற்பங்களிலும், அதுபோன்ற பிற இடங்களிலும், தலைக்குமேல் பின்புறமாக விரிந்த படங்களுடன் நாசங்கள் தீட்டப்பட்ட மனித உருவங்கள் உள்ளன. ஜெனச் சிற்பங்களிலும் ஓவியங்களிலும் பார்சுபா நாதர் நாகாசனத்தில் நாகங்கள் குடைபிடிக்கக் காட்சியளிக்கின்றனர்.

புராணங்கள் கூறும் தேவர்களுக்கிடையேயும், நாக அரசவம்சங்களிடையேயும் தொடர்புகாண முடியவில்லை. கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டு முதல் கி. பி. நாள்காவது நூற்றுண்டு வரையிலும், ஏழாம் நூற்றுண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு வரையிலும், இந்திய நாட்டின் பல வேறு பகுதிகளை வெவ்வேறு காலங்களில் நாகர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள். காச் மீரம், வடமதுரை. அயோத்தி, தசுஷிலை, பத்மாபுரம். ஆகிய இடங்களில் அவர்கள் ஆட்சி நிலவியிருக்கிறது. சேஷன், போஜன், சதாசந்திரன், பவ நாகன், நாக்சேனன், கணபதிநாகன் முதலிய அரசர்கள் நாக அரசு இனத்தில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள்.

பத்துப்பாட்டு, மனிமேகலை, முதலிய பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் நாகர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் உண்டு. சோழ அரசன் ஒருவன் பாதாளத்துக்குச் சென்று அங்கே நாக கண்ணிகையின் மீது காதல் கொண்ட நிகழ்ச்சியைப் பத்துப்பாட்டிற் காண்கின்றோம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த நெடுங்கிளி என்னும் அரசன் நாக கண்ணிகை ஒருத்தியைக்கண்டு காதல்கொண்ட கதையை மனிமேகலை பகருகின்றது. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மொகஞ்ச தாரோ நாகரிக காலத்திலுள்ள பட்டயங்களிலும் நாகவழி பாடுபற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சாஞ்சி, அமரா பதி, இலங்கை ஆகிய இடங்களிலும் உள்ள பண்டைச்சிற்பங்களிலும், நாகவழிபாடு பற்றிய அடையானங்கள் காணப்படுகின்றன,

இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் யாவுமே நாகர்கள் பற்றிய செய்திகளுடனேயே தொடங்குகின்றன. கி. மு. 6-ம்

நாற்றுண்டில் இலங்கையின் மேற்குக்கரையில் வல்லமை வாய்ந்த நாக அரசுகள் நிலவின். அதனாலேயே இலங்கை முழுவதும் நாகத்துவ என்று அழைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் வாழ்ந்த இயக்கர், இராக்கதர், நாகர் என்போர் ஆதித்தி ராவிடர். இவர்களிற் சிறப்பும் மதிப்புமுடைய செந்தமிழரே நாகர்கள் எனக்கருத இடமுண்டு. தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களாகிய இவர்கள் இங்கும் பரவி வாழ்ந்தனர். இலங்கையிலே கந்தரோடை, நாகர்கோவில், நயினதீவு களனி; மாதோட்டம் முதலான இடங்களில் நாகமன்னர் கள் ஆட்சிபுரிந்திருக்கின்றனர். நயினதீவில் விளங்கிய நாக அரசு நிலைபேறுடையதாயும், தலையாய அன்னை நாகராஜேஸ் வரியின் தலைவாசலாகவும் விளங்கிற்று. நாகரெரத்தினங்க ஞக்கு பெயர்பெற்ற இடமாகவும் நயினதீவு விளங்கிற்று. இந்த இரத்தினங்களைப் பெறுவதற்காக ஏற்பட்ட சண்டை கள் அநேகம். இவைபற்றிய விபரம் இந்நூலின் பிற்தோரி டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நயினதீவில் எழுந்தருளியிருக்கும் அன்னை பராசக்திக்கு நாகம்மாள், நாகாச்சி, நாகராஜேஸ்வரி, நாகேஸ்வரி, நாக ஷசணி என்ற திருநாமங்கள் உண்டு. இவ்வூர் மக்களிற் பெரும்பாலானவர்கட்டு நாகநாதன், நாகமுத்தன், நாகேசு, நாகப்பன், நாகேஸ்வரன், நாகராஷா, நாகவிங்கம், நாகேந் திரன், நாகரத்தினம், நாகசேனன், நாகம்மா, நாகி என்ற பெயர்கள் அமைந்திருப்பது நாகர்களுடைய வலுவான இருக்கை இங்கிருந்தமைக்கு வலுவுட்டுகின்றது. நாகத்தாழ்வு என்ற ஒரு காணிப்பெயரும் தோம்பேடுகளில் உண்டு.

இனி இந்த வரலாற்றுச்சான்றுகளை அன்னை நயினை நாகராஜேஸ்வரி திருமுன் சமர்ப்பணம் செய்து தொடரு வோம். நாகர்கள் அனுட்டித்த நாக வழிபாடு இன்று மிக ஆணீத்தரமாக உலகில் வேறெங்கும் இல்லாத வகையில் நயினையில் நிலைத்துவிட்டது. அன்னையின் ஆலயத்தில்

சுயம்புவாய் அமைந்துள்ள ஐந்து தலையடைய சர்ப்பச்சிலை, ஒருவிந்தையான அமைப்பு. இந்த சர்ப்பச்சிலையின் முன்பாகத்தான் நாம் அம்பாளாக வணங்கும் அமைப்பு இருக்கின்றது. இந்த அமைப்பு அமைக்கப்படுமுன்னர் நாகம் மட்டுமே வழிபடுபொருளாக இருந்திருக்கின்றது. நாக வழிபாட்டில் நம்பிக்கை அருகிலந்த காலத்தில், அதற்கு முன்பாக ஒரு உருவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து வழிபடத்தொடங்கியிருக்கலாம். இப்படியாக ஐந்துதலை நாகத்தின் படமெடுத்த அமைப்போடுசூடிய ஒரு வழிபடுபொருளை உலகில் வேறொங்குமே காணமுடியாது. இது நினைக்கென்றே இயற்கையாய் அமைந்த தனிப்பெரும் சிறப்பு. வந்திப்போர் நினைத்தபடி அருள்சரக்கும் இந்தத் திருக்கோல ஆராதனை சிறப்புடையது.

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவன் சர்ப்பத்தை ஆபரணமாக அணிந்திருப்பதும் கண்ணன் பாம்பின் தலைமேல் நடஞ் செய்யும் பாதத்துடன் காட்சியளிப்பதும், அழுதம் கடைந்தெடுக்கும் ஆதிசேடனைக் கயிருக்கியதும். எல்லாம் பாம்போடு தொடர் வுடைய ஒரு பரம்பரையாகத் தெய்வசிந்தனை பரிணமிப்புதைப் பார்க்கின்றோம். இதைவிட மூலமுர்த்தியை வழிபடுபவர்கட்டுக் குண்டலினி சக்தியின் நினைப்பு' மறப்பின்றி உண்டாகின்றது. ஐம்புவன்களையும் அகத்தடக்கும் ஆற்றல் பெற்றேரே, குண்டலினி சக்தியின் துணைகொண்டு, அன்னையின் அருளமுத்தை நுகரும் பெற்றியடையவர், என்பதை அருளமுத்தை நாம் கணகளிக்கக் கண்டுவத்தற்குரியது, காட்டும் பாங்கு நாம் கணகளிக்கக் கண்டுவத்தற்குரியது, ஆதிசங்கரரால் பாடப்பட்ட விங்காஷ்டகத்தில் "பணிபதி வேஷ்டித சோபிதவிங்கம்" என்று கூறப்பட்டதன் பொருள் பாம்பின் படத்தினால் இயற்கையாகச் சுற்றப்பட்ட அல்லது மூடப்பட்ட விங்கத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த விங்காஷ்டகக் கூற்றுக்கு உதாரணமாக உலகிலேயே தறபோது இருப்பது நினைத்தில் அமைந்துள்ள மூலமுர்த்தியேயாகும்.

அன்னை நாகபூஷணி ஆலய இயற்கை அமைப்பு

ஆழிமிசை மண்மேட்டில் அமர்ந்திருக்கும் அழகுமிலிர் அன்னையின் ஆலயம், இயற்கையின் எழிற்பொலிவால், ஈடும் எடுப்புமில்லாமல் காட்சியளிக்கின்றது. கிழக்கு நோக்கிய கோபுர வாயில், நேரே அலைசுடலைப் பார்த்தவண்ணமிருக்கும் அமைப்பு, அதற்கு முன்னே அடியார்கள் வந்து இறங்குகின்ற இறங்குதுறை; நயினைக்கென்றே கொடுக்கப்பட்ட நற்றவத் தோற்றம்.

காலையிற் கிழக்கே எழுந்து வருகின்ற இளஞாயிறின் ஒளிக்கற்றைகள் நேரே மூலத்தான விக்கிரகத்தில் படுகின்றது. இதனால் அன்னையின் உருவம் ஒரே சோதிமயமாகக் காணப்படும். அதுவும் செவ்வண்ணச் சோதி. செம்மை என்பது நம் நாட்டில் உயிர்த்தன்மையையும், நிறைவையும், நேர்மையையும், அழகையும் குறிக்கும் நிறம். அன்றியும் கருணையைக் குறிக்கும் நிறமும் செம்மையேயாகும். காலையில் எழுந்துவரும் கதிரவன் தனது வெம்மையான கதிர்களைக் குறைத்து, எல்லோரும் பார்த்துப் பூரிப்பும் புள காங்கிதமும் அடையும் வளகயில் கருணையின் வடிவான செம்மை நிறத்தோடு வருகின்றன: “கருணையின் சூரியன் எழ எழ” என்றார் மணிவாசகர். அம் பிகை உயிருக்குயிராக, பரிபூரணப் பொருளாக, நேர்மையே உருவாக, அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத ஆனந்த வல்லியாக, அன்பர் என்பவர்க்கு நல்லன எல்லாம் தருகின்றவளாக விளங்குகிறன். வலிதா சகலர் நாமத்தில் ‘‘உத்யத்பானு ஸஹஸ்ராபா’’ என்று உதய சூரியனை அன்னைக்கு உவமையாகச் சொல்லப் படுகின்றது. இதனையே அபிராமிப் பட்டரும், எடுத்த எடுப்பிலேயே அன்னையின் வடிவத்தை வர்ணிக்கும் வகையில்

‘‘ உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித்திலகம் உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம்போது மலர்க்கழலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக்குங்கும் தோயமென்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி என்தன் விழுத்துணையே’’

என்று திருவாய் மலர்ந்து பாடிப் பரவசமானார். உலகிற்கெல்லாம் இருள்கடிந்து எழுந்துவருகின்ற இள ஞாயிறு அன்னையின் திருவடித் தாமரைகளிலிருந்துதான் தனது இயக்க சக்தியைப் பெறுகின்றதோ என்று எண்ணும் வகையில் அவள் அருளாலே அவள் தாள் பணிந்து எழுகின்றது. உதயகுரியன் உலகின் இருளை ஒட்டுவதுபோல, அம்பிகை அஞ்ஞான இருளை ஒட்டி, உள்ளொளி பரப்பி ஆனந்தமாய தேனினைச் சொர்கின்றார். பகலவன் வரவைக்கண்டு பணிப் படலம் அகல்கிறது, அம்பிகையின் அருள்வரவு ‘‘அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக் கோயிற்கேற றும் விளக்காக’’ ஓளர்கின்றது. அருணனின் வரவு இயற்கையில் உள்ள எழில்மிகு மலர்களை மலர் த்துகின்றது, அம்பிகையின் அருட்கண் நோக்கு அன்பர்தம் இதய தாமரைகள், அருட்பெருங் கருணையை நோக்கி விரிக்கி ஏன் றது. செஞ்சுக்டரோன் வந்தால் உயிரினங்களின் நெஞ்சங்கள் உவகையாற் துள்ளி அயர்ச்சி நீங்கி முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றன. அன்னையின் பேரருள் சோபையினால் அன்பர்களின் தாமத குணம் நீங்கி மனமாய இருள் போகின்றது.

இதே போல், மாலை நேரத்தில் முழு மதியம் உதயமாகும்போதும் ஆஸயச் சூழல் அதிக அருட்பொலிவோடு காட்சியளிக்கும் பூரண சந்திபன் வரவைக் கண்டு, சுற்றியுள்ள கடல் கரகோஷம் செய்வதுபோல் அலைமோதும் ஆலயமருங்கெங்கும் அன்னையின் அருள் விருட்சங்களை ஒங்கி வளர்ந்திருக்கும் வேப்ப மரங்களினுடைய இளந்தென்றல் மனம் பரப்பி இனிய சுகம் தரும். சில வேளைகளில் குண திசையில் பூரண சந்திரன் உதயமாக, அதே சமயம் சூட்டிசையில்

குரியன் மறைந்து கொண்டிருப்பான். ஒன்றையொன்று சந்திக்கும் வேலை - இடையே அன்னை ஆலயத்தின் உயர்ந்த கோபுரம். இரண்டு திருச்செவிகளிலும் குரிய சந்திராகிய இரு திருத்தோடுகளை அணிந்து இயற்கை அன்னையே நாகராஜேஸ்வரியாக நிற்பது போன்ற ஒரு மனவீறு உண்டாகும். இதனை நேரிலே கண்டு அனுபவித்த கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள்

“ மாசிலாத் தென்றல் போல் வந்தெனது சோர்வினை
மாற்றி மனவீறு தருவாய்
பொங்குதிரை ஆழிபோல் என்னுள்ளம் பூரிக்கப்
பொதுவேத முர சொலிப்பாய்
புண்பட்ட நெஞ்சிலே வெண்பட்டு நிலவெனப்
போது சாந்தம் அளிப்பாய் ”
என்று நயினை அன்னையை வழிபட்டார்.

அன்னைக்கு எத்தனையோ ஆலயங்கள் உண்டு. அவஞ்சைய மூர்த்தங்கள் பல, கோயில்களும் பல. என்றாலும் இயற்கையின் ஏழிலோடும், எங்குமில்லாத பொளிவோடும், மண்வாசனையோடும் இந்த நயினை மண்ணில் வீற்றிருக்கும் அன்னையை எண்ணுப்போது

“ உறைகின்ற நின் திருக் கோயில் நின்
கேள்வர் ஒரு பக்கமோ?
அறைகின்ற நான் மறை யின்அடி
யோ? முடியோ? அமுதம்
நிறைகின்ற வெண்டு க்களோ? கஞ்ச
மோ? என்றால் நெஞ்சுக்கமோ?
மறைகின்ற வாரிதுயோ? மூர்
ஞ்சல மங்கலையே! — என்ற அபிராமி

அந்தாதிப் பாடல் ஞாபகம் வருகின்றது. இந்தத் தெய்வீகப் பாடல் அன்னைக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

திருவிழாக் காலங்களில் அன்னையின் அருட்பொலிவு இன்னும் மனோரம்மியமாக இருக்கும். அதனைக் காணக் கண் ஆயிரம் வேண்டும். அதனைக் கானுத கண்களெல்லாம் ஊனக்கண்களோயாகும். திருவிழாக்காலங்களில் அன்னை ஆல யத்தைச் சுற்றிநிற்கும் அடியார் திருக்கூட்டமும், கண்ணைக் கவரும் ஆலயவனப்பும், வண்ணத் தேர்வரிசைகளும், எண்ணற்ற அடியார் இசைக்கும் திருமுறைகளும், விண்ணைப் பிளக்கும் ஆலயமணியின் ஒசையும், பண்ணமெந்த வேதமந் திரு சுலோகங்களும், விரிந்து பரந்து செல்லும் வீதிகளில் வியாபாரம் செய்வோரின் கொள்வோர் ஒசையும் கொடுப் போர் ஒசையும் உண்ணக்கிடைக்கும் உவப்பான அன்னதான் அழுதும், அம்மம்மா! சொல்லிமுடியாது. “சொல்லுக் கடங்காவே பராசக்தி சூரத்தனங்களெல்லாம்” என்று பாரதி பாடியதன் மாட்சி நயினையிலே ஆட்சிசெய்கிறது.

சக்தி வழிபாடும் அதனால் ஏற்படும் சித்திகளும்

அருளது சக்தியென்றும், அன்பே சிவம் என்றும் புகழு கிண்ணாரும். நமக்குப் புரிந்ததுதான் என்ன?

“**சக்தி சக்தி சக்தி என்று சொல்லி - அவள் அந்நிதியிலே தொழுது நில்லு**”

என்று அன்னையின் திருமுன்பு எம்மைப் பாரதியார் ஆற் றுப்படுத்தினார்: இந்த சக்திதான் என்ன? உலகிலே வீர்ஞான ரீதியாக சடப்பொருள், சக்திப்பொருள் என இரு பிரிவுகள் உண்டு. சடத்தினுள் சக்தி செயற்படும்போது தான் செயலும் இயக்கமும் ஏற்படுகின்றது. சடமின்றி சக்தியோ சக்தியின்றிச் சடமோ இயங்கப் பெறுது. இதனையே ‘இச்சா மாத்ரம் ப்ரபோ சிருஷ்டி’ என்ற சமஸ்திருத சுலோகம் விளக்குகிறது. இந்கச் சக்தியையே பராசக்தியாகவும் சடத் தையே சிவமாகவும் கொண்டு வழிபட்டனர் நம்முன்னார். சிவம் அறிவு என்றால் சக்தி ஆற்றலாகும். ஓல்லொன்றிற் கும் பொருத்தமான உருவமும் அமைத்தனர்.

“அருளது சக்தியாகும் அரன்தனக் கருளேயன்றித்
தெருள் சிவமில்லை அந்தச் சிவமின்றிச் சக்தியில்லை”
என்ற அருள்வாக்கால் இதை உணரலாம்.

சசனருள் இச்சைஅறி வியற்றல் இன்பம்
இவயமொடு போகஅதி காரமாகித்
தேசருவம் அருவருவம் உருவமாகித்
தேவியுமாய்த் தேசமொடு செல்வமாகிப்
பேசரிய உயிரையலாம் பெற்று நோக்கிப்
பெரும்போக மனையளித்துப் பிறப்பினையுமொழிந்திட்
டாசகலும் அடியருளந் தப்பனுடனிருக்கும்
அன்னையருள் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்

என்று சிவஞான சித்தியார் சக்தியின் தன்மை பற்றிக் கூறு
கிறது. “அக்கினியோடு குடு போலச் சிவத்தோடு பிரிவின்றி
உள்ளதாகிய வல்லமை சிவசக்தியாகும்” என்று ஸ்ரீலஸ்ரீ
ஆறுமுக நாவலர் ஒரு வாக்கியத்திலே சிவசக்தி யாது
என்ற வினாவிற்கு விடை தந்துள்ளார்.

சக்தி இயக்கமில்லாதிருந்தால் அது நிலைப்பண்புச் சக்தி
யாக இருக்கும். அப்படி இருந்தால் உலக இயக்கங்கள்
நடைபெறுது. எனவே சடம் இயக்கம் பெற சக்தி உள்
நின்று இயக்கும். சக்திப் பொருள் நிறையும் கன பரிமாண
மும் அற்றது. சடப்பராநுள் நிறையும் கனபரிமாணமும்
உடையது. உருவமற்ற ஒன்று உருவமுடைய ஒன்றின்
மூலம் வெளிப்படையாக வந்து உலகை ஆக்கி, அழித்து,
காத்து, மறைத்து அருஞ்சின்றது. “சக்தியை ஆக்கவும்
முடியாது, அழிக்கவும் முடியாது” “சடத்தையும் ஆக்கவும்
முடியாது, அழிக்கவும் முடியாது” இது விஞ்ஞான உண்மை.
சக்தியும் சடமும் அநாதியே உள்ளன. அன்றபோல் இன்றும்
இருப்பனவா. அநாதியே உள்ள இந்த ஆதி ப்பழம்
பொருட்கள் இரண்டும் பாதிபாதியாக இருக்கின்ற வடிவமே

அர்த்தநாரீஸ்வர வடிவம். சிவனுரீன் தூக்கிய திருவடியியக் கத்தைக் காட்டுகிறது. இதுவே உயிரின் அடிநாதமாகும். எனவே தான் சக்திக்குத் தாய் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது.

அவள் துணையும், தொழுந் தெய்வமுமாயிருக்கின்றன், ஆத்தாளாய் அண்டமெல்லாம் பூத்தாளாய் இருக்கின்றன். “சென்று சென்றனாவாய், தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றூய்” இருக்கின்றன. ஒளியாய், ஒளியாய் மின்னூய், வெப்பமாய், தண்மையாய் இருப்பவரை அவளே.

“எங்கெங்கும் காணினும் சக்தியாடா — தம்பி
ஏழு கடல் அவள் வண்ணமடா — அவள்
தங்கும் வெளியெத்தும் கோடி அண்டம் — அந்த
தாயின் கைப்பந்தென ஒடுத்தா

என்று பாடினார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

துன்பமில்லாத நிலையும், தூக்கமில்லாத விழிப்பும் அன்பு கனிந்த கனிவும், ஆண்மை நிறைந்த நிறைவும், இன்பம் முதிர்ந்த முதிர்வும், சோமபர் கெடுக்கும் துணி வும், தீம்பழத்துள்ள சுவையும், வாழ்வு பெருக்கும் மதியும், மாநிலம் காக்கும் மதியும், தாழ்வு தடுக்கும் சதிரும், சஞ்சலம் நீக்கும் தவழும், வீழ்வு தடுக்கும் விறலும், விண்ணையளக்கும் யிரிவும், உள்ளத் தொளிரும் விளக்கும் சக்தி என்று பாடினார் பாரதியார்,

“சிவச்சக்த்யா யுக்தோயதிபவதிசக்த; ப்ரபவிதும் நாசேதேவம் தேவோநகலுகுசல; ஸபந்திதுமயி அதல்த்வரம் ஆராத்யாம் ஹரிஹர விரிஞ்சாதி பிரபி பிரணத்துமஸ் தோதும்வாகத மக்ருதபுணய; ப்ரபவதி” என்று ஸெளந்தர்ய லஹரியும் கூறுகிறது.

இதனை லவிதா ஸஹஸ்ர நாமம் பின்வருமாறு விளக்கு கின்றது.

“ஸ்ருஷ்டி கர்த்திரிபிரம்ம ரூபாகோபத்ரீ கோவிந்த ரூபினி;
ஸ்ம்ஹாரினிருத்ர ரூபா, திரோதா னக ஈஸ்வரி ஸ்தாசிவா
னுக்ரஹதா பஞ்சகிருத்ய பராயண”

தீதாலாஷ்டகத்தில், அன்னை தாயாகவும் தந்தையாக
வும் இருந்து உலகத்தில் எல்லா நிறைவையும் தருகிறார்
என்பதை

சீதனே தவம் ஜகன் மாதா
சீதனே தவம் ஜகத் பிதா
சீதனே தவம் ஜகத் தாத்ரீ
சீதளாயை நமோ நம.

என்று கூறுகிறது.

இத்தகு பெருமையுடைய சக்தி வாழிபாடு உடற் கூற
ரேடும் உண்ணதமான ஒரு தன்மையை உணர்த்தி நிற்கின்
றது. வாமபாகம் என்பது இடது பக்கம். எமது இதயத்
தின் கூடிய பகுதி உடலின் இடது பாகத்தையே சார்ந்து
நிற்கின்றது. அன்றியும் இதயத்தின் இடது பக்கமே தூய
இரத்தத் தோடு சம்பந்தமுடையது. அதாவது உயிருட்
டம் கொடுக்கும் பக்கம் இதயத்தின் இடது பக்கமே. அசுத்த
இரத்தம் நீலம் கலந்த சிவப்பாகவும், சுத்த இரத்கம் தூய
சிவப்பாகவும் இருப்பதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குதல்
வேண்டும். சிவத்திற்குச் செம்மையும், சக்திக்கு நீலமும் நிற
மாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மலபரிபாகம் செய்ப
வள் அன்னை - மலங்கள் (அசுத்தம்) சேர்ந்த குருதி நீல
நிறம்.

வெம்மையைக் குறிப்பது சிவப்பு. தண்மையைக் குறிப்
பது நீலம். இரண்டும் ஒன்றை யொன்று சமப்படுத்தினால்
தான் உலகம் இயங்கும். இதனைக்குறிப்பதற்காக இரண்டையும் இணைத்து நாம் முன் சொன்ன அர்த்த நாரீசுகர
வடிவத்தை அமைத்தார்கள்.

இதனை அடுத்துச் சக்திவழிபாட்டின் தொன்மை பற்றி ஆராய்வோம். பகல் வழிபாடு அல்லது சூரியவழிபாடும் ஒரு வகையில் சக்திவழிபாடென்றே கூறுவேண்டும். சூரியனிடத் தில் இருந்துதான் வெப்பமும், ஒளியுமாகிய இருசக்திகள் தோன்றுகின்றன. அந்த ஒளிச்சக்திதான் தாவர வர்க்கங்கள் உணவுதயாரிக்க உதவுகின்றன. தாவரசங்கமத்துள் எல்லா உயிர்களும் வாழ்வதற்கும் இந்த சக்திதான் உதவுகிறது. எனவே சூரிய சக்திதான் எல்லாச் சக்திகளுக்கும் தோற்று வாயாகவும் ஊற்று வாயாகவும் இருக்கிறது. அடுத்துத் தோற்றிய நாகவழிபாடு குண்டவினி சக்தியைக் குறிப்ப தாக அமையும் என்றும் கண்டோம். எனவே பெண்ணுருவம் கொடுக்கப்படாவிட்டாலும் வழிபாடு சக்தி வழிபாடாகவே இருந்திருக்கிறது.

சக்தியைப் பெண் தெய்வ வழிபாடாக மாற்றிப் பல வேறு உருவ அமைப்புகள் பிற்பட்ட காலங்களிலே கொடுக்கப்பட்டன. சிலப்பதிகார காலத்தில் சக்திவழிபாடு பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கொற்றவை, பிடாரி, பத்திரகாளி, காளி, தூர்க்கை ஆகிய வடிவ பேதங்கள் சிலப்பதிகார வழக்குரை காலதயில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சக்தி வழிபாட்டை விளக்கும் சாக்தேய சமயத்தின் தந்திர நூல்களில் சக்தியின் வடிவ பேதங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. திராவிட மக்கள் மத்தியில் தாய்த் தெய்வவழிபாடு நன்றாக வேறுன்றியிருந்தது. மரபுவழியாக அவர்கள் பெண்ணைத் தெய்வமாகவும், தெய்வத்தைப் பெண்ணைகவும் போற்றித்துதித்தார்கள். திராவிடப் பண்பாடும் ஆரியப் பண்பாடும் கலந்து உருவாகிய இந்து சமயத்திலும் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு உரிய இடத்தைப் பெற்றுவிட்டது. பிற்காலத்தில் கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாம் கண்ணி போன்ற நிறை மாதரையும் வழிபாடும் வழக்கு நிலைபெற்று விட்டது.

சக்தியின் அம்சங்கள்

நாம் அன்னையாய் வணப்கும் பொருள் அனைத்துயிர் களையும் ஆளும் சிற்சக்தியேயாகும். அவள் ஒருத்தியேயாயினும் பலதிறப்பட்டங்கள். எத்தகைய நுண்மதிக்கும் பரந்து விரிந்த பேரறிவிற்கும், அவளின் இயக்கத்தைப் பின்பற்றிச் செல்லும் ஆற்றல் கிடையாது. அன்னையின் நான்கு சக்தி களும் அவளுடைய விசேஷமான மூர்த்தங்களில் நான்காகும். இவற்றின் மூலமே அவள் தன் படைப்புகளிற் செயற்படுகின்றார். அறிவு, ஆற்றல், அமைவு, நிறைவு, இவையே அம் மூர்த்தங்களின் சிறப்பான தன்மைகள். நாம் இவை நான்கிற்கும் மஹேஸ்வரி, மஹாகாளி, மஹாலட்சுமி, மஹாசரஸ்வதி என்ற நான்கு திருநாமங்களைச் சூட்டுகின்றோம். அன்னையின் உண்மையான கருணைக்குத் தம் மை மலர்த்துவோரின் தெய்வ உண்ணத நிலையின் அளவிற்கு ஏற்ப அவள் இவ்வருவங்களின் வழியாக உதவுகிறார்.

நம்மையும் உலகையும் தாங்குஞ் சிற்சக்தியுடன் ஜக்கியானுபூதியடையும்போது சக்தியானவள் பரமேஸ்வரி, புவனேஸ்வரி, ஜீவேஸ்வரி என்ற மூன்று சடிவங்களை எடுக்கின்றார். பரமேஸ்வரியாக பரமனின் இயக்க ரகசியத்துடன் சிருஷ்டியை இணைக்கின்றார். புவனேஸ்வரியாக உயிர்களைப் படைத்துக் காக்கின்றார். ஜீவேஸ்வரியாக மனிதனுக்கும் இறைனுக்கும் இடையில் நடுநின்று பிரசன்ன மாகின்றார். நவராத்திரித் தினங்களில் தேவியை மூன்று அம்சங்களாக அதாவது, தூர்க்கை, இஸ்டசுமி, சரஸ்வதி எனவழிபடுகின்றனர். பத்தாம் நாள் அன்னையின் தால ரூபத்தை வழிபடுவர். அத்தினம் விஜயதசமி எனப்படும்.

திருவெம்பாவை என்பது மனோன்மணி, சர்வபூததமனி, பலப்பிரமதனி, பலவிசரணி, பலவிசரணி, காளி, இரவத்திரி, சேட்டை, வாமை என்னும் நவசக்திகளின் செயலிக்குறிக்கிறது. இதைவிட பிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி,

வைஷ்ணவி, வராகி, இந்திராணி, சாமுண்டி எனச் சத்த மாதர்களாகவும் அன்னைவடிவெடுத்துள்ளதாக அறி கின்றோம். சாக்தேய சமயத்தின்படி, பாலாம்பாள், லிதிதாம் பாள், இராஜராஜேஸ்வரி, நவாட்சரிபாலா. அன்னபூரணி, அசவரூடம்பாள், இராஜமதங்கி, லகுவியாமா, வாக்வாதினி, நகுளி, வராகி, புவனேசவரி, சண்டி, துர்க்கை, மகிஷா கரமர்த்தினி, என்ற பதினெட்டாண்டு வடிவபேதங்கள் உண்டு. இவற்றுள், புவனேசவரி தேவி பாகவதம் என்னும் நூலில் மிகவும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவாள். உதயகுரியன் போன்ற ஜளிநிறம் உடையவள். திருமுடியில் பிறையும், காதுகளில் தோடும் தரித்தவள். தனது நான்கு கரங்களிலும், முறையே பாசம், அங்குசம், அபயம், வரதம், என் பனவற்றை ரக்கொண்டவள். சாக்த வழிபாட்டின் தலைமைத் தெய்வம் புவனேசவரியே ஆவாள். ஸ்ரீவித்தயையின் பஞ்சதசாட்சரி மந்திரம் இவருக்கு உரியது. இவளது ஒரெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரிப்போர் முற்றுணர்வும் பேரின்பழும் எய்துவர். நயினுதீவில் புவனேஸ்வரியாகவே அன்னை வீற்றிருக்கிறாள். எனினும் கோவிலில் ஓதப்படும் சமஸ்கிருத சலோகத்தில்

“நாக ராஜேஸ்வரீய நமாலாய புஷ்பம் சமர்ப்பயாமி”
என்றே அர்ச்சிக்கப் படுகிறது.

ஆதிபராசக்தி பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நின்று வெவ்வேறு அம்சங்களில் உலகின் தோற்றுவாயாகவும் சேர்த்தும் பிரித்தும் செயலாற்றும் சிரிய பயன் பாடாகவும் மிளிர்கிறது. தேக்கம் பெற்றிருந்த ஆதிசக்தி, சோதியாய்ச்கடராய், சூளொளி விளக்காய், பங்கயத்து அயனும் மாலும் அறியா ரீதியாய், சுரிகுழற்பனை மூலைமடந்தை பாதி யாய் வந்த பக்குவத்தை மணிவாசகர் கண்டு இன்புறுகின்றார். இதனை நயினை நாகமணிப்புலவர் பின்வருமாறு தம் கவிதா விலாசத்தில் வைத்து நாமும் சுவைத்து இன்புறத்தருகின்றார்.

“பெற்ற தாலன்னை பெறுமுயிரனைத்தும்
 பேணலாலன்னை பெற்றிடுவோர்
 உற்றதாலன்னை விரும்பிய அனைத்தும்
 உதவலாலன்னை, எக்கலையும்
 சொற்றதாலன்னை, உலகொடுவானும்
 தொழுதலாலன்னை, யென்றென்றும்
 பற்றதாங்கருனை பொழுதலாலன்னை
 பராபரை நாகபூடனியால்”

இவ்வாறு அகிலாண்டகோடியின்ற அன்னையை மறை
 கள் கண்ணியெனப் போற்றுகின்றன. சக்தியின் அருட்பொலி
 வள்ள இடங்கள் சக்தி பீடங்கள் எனப்படும். இவ்வுலகில்
 அறுபத்திநான்கு சக்திபீடங்கள் உண்டுள்ள தேவிபராக்
 கிரமம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. அவள் மதுரையில்
 மீனாட்சியாகவும், காஞ்சியில் காமாட்சியாகவும், காசியில்
 விசாலாட்சியாகவும், நாகபட்டினத்தில் நீலாயதாட்சியாக
 வும், காஸ்மீரத்தில் அம்பாளாகவும், குஜராத்தில் கல்யாணி
 யாகவும், வங்காளத்தில் காளியாகவும், மைசூரில் சாமுண்டி
 யாகவும், மலையாளத்தில் பகவதியாகவும், சிதம்பரத்திலே
 தில்லைக்காளியாகவும், நயினதுவிலே நாகராஜேஸ்வரியாகவும்
 நவையறு காட்சிநல்கி எம்மையெல்லாம் ஈர்த்து அருள்கூரக்
 கின்றார்கள். நயினதுவிலே நாகராஜஸ்வரி அமர்ந்திருப்பது அறு
 பத்துநான்கு சக்திபீடங்களுள் புவனேஸ்வரி பீட மாகப்
 போற்றப்படுகின்றது.

இந்தப் புவனேஸ்வரி பீடம் தவநேயமுள்ளவர்க்குத் தக்
 கதோர் அருட்சரப்பியாகவும், அமுதசரபியாகவும் இருக்கி
 றது. “மனிதரும் தேவரும் மாயாமுனிவரும் வந்துசென்னி
 குனிதரும் சேவடியை” ததந்து “துணையும் தொழுந்தெய்
 வழுமாய்” அருட்பார்வை நல்கி அனைவரையும் புனிதராக்
 குகின்றார்கள். அருந்திய நஞ்சை அடைத்து, அப்பணையும்
 காத்து, தேவர்கள் விரும்பியவாறு அமுதாட்சிய அம்மை
 வருந்திவரும் அடியார்க்கு வேண்டத்தக்கது அறிந்துவேண்ட

வதும் கொடுக்கின்றார். சுந்தரியாய், துணவியாய் பாசத் தொடரையெல்லாம் வந்து அரிக்கின்றார். நெஞ்சக்கள்கல்லீல நெகிழ்ந்து உருகச்செய்து வஞ்சப்புலன் ஐந்தின் வாய்களை அடைக்கின்றார். நீலக்கடற் பரப்பின் நடுவிருந்து, ஆசைக் கடலில் அகப்பட்டு அலைவோர்க்குத் தனது திருவடிசளான வாசக் கமலங்களைத் தலைமேல் வைத்து, அருள் நேங்கரங்களை நீட்டி நிம்மதி தருகின்றார். தொண்டு செய்யாது, அவள் பாதமும் தொழாது, தூய சிந்தையோடு நன்றாம் செய்யாது, மின்டு செய்வோமென்று, மேன்மேலும் அவள் சந்திதியிற் சென்று சண்டை செய்வோர்க்கும் அவள் மனச் சாந்தி தருகின்றார்.

மெய்யடியார் தம்மை, “கல்லாதவை கற்ற கயவர்தம் பாற் சென்று ஒருகாலமும் நில்லாமலும் வைக்கின்றார். இவ் வாறு அன்னையின் அருட்கடாட்சம் பெற்றவர்கள்” பழிக்கே சுழன்று வெம்பாவங்களே செய்து பாழ் நரகக்குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் தம்மோடு” கூட்டின்றி வேதஞ் சொன்ன வழிக்கே வழிபட்டு வாழ்கின்றனர்.

அன்னையின் பொலிவுள்ள அம்சத்தை ஈடுபாட்டுடன் வழிபட்டுத் துதிப்போர்க்கு வல்லினோம் துன்பம்போம். நெஞ்சிற் பதிப்போர்க்கு கலையாத கல்வி, குறையாத வயது, கபடு வராத நட்பு, கன்றுத வளமை, குன்றுத இளமை, கழுபிணியிலாத உடல், சவியாத மனம், அன்பு அகலாத மனைவி, தவறுத சந்தானம், தாழாத கீர்த்தி, மாருத வார்த்தை, தடைகள் வராத கொடை, குறையாத நிதி, கோணத கோல், துன்பமில்லாத வாழ்வு துய்ய அன்னையின் திருவடியில் அன்பு, ஆகிய பதினாறு பேறும் கிடைக்கும்.

பீடமும் பீடிகையும்

நயினதீவிலே உள்ளது அறுபத்துநான்கு சக்திபீடங்களில் ஒன்று? அல்லது புத்த பீடிகையா? அல்லது இந்திர

ஞல் நிலைநாட்டப்பட்ட பீடமா? என்பதுபற்றி பலரிடையே பல வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இவற்றைப்பற்றி பொதுநோக்கோடு முடிந்தளவு கிடைக்கப்பெறுகின்றன; இலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளை வைத்து ஆராய்வதே எனது நோக்கமாகும்:

தேவி பராக்கிரமம் என்னும் நூலிலே ஒரு பீடம் குறிப்பிடப்படுகிறது. முன்னர் இந்நால் கூறிய சக்திபீடம் அல்லாத பீடம் இது. என்றாலும் அதுவும் இது என்று கூறக்கூடிய அமைப்பை காணக்கிடக்கிறது. இப்பீடம் ஒரு தீவிலேயே இருந்தது. இப்பீடத்தில் கோடி சூரிய பிரகாசமுள்ள ஒரு கட்டில் இருந்ததாகவும், அது இந்திரதனுச் போன்ற காட்சிதந்த தாகவும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இதில் பரதேவி வீற்றிருந்த தாகவும், இத்தேவியை திரிகோண வடிவான ஸ்ரீ சக்கிரமா கிய பீடத்தில் தரிசித்ததாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவற்றை நோக்கும்போது இப்பீடமே பின்னருள்ள காலத்தில் சக்திபீடமாகக் கருதப்பட்டு பின்னர் புத்தபீடிகளை என்று எண்ணப்பட்டிருக்கவேண்டும். காலத்தின்போக்கில் பெயர் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது வழுவல்ல, இது உலக வழக்கு. ஆரம்பத்தில் இருந்தபீடம் தேவர்களின் வழிபாட்டிற்குரிய தாக இருந்தது. பின்னர் அது சத்திபீடமாக நம்மவர் வழி பாட்டிற்குரியதாக மாறியது.

மணிமேகலை என்னும் நூலில்வரும் சில ஆதாரங்களை இங்கு காட்டுவது பொருத்தமுடையதாகும்.

“பெரியவன் தோன்றுமுன்னர் இப்பீடிகளை கரியவன் இட்ட காரணம் தானும்”

(காலை 25 வரி 54-55)

என்று மணிமேகலை சாற்றுகின்றது. மணிபல்லவதீவிற்கு புத்தர் வந்த காரணம், இங்கிருந்த மணிப்பீடத்திற்குச் சண்டையிட்ட சூரோதரன்; மகோதரன் என்னும் இருஅரசர் களையும் சமாதானப்படுத்தி: தம்போதனைகளைச் செய்வதற்கா

கவேயாகும். இது கி.மு 5-ம்-4-ம் நூற்றுண்டுகளுக்கு இடைப்
 பட்டகாலம். இந்த இருஅரசர்களும் நாகநாட்டைச் சேர்ந்த
 வர்கள். இவர்கள் போர்செய்த சமயம் சித்தனை புத்தர் தம்
 சித்துக்களினால் ஆகாய மார்க்கமாக இலங்கையில் உள்ள சிவ
 ஞெளிபாதமலையைத் தரிசிக்க வந்து கொண்டிருந்தார். மனிப்
 பல்லவத்தீவின் மேலாகவரும் போது அரசர்களுக்கிடையில்
 நடந்த சண்டையை கண்ணுற்று சண்டையின் காரணத்தைக்
 கேட்டபோது இத்தீவில் உள்ள மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்ட
 பீடத்திற்காகச் சண்டையிடுவதாகக் கூறினர். அதற்கு புத்தர்
 அவ்வாசனம் இந்திரனால் ஆக்கப்பட்டதென்றும் ஆதிபரா
 சக்தியாகிய அம்மைக்கு அமைந்த அறுபத்துநான்கு பீடங்களில்
 புனேஸ்வரிபீடமாக அமைந்தது எனவும் கூறினார். அதனால் அரசர்கள் இருவரையும் போர்ந்திருத்தம் செய்து ஆசனத்திற்குரிய அம்பிகையை நினைத்து வணங்குங்கள் என்று
 கூறித்தர்ம உபதீசம் சொன்தார்: இந்த வரலாறு முழுவதும்
 மனிமேகலை என்றும் நூலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரன்
 இந்தப்பீடத்தை அமைத்ததற்கும், ஆபுத்திரன் வரலாற்றுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இதனை 'அழுதசரபி' பற்றிக்
 குறிப்பிடப்படும்போது காண்போம். மனிமேகலை பெளத்தை
 நூலாகக் கருதப்பட்டாலும் சைவத்தை அடியொற்றி எழுந்த நூலேயாகும். புத்த பீடிகை இங்கிருக்கிறது என்ற காரணத்தால் பெளத்தர்கள் நயினுகேவை நாகத்தீவு என்று கொண்டாடி வணங்குகிறார்கள். உண்மையாகவே இப்பீடம் சக்தி
 பீடம்தான் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் உண்டு. புத்தர் இங்கு வருவதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பே சக்திபீடம் அமைக்கப்பட்டு விட்டது. பிரபஞ்ச உற்பத்தி என்னும் நூலிலும் இவ்வாறே காணப்படுகிறது. சியாமளதாண்டகம் என்னும் நூலில் திரிபுரைபெரவி பீடமும் மனித்தீவிலேயே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது.

பெண்ணாரசி மணிமேகலைக்கும்
விண்ணாரசி கண்ணகிக்கும் விருப்புமிக்க தீவு

“நசையாத நாகத்தில் நாகத்தின் மணிவாங்க
கசிவான மனதுடனே கடுகவுமை யளைத்தோங்காண்”

எனக்சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகிவழக்குரைகாடை குறிப்
பிடுகின்றது. மாநாயகன் என்னும் வணிக சேனன், தன்னு
டைய மகள் கண்ணகியின் பாதச்சிலம்பு செய்தற்கேற்ற
நாகரெத்தினம் வாங்க நயினைதீவு என்னும் நாகத்தை நோக்
கிவந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. அன்றியும் கடல்குழ்
இலங்கைக் கயவாகுமன்னன் கண்ணகிக்குக் கற் கோயில்
அமைத்தபோது இந்தி யா வி லும் ஒரு பத்தினிக் கோவில்
அமைத்தான். இங்கிருந்த சக்திபீடத்தின் மேலாக அது
அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். கண்ணகியின் வளர்ப்புமகள்
மேகலை, தனபழம்பிறப்பு அறிந்த தீவாகவும் மணிபல்லவ
மாகிய நயினைதீவு விளங்குகின்றது.

மணிமேகலா தெய்வம் மணி மேகலையை மணிபல்லவு
திற்குக் கொண்டுவந்த செய்தியை

“பூங்கொடி - தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
அந்தரம் ஆரு ஆறு - ஐந்துயோசனைத்
தென்திசை மருங்கில் சென்று - திரை உடுத்த
மணிபல்லவத்திடை, மணிமேகலா தெய்வம்
அணி - இழை - தன்னைவத்து அகன்றது - தான் - என
(காடை 6 வரி 210-214)

மணிமேகலை சாற்றுகின்றது.

அன்றியும் அந்தமங்கை நல்லாற்றின் தந்தையின் குல
தெய்வம் இத்தீவில் உண்டு என்பதை

“திரைஇரும் பொவத்துத் தெய்வம் ஒன்று உண்டு”
என கோவலன் கூறியதாக மணிமேகலாதெய்வம் சாற்று
கின்றது.

மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கிய பின்னர் மணிமேகலை மட்டும் இத்தீவில் இருந்தாள். அம்பிகையின் அருள் பொலி யும் பீடத்தைக்கண்டு தொழுது முற்பிறப்பு உணர்ந்தாள்.

இதனைப்

“பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி உண்திருவருளால் என்பிறப்பு உணர்ந்தேன்”

(காடை 10 வரி 17-18)

என மணிமேகலை என்னும் நூலில் மணிமேகலா தெய்வத் தைப் பார்த்து மணிமேகலை கூறுவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவகையில் மணிமேகலையோடும் நயினதீவு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இனி சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு விழாவெடுத் தபோது இலங்கைக் கயவாகுமன்னனும் கலந்துகொண்ட செய்தியைச் சிலப்பதிகார உரைபெறுக்கட்டுரையும், வரந்தருகாதையும் கூறியுள்ளன. இதுபோலவே பாண்டியன் வெற்றி வேற்செழியனும், சோழன் பெருங்கிள்ளியும், கொங்கினங்கோசரும், மாஞ்சவேந்தரும் கண்ணகி விழாவிற் பங்கு கொண்டு தத்தம் நாடுகளுக்கும் கண்ணகி வழிபாட்டைக் கொண்டுசென்றனர். கயவாகு மன்னன்மூலம் கண்ணகி வழிபாடு ஈழ நாட்டிற் பரவியது. இதனை ஈழத்து வரலாற்று நூலான இராஜாவலியும், இராஜரத்னைக்ரவும், கஜபாகத்தாவ என்னும் பத்தினி வரலாறு கூறும் சிங்கள நூலும் குறிப்பிடுகின்றன. நயினதீவிற்கு வரும் பெளத்த சிங்களவர்கள் அன்னை நாகராஜேஸ்வரியைப் பத்தினித்தெய் வமாக வழிபடுவதுமுண்டு.

தமிழ் மக்களிடையே கண்ணகி அம்மன் வழிபாடாக ஏம், சிங்களமக்களிடையே பத்தினி வழிபாடாகவும் கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்தில் மலர்ந்தது, ஈழத்திற்கு இவ்வழிபாட்டைக்கொண்டுவந்த கயவாகுவேந்தன் ஆடி மாதந்தோறும்

தலைநகரில் பத்தினியின் காற்சிலம்பை யானைமேல் வைத்து ஊர்வலம் செய்து கொண்டாடினான். கண்டிமாநகரில் இன்றும் நடைபெறும் எசல் பெரஹராவின் ஆரம்பம் இவ்வழி பாட்டின் தோற்றுவாயாக இருக்கலாமெனக் கலாயோகி ஆண்தக்குமாரசுவாயி தனது “மத்தியகாலச் சிங்களக்கலை,” என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். “ஆடித்திங்கள் அகவையி னங்கோர் பாடிவிழா” பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவது இங்கு கூறிப்பிடத்தக்கது. நயினுதிவிலும் அன்னையின் ஆலயத்தில் நடைபெறும் திருவிழாவும் ஆனி ஆடி மாதங்களிலேயே தடப்பது வழக்கம்.

சமுத்தில் கண்ணகி வழிபாடு அழியாத ஒருவழிபாடாக மாறிவிட்டாலும் இவ்வழிபாட்டை ஆறுமுக நாவலரும் அவரது சகாக்கனும் ஆதரிக்கவில்லை. எனவே கண்ணகி கோயில் கள் நாகேஸ்வரி, நாகபூஷணி, ராஜராஜேஸ்வரி அம்மன் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டன என அறிய முடிகிறது.

பாண்டியன் கோவலனைப் பல துண்டங்களாக வெட்ட கண்ணகி அவற்றைச் சேர்த்தெடுத்துத் தைத்து உயிரளித்த தும் கோவலன் எழுந்திருந்து

“மாதகியோ கண்ணகியோ வந்தவர்கள் படுகளத்தில் மாதகியாள் வந்தாலே வாடி யென் மடிமேல்”

எனக்கூறினான். இதனால் மாதவியின் பெயரை முதலில் குறித் துக்கேட்டானே என்று மனமுடைந்து கோபங்கொண்ட கண்ணகி, ஐந்துதலை நாகமாகத்தன்னை உருமாற்றிக்கொண்டு மதுரையை விட்டு, தெற்கு நோக்கி ஊர்ந்துசென்று முதலில் நயினுதிவில் தங்கிப் பின்னர் வட்டுக்கோட்டைப் பக்கமுள்ள சீரணி, அங்கணமைக்கடவை, அளவெட்டி, சுருவில் ஊடாக அவ்விடங்களில் தங்கி வந்தாள் எனவும் ஐதீகங்கள் வழக்காற்றில் உண்டு. இவ்விடங்களில் அமைந்த ஆலயங்களிலெல்லாம் ஐந்துதலைநாக சந்திதானமும், அம்

மன் சந்திதானமும் அமைந்திருக்கின்றன'. இந்தவகையில் நயினையும் அமைந்திருத்தல் பொருத்தமுடையதாக இருக்கின்றது. எனவே கண்ணகியும் மணிமேகலையும் தத்தம் முன்னைவிதியின் பயனாக, நயினைதோடு தொன்மைத்தொடர்பு கொண்டுள்ளதை அறியக்கிடக்கிறது:

அலைகடலின் மத்தியில் அமுதசுரபி

“மன்பெரும் பீடிகை தொழுது வணங்கி
தீவுதிலகை – தன்னெடும் கூடி.

கோழுகி வலம் செய்து கொள்கையின் நிற்றலும்
எழுந்து வலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்
தொழும்தகை மரபின் பாத்திரம் புகுதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை இன்றி மனம் மகிழ்வு எய்தி”

(காடை 11—வரி 54-50)

என்று அமுதசுரபி பற்றிய செய்தியை, மணி மே க லை சாற்றுகின்றது. மணிமேகலை நயினைதீவிற்கு வந்து பழம் பிறப்பு புணர்ந்த செய்தியை முன்னர் கண்டோம். பழம் பிறப்பு ணர்ந்தபின் மணிமேகலை, மணிபல்வத்தீவாகிய நயினைதீவில் உள்ள வெண்மணர் குன்றுகளையும், விரிப்புஞ் சோலைகளையுப் பொய்கைகளையும் கண்டு மெய் மறந் தாள். அவனை மணிபல்லவத்தின் காவற் தெய்வமாகிய தீவுதிலகை என்ற பெண் சந்தித்தாள். முப்பத்து இரண்டு தர்மங்களுக்கும் முதல்வியாகிய பராசக்தியினது இருக்கையாகிய புவனேஸ்வரி பீடம் என்று சொல்லப்படுகின்ற சக்தி பீடத்தைத் தரிசித்துப் பழம் பிறப்பை உணர்ந்தவாகிய மணிமேகலைத் தீவுதிலகை கோழுகி என்ற பொய்கைக்கு அழைத்துச் சென்றுள். அதனை வலம் வந்து வணங்கி நின்ற போது அப்பொய்கையில், இருந்து அமுதசுரபி என்னும் அட்சய பாத்திரம் வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அதனை எடுத்துக்கொண்டு காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு வந் தாள்.

தனது கையில் ஏந்திய பாத்திரத்தில், தருமதெந்றியில் வாழ் வோர் கையால் முதலில் பிச்சை ஏற்க விரும்பினான். இதன் படி ஆதிரை என்னும் மங்கை நல்லாளின் இல்லம் சென்றான். அவனும் மணிமேகலை கையில் இருந்த பாத்திரத்தில் அன்னம் படைத்து,

“தொழுது வலம் கொண்டு, துயர்அறு கிழவியொடு
அமுத சுரப்பின் அகன் சுரை நிறைதரப்
பார் அகம் அடங்கலும் பசிப்பினி அறுக ”

(காடை 16 - வரி 132 - 134)

என வாழ்த்தினான். அதன் பின்பு சுற்றுரையும், அலர்ந்தாரையும் ஆகரித்து வருந்தி வந்தவர் அரும்பசி தீர்த்து, அவர் திருந்திய முகம் கண்டு திஷழ்த்தாள்.

“ ஒங்கிய வீதியில் ஒரு புடை ஒதுங்கி
வலமுறை மும்மறை வந்தனை செய்து, அவ்
உலக அறவியின் ஒரு தனி ஏறி ”

(காடை 17 - வரி 84 - 86)

என்று மணிமேகலையில் வரும் அடிகள் முக்கியமானவை. இங்கு உலக அறவி என்று குறிப்பிடப்படுவது சக்கரவாளக் கோட்டத்திலுள்ள தருமசாலையாகும். இன்றும் நயினுதீவில் உலக நிரை என்ற காணிப்பெயர் உண்டு. கோழுகி என்ற பொய்கையிலிருந்த பள்ளமும் உண்டு. கத்தியாக்குடாவாக மருவியுள்ளது. கண்ணகி தலைவரி கோலமாகக் கத்தித்திரிந்த இடமெனக் கர்ண பரம்பரை வரலாறு இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் போதும், இன்று “அமுதசுரபி” என்ற பெயரில் 1961-ம் ஆண்டு தொடக்கம் அன்னதான சபையொன்று செயற்பட்டு வருவதைப் பார்க்கும்போதும், சரித்திரம் மீளவும், திரும்பி இந்தப் புண்ணிய மண்ணிலே பிரவாகிக்கின்றது என்று

தான் என்னைத் தோன்றுகின்றது. “என்ன மாதவம் செய்தது” இந்தச் சிறு நயினை.

“அழுதசரபி” பற்றிய புராதன செய்தி யும் ஒன்று உண்டு. முன்பொரு காலத்தில் வாரணைசியில் (காசி) அபஞ்சிகன் என்பவர் வாழ்ந்தார். அவருடைய மனைவி சாவி. இவள் கணவனை அறியாமற் கற்பவதியானால். அதன்மூலம் ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இந்தக் குழந்தை பகவினால் வளர்க்கப்பட்டதினால் இக்குழந்தைக்கு ஆபுத்திரன் என்ற பெயர் உண்டாகியது. இக் குழந்தையை இளம்பூதி என்ற ஒருவர் வளர்த்தார். இந்த ஆபுத்திரனுக்கு அழுதசரபியை அன்னை பராசக்தி வழங்கினான். பசி த் தோர்க் கெல்லாம் அழுதசரபி மூலம் அழுதாட்டி மகிழ்ந்தான் ஆபுத்திரன். இதனால், ஆபுத்திரனின் தருமம் பெருகியது. இதனால் இந்திர ஞாடைய பதவி பறிபோகக்கூடிய ஆபத்து ஏற்பட்டது. இதனால் இந்திரன் ஆபுத்திரனின் கர்மம் பெருகவிடாது குழ்ச்சி செய்தான். ஆனால் அச்சுழுச்சியில் ஆபுத்திரன் அகப்படவில்லை. இதனால் ஆத்திரமடைந்த இந்திரன் பாண்டிய நாடு முழுவதும் செல்வவளம் கொழிக்கும் படியாகச் செய்து பசிப்பினியை அகற்றினான். ஆபுத்திரனின் அழுதசரபிக்குப் பாண்டி நாட்டில் யென்றறப் போயிற்று. இதனால் ஆபுத்திரன் சாவக நாட்டின் பசிப்பினியை அகற்றுவதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். இதையறிந்த இந்திரன் ஆத்திரம் அடைந்தான். ஆபுத்திரன் சென்ற மரக்கலத்தைப் புயற் கார்றினால் சிதறடித்தான். மரக்கலம் மனீபல்வைத் தீவா கிய நயினுதீவை அடைந்தது. காலத்தின் கோலத்தால் ஆபுத்திரன் அழுதசரபி யுடன் மனீபல்வைத் திலே உள்ள கோழுகிக் கரையில் அனுதரவாக விடப்பட்டான். மனீத சஞ்சாரமற்ற தீவில் இப்பாத்திரத்தைக் கொண்டு ஒருவருக்கும் பசிப்பினி போக்க முடியவில்லையே என்று மனம் நொந்து தானும் புசியாமல் அழுதசரபியைக் கோழுகிப் பொய்கையில் விட்டுவிட்டு தானும் உயிர் நீத

தான். பெளர்ன்மித் தினத்திலே இந்த அழுதசுரபி வெளி
 வந்து, தக்கோர் கையில் எப்போதாவது கிடைத்துப்
 பசிப்பினியை வேரறுக்கும் படைக்கலமாக மாற வேண்டும்
 என்பது அவனுடைய வேண்டுகோள். அதன்படி மணிபேகலை
 மணிபல்லவத்திற்கு வரும்வரை அழுதசுரபி கோழுகிப்
 பொய்கையிலேயே மறைந்திருந்தது என்பது மணிமேகலை
 என்னும் நூல் வாயிலாக நாம் அறியும் இலக்கிய வரலாறு.
 ஆபுத்திரன் உயிர் நீத்ததால் ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி
 தோஷத்தை நீக்கும்பொருட்டே ஆபுத்திரன் உயிர் நீத்த
 மணிபல்லவத்தீவாகிய நயினுதீவில் புவனேஸ்வரி பீடத்தைப்
 பிரதிஷ்டை செய்தான் என்றும் மணிமேகலை வாயிலாக அறி
 கின்றோம். ஆபுத்திரன் தனது மறுபிறப்பில் ஒரு பகவின்
 வயிற்றில் புண்ணியராசன் என்ற பெயரில் சாவக நாட்டிற்
 பிறந்து குடிதழீயிக் கோலோச்சும் மன்னானான் என்றும் அறி
 யக் கிடக்கின்றது. இத்தகவல்களை யெல்லாம் திரட்டி நயினை
 திரு. சி. ஆ. கதிரித்தம்பி அவர்கள் “ஆபுத்திரனும் அழுத
 சுரபியும்” என்ற பெயரில் ஒரு நூலை எழுதியுள்ளார்கள்.
 நான் இந்நாலை எழுதமுன்பே அது வெளியாகிவிடும் என்று
 எண்ணுகின்றேன். அரிதின் முயன்று அவர் ஆக்கிய அந்
 நூலின்கண் ஆபுத்திரன் பற்றிய முழு விபரத்தையும் கண்டு
 இன்புற வேண்டுமென்பது எனது பெருவிருப்பும் அவாவுமா
 கும்.

மணிபல்லவத்துதித்த மன்னன் ஸமந்தன்

இந்தீரவிழாவை முறைப்படி பூம்புகாரில் கொண்டா
 டாததின் காரணமாக, மணிமேகலை சாவகநாட்டில் தங்கியிருந்தபோது காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடற் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு அழிந்து விட்டது. இப்படி அழிந்தொழிவதற்குச் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த இந்தீரவிழாவின்போது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்து அரசனான கிள்ளிலாவன் என்பான் ஒருநாள் ஒரு பூங்காவிலே சென்று தங்கினான். தனிமையிலிருந்த அரசன் முன்பாக எங்கிருந்தோவந்த ஒர் எழிலரசி

உதயமானால். அவர் பெயர் பீவிவளை. அரசன் அவனுடன் சேர்ந்து அக்மகிழ்வு கொண்டான். அவள் வரலாறே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இந்திரவிழா முடிந்தபின் அவள் பூஞ் சோலைக்கே வருவதில்லை. இது மன்னனுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. ஒருநாள் ஒரு துறவி அரசன் மூன் தோன்றி, அப் பெண் நாகநாட்டரசன் வலைவண் என்பவனின் மகள் என்றும், அவள் தன் விதிப்படியே உன்னைக் கட்டினால் என்றும், அதன் பயனுக்குப் பிறக்கப்போகும் ஆண்மகன் மீண்டும் காவி ரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு வருவான், ஆனால் அவள் வரமாட்டாள் என்றும் கூறினார். அன்றி யும் இந்திர விழா தொடர்ந்து செய்யப்படா விட்டால் அதனால் ஏற்படும் அழிவையும் அரசனுக்குத் தெளிவாக்கினார்.

கிள்ளிவளவன் தன் வாரிசான ஒரேமகன் உதயகுமாரன், காஞ்சனன் என்னும் கந்தருவனால் வெட்டப்பட்டதை அறிந்து மனமுடைந்திருந்தான். அவனுக்கு மேலும் சோதணைகள் ஏற்பட்டன. தன் மகள் பீவிவளை கருவற்றிருந்ததை அறிந்த வலைவண் கம்பளச் செட்டி என்னும் வணிகனுடன் அவளை மணிபல்லவத்திலிற்கு நாடு கடத்தினான். அவள் மணிபல்ல வத்திற்கு வந்து பார்த்தபோது அங்கிருந்த நாகவழிபாடும், நாகராஜேஸ்வரி ஆஸ்யமும் அவனுக்கு மனப்பூரிப்பை அளித்தன. கருவற்றிருந்த பீவிவளை, ஒரு மகவைப் பெற்றெறுத்தாள். அக்குழந்தையைக் கம்பளச் செட்டியாரிடம் கொடுத்து பூம்புகாருக்கு அனுப்பினான், கம்பளச் செட்டியும் குழந்தையும் சென்ற மரக்கலம் உடைந்து சிதைந்தது. உயிர்தப்பிக் கரைசேர்ந்த லிலர் மன்னனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார். அரசன் கவலை அடைந்து ஏவலாளர்களை நாலாபக்கமும் ஏசித் தேடுதல் நடத்தினார். குழந்தை அகப் படவில்லை. மேலும் கவலை அடைந்த மன்னன் அந்த வருடத்தில் செய்யவேண்டிய இந்திர விழாவைச் செய்யாமல் நிறுத்தினான். இதனால் கோபங்கொண்ட மணிமேகலா தெய்வம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் பொங்கி அழிக்கும் படி சாபமிட்டது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் பெரும்பகுதி

அழிந்தது. கடலில் அலையன்ட குழந்தை ஆதொண்டைக் கொடியாற் சுற்றப்பட்ட நிலையில் தொண்டை மண்டலத்தை அடைந்தது. இக் குழந்தை ஆதொண்டைச் செடியாற் சுற்றப்பட்டிருந்தமையால் தொண்டை மான் என்றும், திரைகளால் எத்தப்பட்டமையால் திரையன் என்றும் வழங்கப் பட்டான். மணிபல்லவத்தில் இருந்து வந்தமையால் இவன் சந்ததியினர் பல்லவர் எனப்பட்டனர். இவனே புகழ்பெற்ற தொண்டமான் இளந்திரையன். இந்த வரலாறும் மணி மேகலை என்னும் நூலில் உண்டு. ‘மணிபல்லவத்து மதலை’ என்ற ஒரு சிறுநூல் திருநாவாச்சரசு பதிப்பகத்தினரால் வெளி யிடப்பட்டுள்ளது. வேலவன் என்பவர் இகன் ஆசிரியர். மேலும் தகவல் பேற விரும்புவோர் அதனைக் கற்கலாம்.

மாநாயகன், மாசாத்துவன் ஆகியோர் கண்ட காட்சியும், மாட்சியும்

நெடுஞ்செழுது மேற்குப் பகுதியில் வெடியரசன் என்பவன் கோட்டை கட்டி வாழ்ந்தான். அவனுடைய தம்பி வீர நாராயணனும், மனைவி நீலகேசியும் நயினைதீவிலுள்ள நாக ரெத்தினங்களுக்குக் காப்பாளர்களாக இருந்தனர். மாநாயகன், மாசாத்துவரன் ஆகிய இரு வணிகரும் கண்ணகியின் காற்றிலம்பிற்காகவும், இராச வளிதையர் அனிகலன்களுக்கு மாகவும் சோழ அரசனின் உதவியுடன் இரத்தினமெடுப்பதற்காக மீகாமனுடனும், அவனுடைய பரிவாரங்களுடனும் நயினைதீவிற்கு வந்தனர். இச்செய்தி இந்நூலில் முன்பு மொருமுறை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் வந்தபோது ஏற்பட்ட சண்டையில் வீரநாராயணனும், நீலகேசியும் ஏனைய பரதவர்களும் இறந்தனர். இவர்கள் சண்டையிட்ட இடம் பரதவர் கல்லாகும். இப்போது அவ்விடம் பரவக் கல்லென வழங்கி வருகிறது. சண்டை முடிவுற்றபின்னர்— மேற்கொள்ள இரு வணிகரிகளும் நயினைதீவிற்கும் அதற்கு வடக்கேயுள்ள புளியந்தீவிற்கும் இடையேயுள்ள கால்வாய்

வழியாகவே வந்தனர். அவர்கள் வரும்போது புளியந்தீவில் உள்ள சிவாலயத்தில் இருந்து ஒரு நாகம் கடல் மார்க்க மாக ஒரு மலரை வாயிலே கொள்வியவன்னாம் நீந்தி வருவதைக் கண்டனர். இதே வேளையில் கருடன் ஒன்று நாகத்தைக் கொல்லுவதற்காக வட்டமிட்டுப் பறந்தது. இதனால் பீதியுற்ற நாகம் கடல் நடுவே உள்ள கல் ஒன்றி ஜைச் சுற்றிக் கொண்டு அடைக்கல் பாவஜையில் தலையை உயர்த்தி நின்றது, கருடனும் எதிரே உள்ள கல்லொன்றில் அமர்ந்து கொண்டது. நாகத்தைக் காப்பாற்ற விரும்பிய வணிகர்கள் நயினுதீவில் உள்ள நாகராஜேஸ்வரிக்கு முறையிடும் பாங்கில் பிரார்த்தனை செய்தனர். அதன் நிமிர்த்தம் கருடன் விலகிச் சென்றது. நாகமும் அர்ச்சனைக்கான மலருடன் நயினுதீவிற்கு நீந்திச் சென்று பூசித்தது. இன்றும் கடல் நடுவே பாம்பு சுற்றிய கல், கருடன் கல் என இரண்டு கற்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

மாசாத்துவன், மாநாயகன் என்போருடன், வேதப்பன், கண்ணப்பன் என்போரும் வந்து நயினுதீவு வடகிழக்கு மூலையில் இறங்கினர். ஓடம் வந்து அவ்விடத்தில் தங்கியதால் ஒடத்திடல் என்ற பெயர் இன்றும் வழங்குகிறது. அவ்விடத்திலே அவர்கள் ஒரு விங்கத்தை ஸ்தாபித்து ஐயனுரைக் காவற் தெய்வமாகப் பிரதிஷ்டை செய்தனர். இந்த ஐயனுரை கோவில் இன்றும் உண்டு. இந்த இடத்தில் திரவியங்கள் ஆழ்ந்து கிடப்பதாகவும், அன்று நாகராஜேஸ்வரி கோவிலில் உள்ள செப்பு, முத்து, பவளம் ஆகிய முத்தேர் களையும் கடல் கொண்டுவிட்டது என்றும் ஒரு கர்ண பரமபரைக் குதையும் இன்றுவரை சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அந்நாளில் இதுபற்றி எழுதப்பட்ட கற்சாசனம் உடைக்கப்பட்டு விட்டது. எஞ்சிய ஒருபகுதி இன்றும் கோவிலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. முந்திய காலத்தில் நாகேச்சரம் என்று குறிப்பிடப்படும் இக் கோவிலில் அம்மன் சந்தியும், சுவாமி சந்தியும் இருந்தனவென்றும் ஏழு வீதிகள் இருந்தனவென்றும் விஸீயர்ந்த தேர்கள் இருந்தனவென்றும் கூறப்படு

கிறது. போர்த்துக்கேயர் கோயிலை இடித்தபின் சிவலிங்கம் புளியந்திலில் வைத்துக் கோயில் கட்டப்பட்ட தாகவும் கூறுவர்.

நாகரெத்தினத்திற்காக ஏற்பட்ட சண்டையில் நயின திலின் கரையோரத்தில் இருந்த பரதவப் பெண்கள் தம் கணவன்மாரை இழந்தனர். இதற்கு இந்தியாவிலுள்ள சிந்து நாட்டிலிருந்து வந்தோர் இவர்களை மனந்தனர். கண்ணியப்ப முதலியார் என்பவர் இவர்களை அழைத்து வந்ததாக அறிகிறோம். இந்த முதலியார் வந்து தங்கிய இடம் கோவிலின் தெற்குப் பக்கமாகும். இப்போதும் அதற்கு முதலியார் வளவு என்று பெயருண்டு.

மாநாயகன், மாசாத்துவன் ஆகிய இருவரும் அடிக்கடி அம்பிகையை வந்து பூசிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அல்லாமலும் நாகராஜேஸ்வரியில் அத்தியந்த பக்தியும் பூண்டொழுகினர். நாகர்களே அக்காலத்தில் பூசை செய்தனர். இவர்களுடைய பூசை முறை வணிகர்களுக்கு அவ்வளவு சிறப்பாக அமைந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு நாகர்களைத் தம்வசப்படுத்தி நல்லதோர் ஆலயத்தை அமைப்பதற்குப் பொருள் உதவி செய்து கட்டுவித்தனர். மாநாயகனின் 4-ம் சந்ததியிலுள்ள வீராசாமிச் செட்டியாரே கோயிலைக் கட்டியதாகத் தெரிகிறது. மானச பூசையின்றிக் கிரியாபூசை செய்வதற்காக ஒரு பட்டரையும் மலர்மாலை தூபமிடவும், தேவாராதி ஒத ஒரு சைவ பண்டாரமாகிய ஒரு வேளாண் மரபினரையும் இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வந்தனர். பட்டர் கள் வந்ததும், கண்ணப்பன் என்ற வேளாளன் வருகையும் கி.பி. 1800 என, எனது மாமனுரும் சோதிட கலாநிதியுமாகிய நயினதீவு சு. ஜயாத்துரைச் சோதிடர் அவர்கள் “நாகத்துவீப மகத்துவம்” என்ற நூலிலும், “நயினை நாகபூஷணி ஸ்தல வரலாறு” என்ற நூலிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிந்திய நூல் 1957-ல் அவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

எனவே மேற்கூறிய மாசாத்துவன், மாநாயகன் ஆகிய இரு வணிகரின் வருகையினால் நயினை நாகபூஷணி ஆலயம் மாட்சியுற்றது என்று கூறுவது மிகையாகாது.

பட்டர்கள் வருகையும் பயன்பாடும்

பட்டர்கள் மரபிலே, சம்பந்தப்பட்டர், வையக்கரைப் பட்டர், அத்தியயனப்பட்டர், பிள்ளைப்பட்டர், பாம்புக் குட்டிப்பட்டர் எனப் பல பிரிவினர் இருந்தனர். வான் முகில் வழாது பெய்யவும் கோன்முறை அரசு செய்யவும் நான்மறை அறங்களோங்கவும் நற்றவம் வேழ்வி மல்கவும் இறைபூசை நிகழ்த்தும் பெற்றியடையவர்கள் பாம்புக்குட்டிப் பட்டரேயாவர். பாம்புக்குட்டிப் பட்டர் மரபில் உதித்த பிரமஸி இராமச்சந்திரர் பட்டரின் புதல்வர் நாயனார் பட்டரே நயினதீவிற்கு முதற் பூசகராக வந்தார். இவருடைய மகிழ்மையாற்றுன் நாகதீவு என்பது நாயனார் தீவாக மாறிப் பிறப்பட்ட காலத்தில் நயினதீவாக மாறி யிருத்தல் வேண்டும். (இவ்வாமியர் சிலர் கீழுக்கரையிலிருந்து சங்கு குளித்தலுக்காக வந்து நயினதீவின் தெற்குப் பக்கத்தில் குடியேறினர். அதன் பின் முஸ்லிம்கள் இதனை நெயினதீவு என்றும் அழைப்பர்.) நாயனார் பட்டருடன் வந்த வேளாளன் வேதப்பன் கண்ணப்பனுகும்

ஒரு காலத்தில் மலையாளத்தில் உள்ள ஸ்ரீ சங்கராசாரி யாரைத் தரிசிப்பதற்காக நயினதீவிலுள்ள பட்டர்கள் ஞாம் சென்றிருக்கின்றனர். இதனை வையாபாடல் என்னும் நூல் “நச்சவியி மடவார்கள் வாசஞ் செய்யும் நாக நயினதீவில் வாழுவோரும்” வந்தார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது. நாகர் கஞக்குப் பின் நயினுபட்டர், அல்லது நாயனார் பட்டர் பூசனை செய்ததால் “நாகநயினதீவு” என்றும் ஒரு காலத்தில் வழங்கியிருக்கலாம். நாயனார் பட்டருக்குப்பின் பிள்ளையாப்பட்டர் இராமச்சந்திரர் வந்தார். நயினதீவிற்குப் பட்டர்கள் வந்தபின் நாயனார் பட்டரின் அபரியித செல்வாக்கினால்

தீவுப்பகுதிகள், யாழ்ப்பாணப் பகுதிகள் ஆகியவற்றினுள் சைவாலயங்களுக்கும் இந்தியாவிலிருந்து பட்டர் மரபினர் பூசகர்களாக அழைக்கப் பட்டனரென அறி கிள் ஞேம். இதன் காரணமாகவோ பிற்காலத்தில் நயினை நாகபூஷணியின் உற்சவத்திற்குக் கோப்பாய் கொங்கணி பட்டர் சந்ததியைச் சார்ந்த பிரம்மஸீ கா.(மு) பரமசாமிக் குருக்கள் வந்து உதவ வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. நாகர்கள் மரபிலும் பிரா மணர்கள் இருந்தனர். பட்டர்கள் வந்தபின் அவர்களும் இவர்களோடு சேர்ந்து அர்ச்சகர்களாகியிருக்கலாம்:

பட்டர்கள், முத்திரைவகை, கரநியாசம், அங்கநியாசம், பூதசத்தி, சிரியா கெமனம் முதலியவற்றை அமுத்தம் திருத் தமாகச் செய்வதில் வல்லவர்கள், நயினைதீவு நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயத்தில் கோவில் அர்ச்சகர்களாக 20 பட்டர் சள் இருந்திருக்கிறார்கள். நாயனார் பட்டரின் 20-ம் தலை முறையினரான இளையதம்பி உடையாரே இரு தியாகப் பூசகராக இருந்தவரென அறியக் கிடக்கிறது. இவர் குடியிருந்த காணி பட்டர் வளவு. இது நயினைதீவு 7ம் வட்டாரத்திலுண்டு. இவர்கள் சில் அம்பிகா பட்டர் காலத்தில் நாகரெத்தினம் ஊரில் அற்றுப்போயிற்று. காடுகளும் குறைந்து சர்ப்பங்களும் குறைந்தன. பட்டர்கள் பூசை உரிமையோடு கோயில் ஆதின உரிமைகளையும் பிற்காலத்தில் பெற்றனர். பட்டர் மரபினர் பின்னர் எஜமான் பதவியை மாத்திரம் கைக்கொண்டு பூசை உரிமைகளை அவ்வூர் வேறு பிராமணர்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்தனர். இதன்படி ஆதின உரிமையில் பட்டர் மரபினருக்கு மூன்று பங்கும் கண்ணப் பருக்கு ஒரு பங்குமாக வகுத்துக்கொண்டனர். பட்டர் மரபினர் கிராமச் சட்டம்யூ, நொத்தாரிச, உடையார் விதாணமார் பதவிகளையும் வகுத்தனர்.

நாயனார் பட்டர் அல்லது நயினை பட்டர் ஒரு காலத்தில் அவலைதீவில் நயினை குளம் என்னும் இடத்தில் தங்கியிருந்தார். இந்த இடத்திற்குதான் ஐயனார் கோயில் கட்டப்பட்ட

உள்ளது. அன்றியும் அனலைதீவிலுள்ள சம்பாதி, சடாய என்னும் இரண்டு கழுகுகள் தவம் செய்வதற்காக நயினுதீவிற்கு வந்தன. அனலைதீவிலுள்ள அவ்விடங்கள் இன்றும் சம்பாதித்துறை, சடாயதுறை என அனலைதீவு மேற்குக் கடற்கரையில் இருக்கின்றன. இவ்விடத்திலுள்ள பெரிய ஆலமரத்திலேயே இக் கழுகுகள் கூடுகட்டி வாழ்ந்தன. அதனால் அக்காணி இன்றும் ஆலம்புலம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. நயினுதீவிலும் ஆலம்புலம் என்ற கரணி உண்டு.

பின்னால் காலத்தில் வேளாளராகிய கண்ணப்பர் மரபினருக்கும், பட்டர் மரபினருக்கும் இடையில் கலப்பு மணம் ஏற்பட்டது. ஆகையால் பட்டர்கள் வருகை நயினுதீவு வரலாற்றில் முக்கியமானதாகும். பட்டர்கள் நயினுதீவில் மண்ணிப்புளி என்ற இடத்தில் வசித்தனர். இது பட்டர் வளவு எனப்பட்டது.

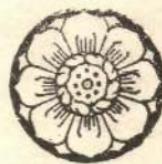
கப்பலோட்டிய நாகர் திலகம்

நயினுதீவில் இருந்த நாகர் குடிமரபில், நன்ரேங்கியிருந்த நங்கை நல்லாள் தையலியாசியாகும். முடிநாகமும் நாயனார் பட்டரும் கலந்த சந்ததியிற் தோன்றியவளென்றும் கூறுவர். இவள் காலத்தில் அனலை எனபவள் அனலை தீவை ஆட்சிபுரிந்ததாக அறிகிறோம். நயினுதீவின் பொருளாதார அரசியல் சமூக வளர்ச்சியில் இப் பெண்ணரசி பெரிதும் அக்கறை காட்டினார். இவளது கணவன் அல்லைப்பிடிடியைச் சேர்ந்த இராம கிருஷ்ண முதலியார். இவர்கள் குடியிருந்த காணி ஆசியான் பத்தி என்று 4-ம் வட்டாரத்திலிருக்கிறது.

தையலியாசி முத்துக்குளிப்பதிலும் உள் நாட்டு வெளி நாட்டு வியாபாரத்திலும் நாட்டங்கொண்டு திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடினார். இவருடைய மரக் கலங்கள் கட்டிய துறைகளே படகுதுறை, உவான்துறை, தூடரித்துறை,

வாகையடித்துறையென்று இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றது . இவருடைய படகுகள் நாகபட்டினம் போன்ற பட்டினங்களுடன் வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டு பெருவளமீட்டின் .

தையலியாசியின் முதலாம் மகன் தியாகு உடையாரா கவும், இரண்டாம் மகன் சுந்தரமுதவியாகவும், நயினுதிவில் நியமனம் பெற்றனர். இது கி. பி. 1675-ம் ஆண்டு வரையிலாகும். தன்னுடைய நிர்வாகம் பற்றியும், நயினுதிவின் குடிசன் மதிப்பீடு பற்றியும், தொழில் வகையால் வேறுபட்ட மக்கள் கூட்டத்தினரின் எண்ணிக்கை பற்றியும் அழகான பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளான். இவற்றை யெல்லாம் ‘நயினுதிவு மகத்துவம்’ ‘ஸ்தலவரலாறு’ என்ற முன்னர் கூறிய இரு நூல்களிற் கண்டு சுவைத்து இன்புறுக .



நயினை நாகபூஷணி அம்மன் ஆஸத்தின் பிற்பட்டகால வரலாறு.

பூலைச் சூரிய ஆறுமுகநாவலர் காலத்திலேயே நாகபூஷணி யெனும் நாமம் ஏற்பட்டது. கோவில் அமைந்துள்ள காணியின் பெயர் பப்பரவன் சல்லி, இது ஐம்பத்தாறு பரப்பு இதனுடன் பெரிஜயன்சல்லி, ஊடுதிடல், குடுக்குத்திடல், கேளிக்குளி என்ற காணிகளையும் சேர்த்தால் 150 பரப்பு நிலத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. (அருச்சனன் தீர்த்தயாத் திரையின்போது இவ்விடம் வந்து நாகக்கன்னிகையை மணந்த தன் காரணமாகப் பிறந்த, அவனுடைய மகன் பப்பரவாகனின் பெயரை இக்காணிக்கு இட்டான் என்றும் ஐதீகம் உண்டு.)

போர்த்துக்கேயர் வருடை

போர்த்துக்கேயர் நயினைத்திவிற்குப் பெரு நட்டத்தை விளைவித்தனர். கி. பி. 1620-ம் 1624-ம் இடைப்பட்ட காலத்தில் முன்னர் கூறிய வீராசாமிச் செட்டியாரினால் கட்டப்பட்ட கோவில் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப் பட்டது. பொருட்கள் குறையாடப் பட்டன. தேர்கள் கடவினுள் தள்ளப்பட்டன. இவர்களுடைய சமயம் இங்கு பரவவில்லை. எனினும் தங்கள் பெயர்களிற் சிலவற்றைப் பட்டமாகக் கொடுத்துள்ளனர். கந்த உடையார் மகன் கதுர்காம உடையார் உலூவிசு கதிர்காம உடையாரென அழைக்கப்பட்டார். நயினைத்திவி 32 கோவிற்பற்றுக்களில் ஒன்றுக்கப்பட்டது. கி. பி. 1645-ல் நயினைத்திவிலுள்ள நிரந்தரக் குடியிருப்பாளர் களுக்குத் தோம்பேடுகள் எழுதப்பட்டன, இக்காலத்தில் பட்டர் மரபிற் தோன்றிய இராமவிங்கர் இராமச்சந்திரரே

ஏக எஜமானுகப் பணியாற்றினார். பட்டர்களது பின்லரும் ஊஞ்சற் பாடல் இதனை நிலைநாட்டுகின்றது.

“சீர் வாழி சிவசமயம் வாழி வாழி
 தேவாதி தேவுமல்லாத் தேவும் வாழி,
 பார் வாழி மாதமும் மாரி வாழி,
 பசுக்குலம் வேதியர் தருமம் பலவும் வாழி
 நீர் வாழி நயினை நகர் உறைவோர் வாழி
 நீடாயுள்ளன சொர்ணம் நிறைந்து வாழி
 ஏர் வாழி இராமச்சந்திர மசிபன் வாழி
 இனம் வாழி இன்னூருஞ்சல் வாழி மாதோ”
 இவ்லூஞ்சற்பாடல் இன்று மாற்றிப் பாடப் படுகின்றது.

போர்த்துக் கேயர் கோவிலை இடித்துக் கொண்டுபோன கற்கள் ஊர்காவற்றுறைச் சங்குமாவடியில் ஒரு கோட்டை கட்டுவதற்கு உதவியது. இந்தக் கற்களை ஏற்றிவந்த மரகி கலம் ஓடாதது கண்டு அதில் இருந்த ஒரு ஐந்துதலை நாக விங்கக்கல்லை லம்பஸ்தீன் என்பவன் தூக்கிக் கடவில் வீசவும், அதனைக்கண்டெடுத்த மக்கள் நாகனகாடு என்னும் இடத்தில் வைத்துப் பூசித்தார்கள்.

ஓல்லாந்தர் கர்லம்

ஓல்லாந்தர் காலத்தில் சங்கு குளித்தற் தொழில் மிகவிசேடம் பெற்றிருந்தது. அவர்கள் காலத்தில் இராமச்சந்திரரின் மகன் கதிரித்தம்பி கோயில் எஜமானுக இருந்தார். இவர் நயினைதீவுக் கோயிற்பற்று நொத்தாராகவும், கிராமவரி அறவிடுபவராகவும் நியமனம் பெற்றார். இவருக்கு ஓல்லாந்தர் தளபதி கர்ணவி வார்வெட்டரசன் தக்கமரி யாதை செய்து கோவிலுக்கு மணியும், உதவிக்கு சண்முக மெவிஞ்சியையும் (நல்லூரைச் சேர்ந்தவர்) கொடுத்தான். போர்த்துக் கேயர் அழித்த கோயிலை இவருடைய தந்தை

யார் இராமலிங்கர் இராமச்சந்திரரே சிறிய அளவில் கட்டுவித்தார். இவரே போர்த்துக்கோயர் கோவிலை இடித்தபோது அம்பாளை வல்லிக்காடு மேற்கு ஆஸ்ம் பொந்தில் ஒளித்துவைத்து சலியன் ஐபரைக் காவலுமாக வைத்தார். புதிய ஆலயம் கட்டும்வரை அம்பாளுக்கான பூசைகள் அனைத்தையும் நயினைவு இரட்டங்காலி முருகன் ஆலயத்தில் செய்வித்தார். கட்டுவித்தகாலம் கி.பி. 1788 ஆகும். இக்காலத்தில் ஒல்லாந்தர் 1792-ல் இதனை அழிக்கவந்தனர். அப்போது சீதிரி தம்பி இதனை மாதா கோவில் என்று சொல்லி வழிபாட்டி னின்றும் அன்னை அருளாற் தடுத்தாட் கொண்டார். இதனால் அவருக்குப் பிரஞ்சிக்குக் கதிரித்தம்பி ! என்ற பட்டப் பெயர் குட்டப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் காணிக் கந்தோரில் இவரது கையொப்பங்களைல்லாம் பிரஞ்சிக்குக் கதிரித்தம்பி என்றே ஒப்பமிடப்பட்டுள்ளன. ஒல்லாந்தர் காலத்திற்கான் புரட்டஸ்தாந்து மத நிலையம் ஒன்று நயினைவு 5-க் வட்லட்டாரத்தில் நிறுவப்பட்டது. அச்சமயத்தைப் பின்பற்று வோர் எவரும் இத்தீவில் இல்லை. ஒல்லாந்தர் காலத்திற்கான் தூத்துக்குடி, முஸ்லிம்கள் இங்கு குடியேறித் தேற்கே பள்ளிவாசலும் அமைத்தனர்.

கி.பி. 1790-ம் ஆண்டளவில் பட்டர் மரபினர் அரசு தொழில் செய்தனர். இராமச்சந்திரரின் மைத்துளி மகனான இளையதம்பி உடையாரும் சகோதரர்களுடைய கி.பி. 1808-ம் ஆண்டுவரை பூசைசெய்து வந்தனர். 1808 ல் இருந்து 1817 வரையும் முருகேசு ஐயரும் பிறரும் பூசைசெய்தனர். அக்காலத்தில் கண்ணப்பர் பரம்பரையில் வந்த அம்பலவாணர் என்பவருக்கு ஏற்பட்ட தகராற்றினால் பிரான்சீக் கதிரித்தம்பி அச்சுவேவிக்குச் சென்று பிரம்மஸ்ரீ சின்னக்குட்டிக்குருக்களின் உதவியுடன் அவரின் மருகரான பிரம்மஸ்ரீ கணேச ஐயர் குமாரசாமி ஐயரையும் சகோதரிமாரையும் அழைத்துவந்து, புத்தர்த்திடல், திருவசந்தனை, வல்லிக்காடு, குடலைப் பேய், நரிதாக்கி, கருமான்றிப்புலம், அரக்குத்தோட்டம்,

குமிழடி ஆகிய காணிகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து ஆதரித்து பூசைமுறைகளை கவனிக்கச்செய்தார். இதைவிட ஊரெழு குருமுர்த்திக் குருக்களே திருவிழாச் செய்யவும் ஏற்பாடாயிற்று. அக்காலத்தில் திருவிழா ஆறு நாட்களாக இருந்தது.

நொத்தாரிஸ் கதிரித்தம்பி இளமையில் மரணமடைந்த போது (1830 ல்)

“பூமேவும் திருநயினை நகரில் வாசன்
பூசரன்சீர் காசியப்ப கோத்திரத்தோன்
தேமேவும் யசர்வேத சாகையுள்ளோன்
திவ்விய வாபத்தம்ப சூத்திரத்தோன்
பாமேவும் புகழ் இராமச்சந்திரர்குப்
பாரிமுதலி இராமாசி பயந்தபாலன்
மாமேவும் நற்கதிரித்தம்பி நொத்தார்
வருகர கைப்பூசமரணடி போனானே.”

எனப்பாடப்பட்டது.

1830-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1855 வரையும் கதிரித் தம்பியின் புதல்வரான சின்னத்தம்பி நொத்தாரிசும், இராமச்சந்திரர் முருகப்பனும், முத்துக்குமாரு ஆறுமுக உடையாரும் பஞ்சாயத்தினரின் அனுமதியுடன் மனேச்சர்களாக இருந்தனர். இக்காலத்தில் நொத்தாரிஸ் சின்னத்தம்பி கோவிலுக்காகக் காணிகளை வாங்கித் தருமசாதனங்கெய் தார். நயினைவு, நெடுந்தீவு, நாரந்தை, புங்குடைவு, பறங்கித்தெரு முதலிய இடங்களில் கோவிலுக்கெனப் பல காணிகளைத் தர்மசாதனம் செய்வித்தார். இவருடைய மகன் வேலாயுதர் கோயிற்தனுதிகாரியாக இருந்து, தேர், திருவாபரணம் முதலியவற்றைச் செய்வித்தார். யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் சைவசமயக்கோயில்கள் பதிவுசெய்து வைத்திருக்கும் பழைய

இடாப்பு ஒன்று உண்டு. 1882 ல் நயினதீவு நாகபூஷணி அம்மன்கோவிலும் பதியப்பட்டது.

1855-ல் ஒன்பதுபேர்கொண்ட பஞ்சாயத்தினர் அக்காலத் தீவுப்பற்று மனியகாரரின் மேற்பார்வையில் பரிபாலனம் செய்தனர். இச்சபையில் இராமலிங்கர் சின்னத்தம்பி, (விதாணை) இராமலிங்கர் கார்த்திகேச, சின்னத்தம்பி வேலாயுதன், இராமச்சந்திரர் முத்துக்குமாரு, இரகுநாதர் சரவணமுத்து (உடையார்), நாகநாதர் வேலுப்பிள்ளை, முத்துக்குமாரு பரமலிங்கம், குதிரித்தம்பி கந்தையா, பரமசாமிக்குருக்கள் வயிரவ நாதக்குருக்கள் ஆகியோர் இருந்தனர். இவர்களிடையே ஏற்பட்ட நிர்வாகத் தகராறு காரணமாக 1897-ம் ஆண்டு மே மாதம் 4-ம் திகதி யாழ்ப்பாணமாவட்ட நீதிபதி சாமு வேல் ஹோட்டன் முன்பாக ஒருவழக்கு தாக்கல் செய்யப் பட்டது. (வழக்கு இலக்கம் 24476) இந்த வழக்கில் பரமசாமிக்குருக்கள் வயிரவநாதக்குருக்கள் வழக்காளியாகவும், நாகநாதர் வேலுப்பிள்ளை, இரகுநாதர் சரவணமுத்து கார்த்திகேச இராமலிங்கம், இராமலிங்கர் கார்த்திகேச, இராமச்சந்திரர் முத்துக்குமாரு ஆகியோர் எதிரிகளாகவும் வாதிட்டனர். இந்த வழக்குவிடயம் மத்தியஸ்தர்சபைத்தீர் வுக்கு விடப்பட்டு 1897-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 28-ம் திகதி தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. தீர்ப்பின் விபரம் பின்வருமாறு.

“வழக்காளி பரமசாமிக்குருக்கள் வயிரவநாதக்குருக்கள் 4-ம் எதிரி இராமலிங்கர் கார்த்திகேசர், 5-ம் எதிரி இராமச்சந்திரர் முத்துக்குமாரு ஆகிய மூவரும் நயினதீவு பய்ப்பரவன் சல்லி என்னும் காணியிலிருக்கும் இந்துசமயக் கோயிலாகிய நாகபூஷணி அம்மன் கோயிலுக்குப் பிரதம மனை ஜர்களாக இத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். வழக்காளி குறிக்கப்பட்ட கோவீற் பிரதம குருக்களாகவும், 4-ம் எதிரி இராமலிங்கர் கார்த்திகேசர் தனதிகாரியாகவும், 1-ம் எதிரி நாகநாதர் வேலுப்பிள்ளையும் 2-ம் எதிரி இரகுநாதர் சரவண

முத்துவும் 3-ம் எதிரி கார்த்திகேசு இராமலிங்கமும், வேலா யுதர் கதிரித்தம்பியும் உபமனேஜர்களாகவும் நியமிக்கப்படு கிறார்கள்.”

தீவுப்பகுதி மணியகாரர்களின் மேற்பார்வையில் 1939 ஆம் ஆண்டுவரை நிர்வாகம் நடைபெற்றது. இதன்பின்னர் இளையதம்பி உடையார் பெண்வழித்தோன்றலாகிய ஆசிரியர் ச. நா. கந்தையா அவர்களும், ஆ. நாகவிங்கம், சி. துரைச்சாமி, க. வேலாயுதம், க. கந்தையாபிள்ளை ஆகியோரும் 1939ல் கோவில் பொதுமக்கள் உடமை ஆக்கப்பட வேண்டும் என மீண்டும் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். இதனால் சிலகாலம் அரசினரால் நியமிக்கப்பட்ட அறங்காவலர் (நிசீவர்) துரையப்பா என்பவரிடம் பரிபாலனம் ஒப்படைக் கப்பட்டது.

காலத்துக்குக்காலம் அனேக திருப்பணிகள் நடைபெற்றுள்ளன. தற்போதுள்ள கோபுரம் வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த இரகுப்பிள்ளைமணியம் அவர்களும் வேலணையூர் சோமசுந்தரமணியம் அவர்களும் எடுத்த பெரும்பயற்சியினால் ஆக்கப்பட்டது. இது 1935-ம் ஆண்டில் கட்டப்பட்டது. வீதிகளில் மடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. தொண்டர் சபையொன்று அன்பர்களால் அமைக்கப்பட்டது. இவை அன்னையின் திருவருட் செல்வர்களால் ஆக்கப்பட்டவை.

அறங்காவலர் துரையப்பா அவர்களின் பின் பரிபாலனம் கோட்டத்திரப்பின்படி ஒன்பதுபேர்கொண்ட தர்மகர்த்தர் சபையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இவர்களில் பரம்பரையினராக ப. கந்தசாமி, கா. ஆறுமுகம், இ. ச. இரகுப்பிள்ளை (முஸ்ரும் பட்டர் பரம்பரை) நா. வே. பொன்னம்பலம் (கண்ணப்பர் பரம்பரை) ஆகிய நால்வரும் 5 பஞ்சாயுதகாரரும் (பொதுச்சபை தெரிவுசெய்வோர்) அடங்குவர். இந்தப்பரிபாலனசபை 1949-ம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. இதனைத்

தொடர்ந்து பல அரிய திருப்பணிகள் செய்யப்பட்டன. முக்கியமாகத் தேர்த்திருப்பணி, புனருத்தாரணத் திருப்பணிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முன்னாள் வடமாகாண அரசாங்க அதிபர் செ. ம. ஸ்ரீகாந்தா, விவேகானந்த அச்சக உரிமையாளர் வே. சுந்தரம்பிள்ளை D. R. O, செ. சிவஞானம் D. R. O, க. கந்தையா, ஆ. நமசிவாயம் செட்டியார் ஆகியோரின் தொண்டு போற்றுதற்குரியது. இவ்விபரங்களை தேர்த்திருப்பணிமலரில் கண்டு மகிழ்க. அன்னையின் திருவருள் இன்னும் பாவித்தல் வேண்டும். திரு செ. விசாகப்பெருமான் அவர்கள் 1977-ம் ஆண்டு தொடக்கம் அறங்காவலராயிருக்கிறார்.



நயினை நாகபூஷணை ஆலயம் பற்றியும் நயினதீவு பற்றியும் ஆராய்ச்சி விற்பன்னர்களின் கருத்துக்கள்

நயினதீவைச் சேர்ந்த சோதிட கலாநிதி சு. ஜியாத்துரை அவர்கள் அரிதின் முயன்று இத் தீவு பற்றிய பல ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடியெடுத்து 1939 ம் ஆண்டில் “நாகதுவீப மகத்துவம்” என்னும் சிறிய நால் ஒன்றிணையும், 1957 ல் நயினை நாகபூஷணை ஸ்தல வரவாறு என்ற சிறு நூலிணையும் வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றில் உள்ள செய்திகளும் இந் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவர் வையா பாடவிலிருந்தும், மதுரை நகர் வீராசாமிச் செட்டியார் தரிசனைக் காட்சியிலிருந்தும், நயினதீவின் தொன்மையும், வழிபாடும் இற்றைக்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதெனக் கூறுகிறார். வையா பாடல் 3500 ஆண்டுக்கு முற்பட்டது. 1947-ல் இவர் மதுரைக்குச் சென்றபோது, அங்குள்ள செட்டிமாரின் இல்லங்களிலிருந்து, சில ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பெற்றார். அதிலே பின்னையா பட்டர் செய்யுள் ஒன்றிருந்தது.

“கட்ட வல்லது பல்வகைக் குடிகளுமீட்டி
ஊட்ட வல்லது பல்வகைப் போகழு மூட்டிக்
காட்ட வல்லது விப்பரை பதிகாட்டி யொண்கயிலை
நாட்ட வர்லது நாகராஜேஜஸ்வரி நயினை இது

இதுவே அப்பாடலாகும். இது (500) ஐந்நாறு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட பாடல். வடமராட்சி நாகர் கோயில் எச்மான் முருகுப்பிள்ளை வைத்தியரிடமுள்ள கப்பற் திருவிழா ஏட்டிலும் சில குறிப்புகளைப் பார்த்து எழுதியுள்ளார். இதனால் இல்லங்கயில் உள்ள வழிபடு தலங்களில் காலத்தால்

மிகத் தொன்மையானது நயினுதீவு என்பதனை இவர் நிறுவி யுள்ளார். நயினுதீவு 4ம் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த வே. சங்கரப்பிள்ளை அவர்களும் சோதிட கலாநிதிக்குச் சில புரா தன வரலாற்று நூல்களை உதவினார்.

நயினுதீவு வாசியும், ஆத்மஜோதி முன்னால் ஆசிரியரும் ஈழத்து இல்லறஞானியுமான திரு. க. இராமச்சந்திரா அவர்கள் “மகிந்தனின் வரவால் பரவிய புத்தமதத் தொடர்பில், தற்போதுள்ள வடமாகாண எல்லைக்குள் அடங்கிய பிரதேசம் முழுவதுமே நாகதீபமென அழைக்க கூடிய பெட்டது. இலங்கையைக் கொழும்பெனவும், இங்கிலாந்தை வண்டன் எனவும், ஈழத்தை யாழிப்பானமெனவும் அழைக்கும் முறையில் தோற்றியதாகும் பிந்திய நாகதீபம் என்னும் பெயர். இந்த உண்மையை அறியாத ஆராய்ச்சியாளர் இன்றும் பழைய நாகதீபத்தைத் தேடி அலைகின்றனர்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் 1922-ம் ஆண்டு மாசி மாதம் நயினுதீவிற்கு வந்தபோது இங்கிருந்த கற்சாசனம் ஒன்றை வாசிக்கார்கள். இதனை மகா பராக்கிரமபாகு 12-ம் நாற்றுண்டில் செதுக்கியிருக்க வேண்டுமென்றது அவர்களுத்து. நயினுதீவு ஒரு படகுதுறையாக விளங்கிய தென்பது இதனுற் பெறப்பட்டது. முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் இதனை ஆதரித்து “புராதன யாழிப்பானம்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1937-ம் ஆண்டில் பப்பரவாகன் சல்லி என்ற இடத்தில் அகழ்ந்த தெடுக்கப்பட்ட சாடிகளை திரு. வி. செல்வத்துரை அவர்கள் கொழும்பு நூதன சாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார். இவை 12-ம் நாற்றுண்டில் செய்யப்பட்டவை. எனவே 12-ம் நாற்றுண்டில் சீ. ஏ. வி. ற். கு. ம் நயினுதீவிற்கும் தொடர்பிருந்ததா? இது ஆராயப்படவேண்டிய விடயம்.

இவ்வாலயத்தைத் தரிசித்த காரைக்குடி எம். செல்லக் கண்ணு ஸ்ததியார் “மூலத்தான விக்கிரகத்தின் அமைப்பைப்பார்த்தால் அது ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முந்தியதாகப் புலப்படுகிறது. ஆனால் நாகப்பிரதிஷ்டை இதற்குமுன் னர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். மூலஸ்தான விக்கிரகத்திற்குப் பின் னால் உள்ள நாகபடம் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருக்கிறது. சீருவதுபோலிருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தென்னிந்தியச் சிற்பவல்லுனர். திரு நரசிம்மன் அவர்கள் மூலஸ்தான அமைப்பைப் பார்த்தபின் “நயினதீவில் மூலஸ்தான அம்மன்போல் இருப்பது நாகப் பிரதிஷ்டையே. இது மிகவும் தேய்ந்து அம்மன் உருவம்போல் தெரிகிறது. இதற்குப் பின்னால் ஐந்துதலை நாகப் பிரதிஷ்டை ஒன்றுண்டு. இந்தியாவிலும் நாகவழிபாட்டிற்கே பிரத்தியேகமாகவுள்ள இவ்வளவு புராதன கோவிலைக்காண்பது அரிது. கலப்பற்ற தூய்மையான நாகவழிபாட்டுப்பண்ணினை நயினதீவிற் காண வாம். சரித்திர காலத்திற்கு எட்டாத காலந் தொடக்கம் உள்ள கோயில் இது என்பது புலனுகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உயிருள்ள நாகபாம்பு வழிபாடுகூட நயினதீவில் இருந்ததாகச் செல்வி சி எவ் கோர்ட்டன் கம்மிங் குறிப்பிட்டுள்ளதாக வண. ஜேம்ஸ் காட்மன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பண்டிம் சேதுராமன் அவர்கள் 1951ல் இங்கு வந்த போது “மூலமூர்த்தியாக விழங்குவது சர்ப்ப உருகில் உள்ள மகாகுண்டவினி சக்டுபே” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சென்னை பிரபல நாடக சபையினர் சண்முகமும் பகவதியும் 1955 ல் இங்கு வந்தனர். வழிபாட்டின் பின்னர்

“எனது எட்டாம் வயதிலே தீவுதிலைக்கயாக நடித்த நான் இன்று அந்த மணிபல்லவத் தீவிலே இருப்பதையும் அம்

மனைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தமையையும் என்னிப் பார்க்கும்போது பெருமையடைகின்றேன்" என்றார்.

கொழும்புத் திட்ட நிபுணர் ஓ. டி. ஹெப்ட் என்பவர் 1957 ல் இங்கு வந்து அம்பாளின் தேர்வேலைகளைப் பார்வையிட்ட பின்னர்

"நயினுதீவு நாகபூஷணி அம்பாள் தேர் நிர்மாண வேலைத் தலத்திற்கு விஜயம் செய்தபோது அங்கு வேலைசெய்யும்களை ஞர்களின் திறமையையும் மிக நுட்பமான பாகங்களையெல் லாம் மிக இலகுவில் அவர்கள் தயாரிக்கும் விதத்தையெல்லாம் கண்டுவியந்தேன். அவர்களின் வேலையைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதே ஒருபடிப்பாதும். பூர்த்தியாகும் தேரைப்பார்க்க முடியுமானால் நான் மிகவும் ஆனந்தமடைவேன்.

நான் பல தேசங்களைச் சுற்றி வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இதுபோன்ற கலையில் நான் இங்கு கண்டதுடன் ஒப்பிடத் தக்க பெருந் திறனை வேறெங்கும் கண்டதில்லை. யாத்திரீக வசதி நிலையம் இவ்வேலைக்கு மிகவும் அதிக விளம்பரத்தை நல்கவேண்டும் என்றும் அதன்மூலம் வெளிநாட்டிலிருந்து வருவோர்கள் நுட்பம் மிகுந்த இத் தேர்வேலையைப் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டுமென்றும் ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன்" என்று எழுதிச் சென்றார்.

1955-ம் ஆண்டு கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள் நாயினுதீவு அம்மனைத் தரிசித்தார்கள். அவர்,

"அம்பிகையின் திருவுருவம் இன்ன காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதென நிச்சயிக்க முடியாத அத்துணைப் பழ மை வாய்ந்தது. வழிபட்டார்களின் வஸ்வினைகளை ஒருங்கே நீக்கி வரங்கள் அருளவல்ல வரத முடையது" என்றார்.

மேற்கூறியவர்கள் விட திரு. சிவா. ஜெகநாதன், திரு. சா. கணேசன், தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், கவியோகி

சுத்தானந்த பாரதியார் போன்ற தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களும், பிறநாட்டுத் தூதுவர்களும், இலங்கையின் பிரதமர்களும் ஜனதிபதிகளும் இன்னும் எத்தனையோ அறிவறிந்த பெருமக்களும் வந்து தரிசித்துச் சென்றுள்ளனர். சுருங்கச் சொன்னால், முதன்மையான யாத்திரைத் தலமாக இது இருப்பதால் வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு யாத்திரீகர்கள் அன்று தொட்டு இன்று வரை வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். வருபவர்கள் அன்னையைத் தொழுவது மட்டுமல்லாமல் இங்குள்ள சிப்பி, ஊரி, சங்கு, பூக்கல்லு, வேப்பிலை, செடிகள், கொடிகள் ஏதாவதொன்றை ரூபகமாக எடுத்துச் செல்வதையும் பார்த்திருக்கிறேன். சில வேளைகளில் மண்ணைக்கூட அள்ளிக் கண்ணல் ஒற்றிக்கொள்ளும் காட்சி ஓர் பேரின்பக்காட்சி. இதனைக் கண்டு பரவசமடைந்த நான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அன்னையின் பேரருளை நினைந்து

‘‘மண்சரக்கும் பூக்கல்லும் சங்கும் வேப்ப

பராஇலையும் மற்றுமுள பொருட்கள்தாலும்
விண் சுரக்கும் பொருளாக வேண்டி நித்தம்
விதிர் விதிர்த்து அகமகிழ்ந்து கண்ணில் ஒற்றி(க)
கண் சுரக்கும் கண்ணீரால் நனைத்துப்போற்றிக்
காழுறுதல் காட்சியெனில் நயினைத்திவின்
பண் சுரக்கும் பார்வதியின் தெய்வ மூலப்
பக்குவத்தின் முக்கியத்தை பணிவோம் நாமே’’
என்று பாடி மகிழ்ந்தேன். எனவே அன்னையின் பேரருள் வியக்கத்தக்கது.

நல்லன எல்லாம் தருவாள்

தியானம் செய்வதற்கு மிகப் பொருத்தமான ஆலயம். இது பற்றி ‘‘சாது’’ என்ற புனைப்பெயரில் 11-3-1951 இல் வீரகேசரியில் ஓர் அங்பர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். ‘‘அந்த ராத்ம யோகத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்குத் தியானம் செய்வதற்குத் தகுந்த சூழ்நிலையை அம்பான் கோவிற் சுற்

ரூட்டில் காணலாம். நாலா பக்கமும் கடவினாற் குழப்பட்டு அழகிய சிறு தீவாக நியினதீவு விளங்குகிறது. பெளர்ணமித் தினத்தன்று நடுநிசியின் போது ராஜ்கோபுரத்தின் கீழமர்ந்து தியானஞ் செய் தால் பயங்கரமான ஒரு தெய்வீகச் சக்தி நம்முள் இறங்குவதை உணரலாம். பயங்கரமாக அச் சக்தி இருப்பதற்கு நம்மிடமுள்ள குறைபாடுகளே காரணமாகும். கூயநல் வழிகளில் அகம்பாவத்துடன் செல்லும் நம் மனதானது சக்தி வாய்ந்த தெய்வ சாந்தியத்துடன் சம்மதப்படும் போது ஒருவித அதிர்ச்சியை அடைகிறது. இந்த அதிர்ச்சியானது 'நான்' என்ற அகம்பாவத்தை ஸடாகச் செய்வதற்கே ஏற்படுகிறது. 'நான்' என்ற உணர்ச்சியைப் பரித்தியாக்கஞ் செய்ய நாம் இலே சிலே இடங்கொடுப்பதில்லை. ஆனால் 'நான்' என்ற உணர்ச்சி அற்றுப்போகா இடத்தில் தெய்வ அருள் கிட்டாது."

சொற்களால் வருணிக்க முடியாத அன்னையின் சாந்தித் தியத்தையும் தேஜோமயத்தையும் அருளெளாமுக வதனத்தை யும் ஆனி மாதத்தில் நடைபெறும் திருவிழா காலத்திலேயே காணலாம். முக்கியமாக இரதோற்சவக் காட்சி மிக அற்புதமானது. அந்தச் சக்திவெள்ளத்தில் நின்று சக்தி யின் தாண்டவத்தை அனுபவித்தால் 'மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே' என்று தோன்றும். நவராத்திரிக் காலங்களில் நிகழும் மூச்சக்ர பூசையிலும் அம்பாளின் மந்தகாச முகப்பொலிவைக் காணலாம்.

அன்னை மெய்யன்பர்களுடைய வழி பாட்டை ஏற்று, வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கின்றன. சொப்பனங்களில் தோன்றித் தம்மை உந்து தரிசிக்கும்படி பிறநாட்டிலுள்ள வர்களுக்கு உணர்த்திப் பல அற்புதங்களைப் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டியுள்ளாள். 'இதனால் பொன்னும், தேடிய மாடு நீடு செல்வமும்' தந்து அன்னையே அடியாக ஸ் வணங்குகின்றனர்.

முக்கியமாகத் திருமணமாகி நெடுங்காலம் மகப்பேறு இல்லாதவர்கள் இங்கு வந்து, நாசம் மானை வழிபட்டு, 'நாகப் பிரதிஷ்டை' செய்து பூசித்தால் அவர்களுக்கு மகப்பேறு கிடைக்கிறது. இது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. ஆயிரமாயிரம் குழந்தைகள் அன்னையின் கருணையால் பிறந்து 'குறுகுறு நடந்து' இருண்ட இல்லங்களுக்கு ஒளி யேற்றி வைத்திருக்கின்றன. பின்னொக்கனில் அமுதத்தைப் பெற்று, அதை அள்ளிக் கையால் அனைத்தவர்கள் — அக்குழந்தைகள்க்கு நாகேஸ்வரி, நாகேஸ்வரன் என்ற பெயர் களைச் சூட்டி அன்னையைக் காலமெல்லாம் நினைந்துருகுவர்.

அன்றியும் இராகு, கேது கிரகங்களின் தீவினை நீக்கு வதற்கு இவ்வங்கிலை வழிபாடு அருட்பெரும் அருட்துணையாகும். திரைகடல் ஓடிச் செல்வம் தேடுவோர், அலைகடல் நடுவே நிற்கும் இந்த அருட்பெரும் சக்தியினால்கே, வடகடலும் தென்கடலும், குடகடலும் குணகடலும் குளித்துச் செழிப்புடனும், செல்வாக்குடனும் களித்து வரமுகின்றனர்.

அன்னையின் பெருங்கருணையால், அன்னையின் அடியாரி செய்யும் “பாவமும் அறமதாகும்” இதனுலேயே

“நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே” என்று அபிராமிப் பட்டர் பாடினார்.

**அன்னையைப் பற்றி அருணகிரியர்நும்
அபிராமிப் பட்டரும்**

நாயன்மார் தேவாரம்பாடிய காலத்தில் நயினை நாகபூஷணி அம்மன் கோவிலில் கிரியாபூசைகள் நடைபெறவில்லை, இதன்காரணமாகவோ அன்றி வேறு தெய்வ சங்கற்பத்தினாலோ ‘தமிழோடு இசைபாடிய’ அவர்கள் பாடும் பெற்றியை; இப்புண்ணையஸ்தலம் பெறவில்லை, என்றாலும் அருணகிரியாரின் அனுபவப் புதையல்களிலிருந்து அன்னையின் மகத்துவம் அருட்புலனுக் வெளிப்படுகிறது. அருணகிரியார் திருப்

புகழிலுள்ள, 370-ம் பாடவில் - “கந்தவார் குழல் கோதி” -
என்று தொடங்கி இடையிலே

“சந்தரேச / கரிநாக / பூஷணத்தி / யண்ட
மண்டநா / ரணியால / போஜனத்தியம்பை
தந்தபூ / ரணஞான / வேள்குறத்தி துஞ்சமார்பா”

என்று வருகிறது. இங்கே நாகபூஷணத்தி என்று வருதல்
காண்க.

1352-ம் பாடவில் - “வேத வித்தகா சாமி நமோநம்” -
என்று தொடங்கி - இடையிலே

ஆதி / சத்திசா / மாதேவி / பார்வதி
நீவி / துத்தியார் / நீணகபூஷணி
ஆயி / நித்தியே / கோமரமாதவி / என்றுதாழும்”

என்று தொடர்கிறது. இதிலும் நாகபூஷணி என்று வருதல்
அவதானிக்கற்பாலது.

அபிராமிப்பட்டரின் பின்வரும்
“நாயகி நான்முகி நாரா
யணிகை நளின பஞ்ச
சாயகி சாம்பவி சங்கரி
சாமனை சாதி நஶ்ச
வாய்அகி மாவினி வாராகி
குளினி மாதங்கி என்
ஞயகி யாதி உடையாள்
சரணம் அரண் நமக்கே”

என்ற பாடவில் இறைவியின் திருநாமங்கள் சொல்லப்பட்ட
உள்ளன. இறைவியின் திருநாமங்கள் பற்பல. லவிதாசக்சிர
நாமம், லவிதாத்ரிசதி, லவிதாஅஷ்டோத்தரம் என்பவை
அன்னயின் திருநாமங்களின் வரிசையே. அபிராமிப்பட்டர்
அந்தத் திருநாமங்கள் பலவற்றை இணைத்து ‘அந்தாதி’

மாலை அணிந்து அம்பாளை ஏற்றியும் போற்றியும் இன்புறு கின்றூர். மேலேயுள்ள பாட்டில் பதினெட்டாம் நாமங்களை அடுக்கி யுள்ளார். இதில் 'சாதி நச்சவாய் அகிமாலினி' என்ற நாமம் பாம்போடு பொருந்திய அம்மீணக் குறிக்கிறது. சிவபெருமான் பாம்புகளை ஆபரணமாக அணிந்ததுபோல எஃபெருமாட்டியும் அணிந்திருக்கிறான். பாம்புகளில் உயர்ந்த நாகங்களையே அவள் தரித்துள்ளாள். ஒட்டக்கூத்தர் பராசக்தியை

'சோதி / படலகுடி / காகோடி / பணிமதாணி / மார்பாளே' என்று பாடிப் பணிந்தார். மாலைபூண்டமலர் என்று திரு. கி. வ. ஜகந்நாதன் அவர்கள் எழுதிய நூலிலே இப்பாடல் பற்றிக்குறிப்பிடும்போது இந்த 'சாதி நச்சவாய் அகிமாலினி' என்றபெயர் இலங்கையிலுள்ள நயினுதீவில் எழுந்தருளியிருக்கும் அன்னை நாகபூஷணியைச் சுட்டலாம் என்னும்கருத்தில் எழுதியுள்ளார். மேலும் நாகபூஷணி என்றபெயரில் இந்தியாவில் வேறு ஊர்கள் எதிலும் கோயில்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மணிபல்லவம் என்ற நாவலை எழுதிய நாடு பார்த்தசாரதி அவர்களும் தமது நாவலில் நயினுதீவினையே மணிபல்லவமாகச் சுட்டியுள்ளார். 1957 ல் நாவலை எழுதுவதற்கு முன்னர் அவர் நயினுதீவிற்கு வந்து பல சரித்திரச்சான்று களைத்திரட்டிச் சென்றமை எனக்கு நன்றாக ஞாபகமாக இருக்கிறது.



ஆலயத்தில் உள்ள பரிவார முர்த்திகளும், கிரியா முறைகளும்.

பரிவார முர்த்திகள் (உள்ளிடையைச் சுற்றியுள்ளவை)

1. விநாயகர்.
2. வள்ளிதெய்வாணி சமேத கந்தசுவாமியார்
3. சூரிய சந்திரர்
4. வைரவர்
5. தேரடி வைரவர்
6. சண்டேஸ்வரி
7. நவக்கிரகங்கள்

கோஷ்ட தேவதைகள் (மூலஸ்தான வெளிப்புற மாடங்களில் உள்ளவை)

1. நிர்த்த கணபதி
2. சௌமாரி
3. வைஷ்ணவி
4. ப்ராம்யி
5. துர்க்கை

ஸ்ரீ சக்கர மேரு யந்திரப் பிரதிஷ்டையுமண்டு

உற்சவங்கள்

1. மாசச் சங்கிராந்தி அபிஷேகம்
2. பூரணை ஸ்ரீ சக்கர யந்திரபூஜை
3. ஆளி மஹோற்சவம் — பூரணை தீர்த்தம் தெற்போற்
4. புரட்டாதி — நவராத்திரி சவம்
5. ஐப்பசி—கந்தஷ்டி, குரங்போர் திருக்கல்யாணம்.

6. மார்கழித்திருவெம்பாவை — பிள்ளையார் கதை
7. கைப்பூசம்
8. மாசி மகம்
9. மாசி சிவராத்திரி
10. பங்குனி உத்தரம்
11. நித்தியோற்சவம் — பிரதிவெள்ளிதொறும்
12. திருக்கார்த்திகை

நித்தியூசை

நான்கு காலம்

1. காலைப் பூசை
2. உச்சிக்காலப் பூசை
3. சாயரட்டையூப் பூசை
4. அர்த்த ஜாமப் பூசை

காமியப் பூசையாக — அடியார்கள் விரும்பி நாகசாந்தி, நாகப் பிரதிஷ்டை முதனியவற்றை இவ்வாலயத்தில் பிரபல்ய மாகச் செய்வித்து இஷ்ட சித்திகளைப் பெறுவர். இவையுல லாமல் நேர்த்திக்கடனாக பலவேறுவகையான வேண்டுதல் களையும் செய்து அவ்வேண்டுதல்கள் கிடைக்கப்பெற்றதும், நேர்த்திகளை நிறைவேற்றுவர்.

ஸ்தல விருட்சம் — வன்னிமரம்

ஆலயங்கள், மூர்த்தி, ஸ்தலம், தீர்த்தம், பூசை ஒழுங்கு, நிர்வாக ஒழுங்கு என்பவற்றில்; ஒன்றினாலோ, பலவற்றினாலோ பிலபல்யம் அடைகின்றன. இவ்வாலயம் போக்குவரத்து வசதி கள் அற்ற மிகப் பழங்காலந் தொட்டே மிகப் பிரபல்யமாயிருந்து வருகிறது. இதற்குக்காரணம் மூர்த்தி, ஸ்தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கமைத்து இங்கு சிறப்புற விளங்குவதேயாகும்.

ஆங்கிலேயர் காலம்

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் தீவுப்பகுதி மணியகாரனின் நிர் வாகத்தின் கீழ் நயினுதீவும் ஒரு கிராமமாக அமைந்தது. கிராம பரிபாலனத்திற்காக ஒரு உடையாரும், ஒரு கிராம விதாணியும் நியமிக்கப்பட்டனர். கிராமச் சங்க முறையும் உருவாக்கப்பட்டது. போக்குவரத்து வசதிகளும், கல்வி, சுகாதார வசதிகளும் இவர்களுடைய காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்டன. இவர்களுடைய காலத்திலேயே வியாபாரம், அரசாங்க சேவை முதலிய துறைகளில் ஒரு சில மக்கள் ஈடுபடத் தொடங்கினர். உத்வேகமுள்ள இளைஞர்கள் பலர் அப்போதிருந்த நயினுதீவுச் சாமியாரான தவத்திறு முத்துக் குமாரசாமி அவர்களதும், சைவப் பெரியார் உயர்திரு. க. இராமச்சந்திரா அவர்களதும், ஆண்மீக வழிநடத்தவினால் உந்தப்பட்டு “மணிபல்லவதேவி பொதுநிலைக் கழகம்” என்னும் ஒரு சபையை உண்டாக்கி சமய, சமரசத் தொண்டுகள் செய்தனர். இவர்களுள் R. R. பூபாலசிங்கம், வே. சங்கரப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர்.

ஆங்கில ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதியில், நயினுதீவில் 1944-ம் ஆண்டில் ஓர் புதிய புத்தவிகாரர் நிறுவப்பட்டது. நயினுதீவில் பழைய புத்தவிகாரர் யொன்றுமிருந்ததெனக்கருத இடமுண்டு. இவ்விகாரர் இருந்த இடம் புத்தர்வளவு என்று அழைக்கப்பட்டது. தற்போது அந்த இடத்திலும் ஒரு கோவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பழைய புத்த கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பொய்கை இருந்த அடையாளமும் உண்டு. அது புத்த பள்ளம் என்று வழங்கப் பட்டது. இதுவே கோழுகி இருந்த இடம் என்ற ஓர் ஐதிகமும் உண்டு. தற்போதுள்ள புத்த கோவில் தீவின் இரண்டாம் வட்டாரத் தில் கடற்கரையோரமாக அமைந்துள்ளது. இது சுதந்திரமடைந்த பிற்காலத்தில் பெரிய வளவில் விசாவிக்கப்பட்டுள்ளது. முந்திய வரலாறுகளை வைத்து புத்தர் தரிசித்த இடமாகக் கருத்திற் கொண்டு இக்கோயில் கட்ட

பட்பட்டது. இலங்கையின் பல பாகங்களிலுமிருந்து பெளத்தெய்யாத்திரிகர்கள் வழிபாடியற்ற நாள்தோறும் வந்து போகின்றனர். இன்று தெற்கே கதிர்காமம் எவ்வளவு முக்கியமான ஸ்தலமாக இந்துக்களுக்கிருக்கின்றதோ அவ்வாறே வடக்கே பெளத்தர்களுக்கு முக்கிய வழிபாட்டிடமாக இது விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் சைவ வித்தியா அபி விருத்திச் சங்கத்தின் அரிய முயற்சியால் இங்கே தில்லையம் பல வித்தியாசாலை என்ற ஒரு பாடசாலை 1872ல் அமைக்கப்பட்டது. இதுவே தற்போதுள்ள ஸ்ரீநாகபூஷணி வித்தியாசாலையாகும். இதையடுத்துத் தீவின் தென்பகுதியில் ஸ்ரீ கணேச வித்தியாசாலை என்ற பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1946-ம் ஆண்டளவில் ஆங்கிலக் கல்வியின் முக்கியத்துவம் கருதி அரசினர் கணிஷ்ட பாடசாலை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே தற்போதுள்ள நயினுதீவு மகாவித்தியா லயமாகும்.

நம்நாடு சுதந்திரமடைந்தபின் மக்கள் மனதிலே ஏற்பட்ட எழுச்சி இத்தீவு மக்களையும் தூண்டத் தவறவில்லை. கல்லி, பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் மிக்க முன்னேற்றமடையத் தொடங்கினர். முதலாவதாக அவர்களுடைய பிரயாண வசதிகள் சுதந்திரத்தின் முன்னர் மிக மோசமான தாக இருந்தன. ஊரெல்லாம் கூவி அழைத்து, ஒரு தோணி யேறி, பாரெல்லாம் மோதிப், பல துறையும் பதைப்பதைத்துப் பிரயாணஞ்சு செய்தோர்க்கு மோட்டார் வள்ள வசதியும், அதை அடுத்து வேலைண்-புங்குடுதீவுப் பாலம் போடப்பட்டதும், பண்ணைக் கடல் மூடப்பட்டதும் ஒரு பெரும் வரப் பிரசாதமாக இருந்தது. முதன்முதலாக கூட்டுறவு மோட்டார் வள்ள ஜக்கிய சங்கம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதன் முன்னேடிகளாக இவ்வூர் மக்கள் அரும்பாடுபட்டனர்.

போக்குவரத்துத் துறை சீர்பெற்றதும், பொருளாதார வளம் வளரத் தொடங்கியது. காய்ந்து உலர்ந்த மேனி யோடு கட்டாந்தறையை மட்டாகப் பண்படுத்தி, வானம் பார்த்த பயிர் செய்து வற்றிய வளம் பெற்றேர், பிற ஊர் களுக்குச் சென்று வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். தாம் செய்த புகையிலையை பிற ஊர்களுக்கு ஏற்றி விற்றனர். அனே கர் பெரு நிறுவனங்களிலே கணக்கப்பிள்ளைகளாகக் கடமையேற்று கண்ணியமாய் தொழில் செய்தனர். இத் தொழில் இவ்லூர் மக்களுக்கே கைவந்த தொழிலாகவிருந்து பெருமதிப்பும் பேறும் பெற்றனர். செட்டிமாராகப் பெரு வணிகம் செய்த பெருங்கூடி மக்களும் கெட்டிக்காரர் என இவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இந்தியாவிலும் பணியாற்றச் செய்தனர்.

இனிக் கல்வி கேள்விகளில் இவ்லூர் மக்களின் முன்னேற்றம் மட்டுப்படுத்தப் பட்டதாகவே ஆரம்பத்திலிருந்தது. தமிழ் அறிவு இவர்களுக்கு இயற்கையாகவே கைவந்த ஒன்று. புராண இதிகாசங்களிலே துறை தோய்ந்த பண்டிதர்கள், கவிஞர்கள் பலர் இங்கிருந்தனர். எனினும் ஆங்கில அறிவு இல்லாத காரணத்தால் அரசாங்கத் தொழிற்பேறு மத்திமாகவே இருந்தது. கிறிஸ்து சபையும், பாதி ரி வெதமும், பிற ஊர்களில் ஆங்கிலக் கல்லூரிகளை நிறுவி, மக்களுக்கு ஆங்கில அறிவை ஊட்டி அக்காலத்தில் அரசு சொழில் பெற உதவினர். அந்த நோக்கோடு பார்த்தால் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கல்லூரி ஒன்று அன்று இல்லாதது பெருங்குறையாகவே இருந்தது. ஒரு சில வசதி படைத்தோர் தம் பிள்ளைகளை யாழ்ப்பானம் அனுப்பி ஆங்கிலம் கற்பித்து, அரசு தொழில்பெற உதவினர். ஏனையோர் சிலர் தமிழ் கற்றுத் தமிழாசிரியராயினர். இத்துறையில், நல்லாசானாக இருந்து நவையறு காட்சி நட்கி எல்லார்க்கும் கல்வியூட்டி அருந்தமிழால் ஆசான்களாக்கிய பெருமை உயர்திரு. ச. நா. கந்தையா ஆசிரியர் அவர்களையே சாரும், இவரைப் பெரிய வாத்தியார் என்றும் அழைப்பார்.

அடுத்து அரசினர் கனிஷ்ட பாடசாலை தொடங்கிய காலத்தில் அதன் ஆரம்பகால அதிபர்களுள் ஒருவராக அலையெறிக்கும் கடல்தாண்டி அன்ன மணித்தீவினைந்து, கலைவளர்த்த கரவெட்டிக் கந்தப்பரை காலமெலாம் மறக்க முடியாது. அன்னர் “ உற்றுழியில் உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் சிற்றுயிர்களுக்கு செய்த கல்விச்சேவை செயற் கரிய செயலாகும். அன்னரின்பின் வாரிக்களாக இருந்த அனைவருமே இன்று அரசு கூட்டுத்தாபன நிறுவனங்களில் பெருமைக்கும் அருமைக்குமுரிய பேறுடைய பதவிகளில் அமர்ந்து சிரும் சிறப்போடும் ஊரின் பெருமையை நிலைநாட்டி வருகின்றார். எனவே இன்று மகாவித்தியாலயமாக உருவெடுத்துள்ள கல்லூரி நயினைக் கல்விவளர்ச்சியில் அறிவுப் பெட்டகத்தின் திறவுகோலாக மினிர்ந்தது. அதன் மூலம் தூண்டுதல்பெற்ற மாணவர்கள் மனவெழுச்சிகொண்டு கல்வியிற் கருத்தான்றிப் பல்துறையும் மனம்பரப்புகின்றனர். ஏனைய ஊர்களில் உள்ள மக்களும் மனக்கிலேசமடையும்படியாக அன்னையருளால் அன்னர் பீடும் பெயரும் வீதாசாரப்படி மிகுதியாக அரசாங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஈடுபட்டதுமல்லாமல் சொல்வன்மையும் தூயநிர்வாகச்செயலாற்றலுமின்ஸவராயும் உள்ளனர். கடல்கடந்த அரசு சேவைகளிலும் பிறநாட்டு பெருநிறுவனங்களிலும் இவ்வூரவர் தொழில்செய்கின்றனர். இது இந்தமன்ன வாசனையின்மகிமையாகும்.

சுகாதார சேவையைப் பொறுத்தளவில் அரசாங்க பிரசவ மருத்துவ மனையும் அதைத் தொடர்ந்து சுகாதார விடுதிச்சாலையும் வெகுசிறப்பாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது: உள்ளூராட்சிமன்றத்தின் செயலகமும், சனசமூக நிலையங்களும், கிராமமுன்னேற்றச் சங்கமும், ஊர்ப்பொது மன்றங்களும், தொண்டர் சபைகளும், அபிவிருத்திச் சபைகளும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. அஞ்சல் தொலைபேசி நிறுவனமும் புதிப் பிக்கப்பட்டுள்ளது. உள்ளூர் ஆட்சிமன்றப் பொறுப்பில் தற்போது ஒரு நூல்நிலையமும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பள்ளிக்

துச் செல்லும் வயதடையாத சிறுவர்க்கெனப் பாலர்பாட சாலைகள் வடக்கேயும் தெற்கேயும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. திரு இ. செல்லையா அவர்கள் மறைந்த தனது மனைவிசெல் ஸம்மா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக மத்தியிலுள்ள பாலர் கட்டிடம் நிறுவ நிதியுதவிசெய்தார். இது செல்லம் பாலர் கழகமென வழங்கப்படுகிறது. இப்பாலர்கழகம் 1965 ல் நிறுவப்பட்டது. புதியகட்டிடம் 1975 ல் அமைக்கப்பட்டது.

கலைத்துறையில் மணிப்பலவ கலாமன்றம், முத்தமிழ் மன்றம், செம்மன்றத்தம்புலம் வாவிபர் மன்றம் போன்ற மன்றங்கள் பணியாற்றின, இவற்றுள் மணிப்பலவ கலா மன்றம் தனது பணியை இடைவிடாது செய்துவருகிறது. 1963 ல் ஆரம்பமாகிய இம்மன்றம் தனது 10 வது நிறைவு விழாவில் கோழுகி என்ற அழகிய மலரை வெளியிட்டு நினைவு தீவின் கலைவளர்ச்சியில் அளப்பெரும் சாதனையை நிலைநாட்டியது. 16 வது ஆண்டுவிழாவில் தமக்கென ஒரு கலையரங்கை அமைத்துள்ளார். இதற்கான நிதியின் பெரும்பகுதியை திரு. ச. இராமசாமிப்பின்ஸை அவர்கள் மனமுவந்து அளித்தார்கள் இம்மன்றம் ஆற்றியசேவை ஈழத்திற்கப்பாகத்தும் மலர்ந்து மணம் பரப்பியது. அறிஞரும், சான்றேரும் அலைகடலைத் தாண்டி அண்ணையின் அடிதொழுது அரியகலைத் தொண்டாற்றினர், இவ்வுரின் உத்தேகமிக்க இளைஞரின் உயிர்த்துடிப் பான செயலாற்றவினால் மலர்ந்த இம்மன்றம் தொடர்ந்து தன்பணியைத் தூயஅன்னை துணைகொண்டு செய்யத்திடசங்கற்பம் பூண்டுள்ளது.

இவ்வாறு பலவகையிலும் சிறப்புற்றுவரும் நிலையங்கள் யாவும் தீவின் மத்தியில் அமைந்து ஊர்மக்கள் அணைவரை யுன் ஒன்றுகூட்டும் இடங்களாக உயர்ச்சிபெற்று இயற்கையின் எழிலுக்கு அணிக்கட்டுவனவாக உள்ளன.

தீர்த்தக் கரையும் திவ்ய நீருற்றும்

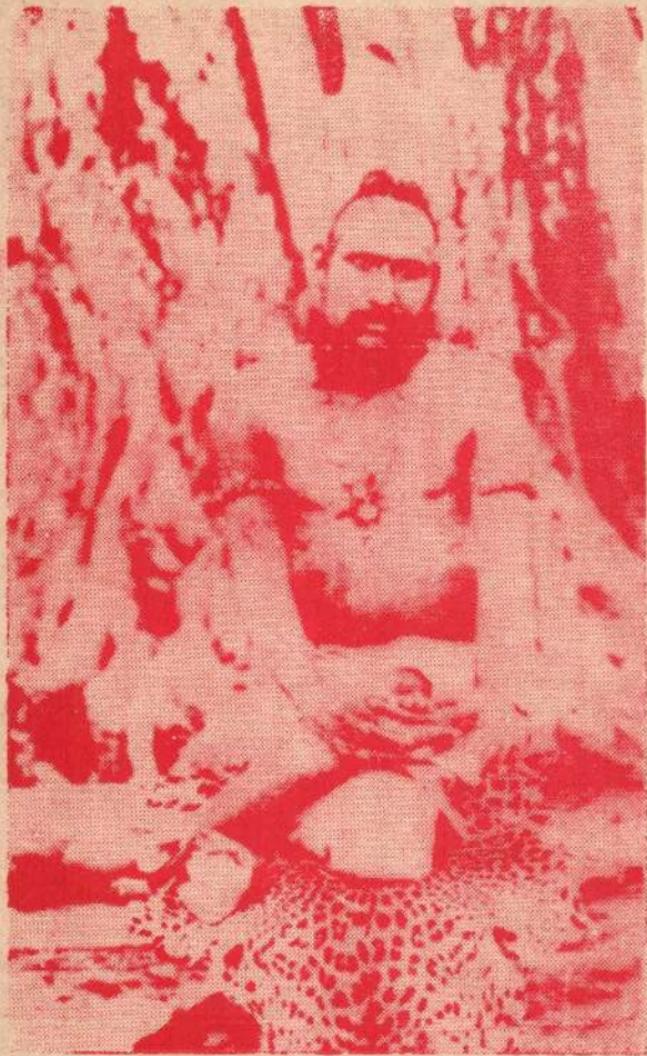
நயினை யாத்திரை விளக்கம் என்ற பாடவிலே “உற்ற யினார் தீவிலே, ஆலயத்திற் கொருமாற புறங்கடல் ஓரத்

திலே பற்றியும் ரெழுந்தார்த்ததோர் தீர்த்தம் — புதிதாய்ப் பாய்குதே யதைப் பார்த்தோர் சொன்னார்.' என்று பாடப் பெற்றிருக்கிறது. இந்தக் தீர்த்தம் நயினைத்தின் மேற்கூக் கடற்கரை ஓரத்திலே அமைந்துள்ளது. இது தற்போது ஒரு தீர்த்தக் கேணியாக உருப்பெற்றிருக்கிறது. நயினைத்திவச் சாமியார் என்று அழைக்கப்படும் முத்துக்குமார் சவாமி அவர்கள் தமது ஞான நிஷ்டையில் இதனை அறிந்து சைவ அன்பர்களின் துணைகொண்டு வைரக்கல்லினால் அமைத்துள்ளார். இது இராமேஸ்வரத்திற்கு நேரே அமைந்துள்ளது. இந்தத் தீர்த்தத்தின் ஊற்றுக் கடவின் மத்தியிலும் நன் நீராசச் சுரக்கின்றது. இதன் அருகாமையில் சிவன் கோவில் ஒன்றைக் கட்டுவதற்கு சைவ அன்பர் ஒரு வர் எடுத்த முயற்சி நிறைவு பெறுமல் இடைநிறுத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. தற்போது தீர்த்தத் திருவிழாவின்போது அம்பாள் தீர்த்தமாடுமிடமாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்தத் தீர்த்த விசேடத்தின் காரணத்தால் இறந்த ஆள்மாக்களுக்குச் சாந்தி செய்யும் இடமாகவும் இது அமைந்துள்ளது. எதிர் காலத்தில் இவ்விடம் மிகப் புனிதமான இடமாக மாறும் வாய்ப்புக்கள் தென்படுகின்றன. அருளோளி வீசும் அற நிலையங்கள் அமையப்பெற்று, அன்னையின் கருணையினை அறிய ஆவலோடு அடியார் இவ்விடத்தில் ஒரு காலம் கூடுவர்.

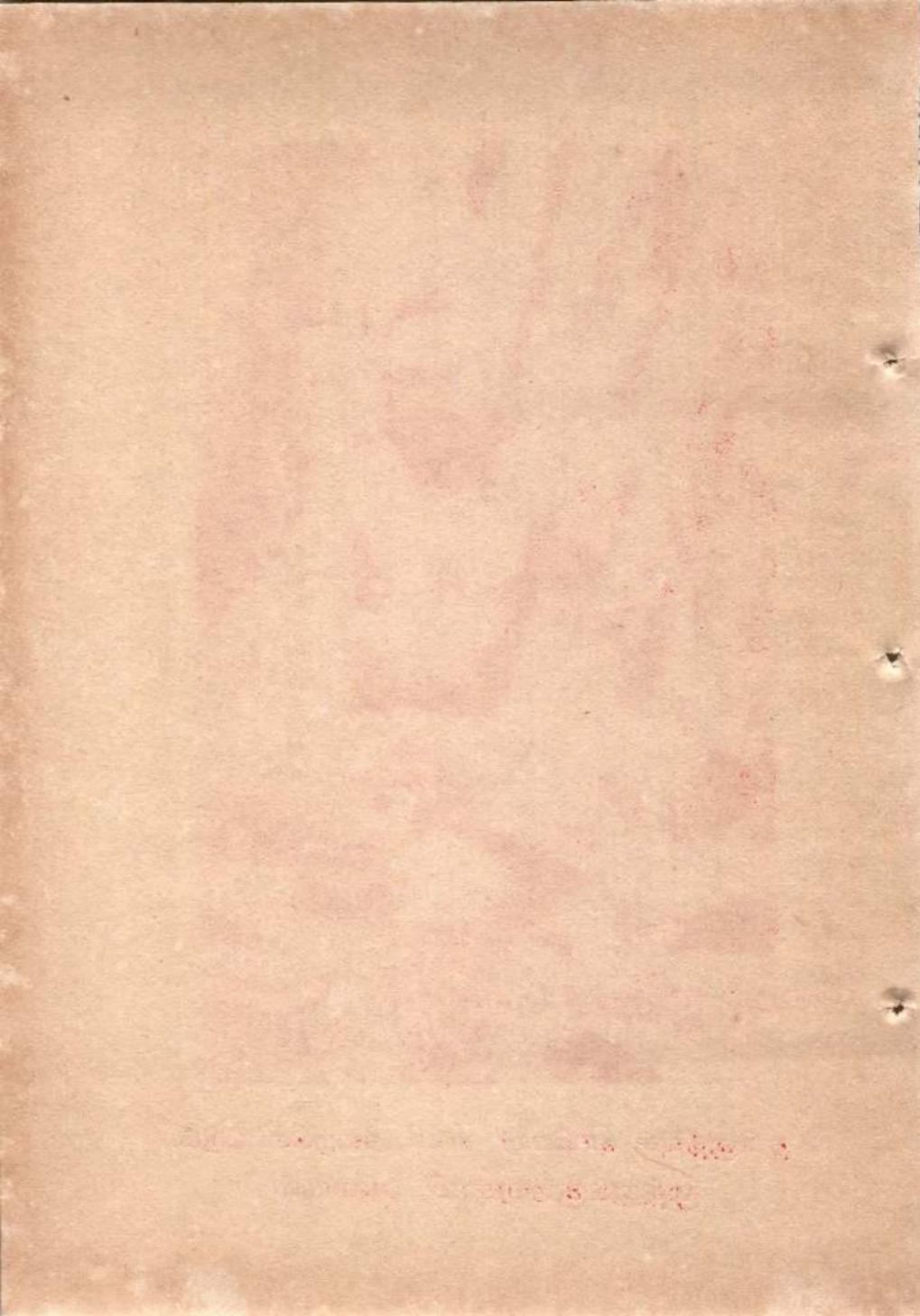
நயினை தந்த பெருமக்கள்

நயினைத்திவச் சாமியார் முத்துக்குமாரசாமி அவர்கள்

சவாமிகள் முக்காலமும் அறிந்த முதுபெரும் ஞானி. இவருடைய சீடர்கள் தீவுப்பகுதியிலும், இலங்கையின் ஏஜெய் பாகங்களிலும் இருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிவவிங்கப்புளியடி என்னுமிடத்தில், நீண்ட கால மிருந்து ஞானம் கைவரப் பெற்றவராக விளங்கி 1949-ம் ஆண்டு சமாதி நிலை அடைந்தார்கள். இவருடைய சமாதி நயினைத்திவச் சாமிகள் காட்டுக்கந்தசாமி கோவில் கருப்பக் கிழு



நயினுதேவுச் சாமியார் என அழைக்கப்படும்
முத்துக்குமாரசாமி அவர்கள்



கத்திற்கு பின்புறமாகவுண்டு. இதற்கு அருகாமையில் அருள் ஒளி நிலையமொன்று பொலிவுடன் நிற்கிறது. தற்போது இவருடைய சமாதியை இவருடைய இனத்தவர் புதி தாக அமைத்து ஆலயமாக்கியுள்ளனர். இது ஒளிவீசி அமைத்தியும், சாந்தமும் நிலவும் இடமாகக் காட்சித்தருகிறது. இதன் மகத்துவம் உணரப்படும் நாள் உதயமாகிவிட்டது. மற்று மொரு அருள் ஊற்றுய் நயினை மண்ணில் இச்சமாதி ஒங்கி உயர்ந்து நிற்கப் போகிறது.

ஈழத்து இல்லறஞானி க. இராமச்சந்திரா அவர்கள்

இவர்களுவிலேயே திருவடையவராய்ப் பிறந்தவர். அரசாங்க சேவையிலிருந்து அரும்பணி ஆற்றியவர். சிவசிந்தனையும் தவவாழ்வும் உடையவர். பலபெரும் தவசிரேஷ்டர் களுடைய ஆசியைப் பெற்றவர். “ஆத்மஜோதி” என்ற சமய சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தவர். பின்னர் தாம் சிவபதமடையும்வரை அதன் கௌரவ ஆசிரியராகவும் இருந்தவர். சமயசஞ்சிகை என்ற ஆங்கில வெளியீட்டின் மூலம் உலகளாவிய மதிப்பையும் கௌரவத்தையும் பெற்றவர். உலகங்கு னுமுள்ள பலசமயம் சமரச சன்மார்க்க நெறியை எங்கும் பரப்பியவர். இவரைப்பற்றிய தெளிவான கட்டுரைகளும் புத்தகங்கள் ஆத்மஜோதி வெளியீடாகவும். அரிய நூல் வடிவங்களாகவும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவர் உலகிற்குப் புறந்தந்த மக்களில் இருவர் பெரும்பதவி வகித்துப் பேரும் பெருவாழ்வும் பெற்று வருகின்றனர். கண்ணவத்திய நிபுணர் திரு. இ. பரராஜசேகரம் அவர்களும், பொலிஸ் பகுதியின் உதவி மா அதிபர்களுள் ஒருவராக விளங்கும் திரு. இ. சுந்தரவிங்கம் அவர்களுமே இப் பெருமக்களாவர். திரு. இராமச்சந்திரா அவர்களுடைய சிந்தனைகளைத் தாங்கிப் பல்வேறு நிறுவனங்களால் வெளியிடப்பெற்ற நூல் கள் பல. இவருடைய சிந்தனைகளை வாசித்தும், போற்றியும், அவர்காட்டிய அறவழியில் முன்னேற வேண்டியது நயினையிற் பிறந்த ஒவ்வொருவரதும் கடமையாகும்.

திரு. ச. ந. கந்தையா ஆசிரியர் (பெரிய வாத்தியார்)

கல்விப்பணியில் கருத்துள்ள நின்று; சொல்லால், சேயவால், என்னத்தால் சுத்தமுள்ள, கல்வியறிவைப் புகட்டி நயினையிலுள்ள அணைவரையும் ஒரு காலத்தில் உயிர்த்துடிப் போடு இயங்க வைத்தவர் இவர். சொல்லும் பொருளும் என நடமாடித், தூய மாணவர்க்குத் துணையாக நின்று, அல்லும் பகலும் சேவை செய்தவர். இவருடைய வாரிசு களாக வந்த பலர், இவர் பாணியிலேயே இன்றும் நின்று நிலைத்துக் கல்விப்பணியாற்றுவது போற்றுதற்குரியது. இந்தப் பெருமகனுர் இன்றும் எம்மிடை வாழுக் கிடைத்தமை நாம் செய்த தவப்பயனேயாகும்.

பிரம்மண் நர. சுவாமிநாதக் குருக்கள்

இவர் நீண்டகாலம் அம்பாள் ஆலயத்தில் குருக்களாக இருந்து அரும்பணி புரிந்தவர். 1940-ம் ஆண்டிற்குப் பின் ஏற்பட்ட கோவில் புதிய நிர்வாகத்தில் தமது பங்களிப்பை கிரியா முறைகளில் சிறப்பாக நிலைநாட்டியவர். ஸ்ரீ சக்கர பூசையை ஆலயத்திலே ஆரம்பித்து வைத்தவர்.

பிரம்மண் ஐ. கைலாசநாதக் குருக்கள்

இவர் ஈழத்திலும், மற்றும் சைவ உலகெங்கும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற குருக்களாயிருந்தார். சிவாகம ஞான பானு, பிரதிஷ்டா பூஷணம், போன்ற பல சிறப்புப் பட்டங்கள் இவருக்கு வழங்கப்பட்டன. கோயிற் கிரியா முறைகள் பற்றி அனேக நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழகத்திலும், வட நாட்டிலும் சென்று பல குடமுழுக்கு நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றி நயினைக்குப் புகழ் தேடித்தந்து “நயினைக் குருமணி” எனப் போற்றப்பட்டார். ஈழத்துக் குருக்கள்மார் சபைக் குத் தலைவராகவும் இருந்தார்.

நயினைப் புலவர்கள்

‘புலமைக்கு நயினையே புலியினிற் பெரியது’ என்றால் மிகையாகாது. பாட்டுத் திறத்தால் இந்த ஊரவர், உலகில் யாருக்கும் சளைத்தவரல்லர். கற்பலகை கையில் எடுக்குமுன்னரே கவிதைமழை பொழிந்த கவிவாணர்களையும், சொற்பொருள் கொண்டு சுலைத்துப் பேசும் பேச்சாளர்களையும் இங்கு பெருவாரியாகக் காணலாம். வெளியூர்க் கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி பயிலும் மாணவர்களும், வேறு பல அரசு நிறுவனங்களில் தொழில் வகிக்கும் ஊழியர்களும், ஆங்காங்கே ஆற்றும் இத்தகு செயலாற்றல் மிக்க வெளி ப் பாடு கள் இம் மண் வாச ணையின் மகத்துவத்தைக் கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ‘கோழுகி’ என்ற வெளியீட்டில் நயினைப் புலவர்கள் பற்றி எழுதப்பட்ட கட்டுரையில், தெளிவாக விபரங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இங்கே நான் சிறிய அளவில் அவர்களைப் பற்றிக் கூறுவதுதான் பொருத்தமாகும். நயினை நாகமணிப் புலவர் ஒருவராகவிருந்து அக்காலத்தில் செட்டிமார் வீட்டுக் கணக்கப்பிள்ளையாக இருந்தவர். நயினை மான்மியம் நீரோட்டயமக அந்தாதி, வளிநடைச் சிந்து போன்ற அரிய பாடல்களைப் பாடியவர். அண்டியார் என்பவர் நாகமணிப் புலவருக்கு முந்தியவர். இவருடைய இயற்பெயர் கதிரேசன். இவருடைய பாடல்கள் பல நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவர் தமது மனைவி பெயரில் பாடிய ‘பொன்னி புராணப்’ என்ற பாடற்றிருத்தியிலுள்ள பாடல்கள் சில கிடைக்கின்றன. மார்க்கண்டர் பொன்னர். இவர் சிறந்த கவிஞர், நாகமணிப்புலவர்க்குப் பின் வாழ்ந்தவர். குட்டிப்பிள்ளையார் என்னும் தியாகர் இராமச்சந்திரன் என்பவரும் ஒரு சிறந்த இலக்கிய இலக்கண வல்லுணர். இவரும் கவித் திறன் படைத்தவர். இன்னும் வே. கனகசபை, சோ, இராசரெத் தினம், பொ. தருமலிங்கம், கு. சரவணபவன் (பாரதியடியான்) க. இராமச்சந்திரா (இல்லறநானி), வே. கந்தவாம்,

ஜயாத்துரைச் சோதிடர், கா. தி. செல்லையா ஆகியோரும் கவிதைவளம் கைவரப் பெற்ற வர்கள். இவர்களொல்லாம் எம்மிடமில்லை. இன்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் முதுபெரும் கவிஞர் ஆ. இராமுப்பிள்ளை அவர்களைப் பற்றி இங்கு குறிப் பிடுதல் வேண்டும். இவர் ‘கஸ்தூரி’ என்ற புனைப்பெயரில் கவி புனைந்து புகழ்பெற்றவர். இவர் ஒரு சித்த வைத்திய கலாநிதி. இலங்கை-இந்திய நாளிதழ்களிலும், வார இதழ் களிலும் இவருடைய பாடல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. வாதநோய் காரணமாக கால்கள் நடக்கமுடியாத நிலையில் மூன்று சில்லு சைக்கிளில் உணரின் பல பாகங்களுக்கும் சென்று வைத்தியத் தொண்டும் வற்றூத கவிதைத் தொண்டும் செய்து வருகிறார்.

இன்று இளம் கவிஞர்களாக ஏராளமானேர் வளர்ந்து செந்தமிழால் சிரிய செஞ்சொற் கவிதை புனைந்து பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்று வருகின்றனர். இவர்களுடைய எதிர்காலம் சிறந்ததாக அமையும் செயற்பாடுகள் இன்று தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

நயினையில் அமைந்துள்ள பிற ஆலயங்கள் ஜயஞர் கோவில்

நாகபூஷணி அம்மன் கோவிலின் வட்பால் இது அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் சிலப்பதிகாரத்துச் செட்டிமார் காலத்தது என்ற கருத்தும் உண்டு. ஜயஞர் இவ்வூரின் காவல் தெய்வமாகவும் கருதப்படுகிறார். சித்திராபூரணைத் தினத்தில் புராணபடனம், கஞ்சி வார்த்தல் முதலிய நிகழ்ச்சி கள் இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றன. இக் கோயிலின் தற்போதைய கட்டிடம் 300 ஆண்டுகள் பழமையானது.

வீரபத்திரர் கோயில்

இவ்வாலயம் நாரினதீவின் நான் காம் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூர் மக்கள் அம்பாளிலும் பார்க்க

மிகப் பயபக்தியோடு வணங்கும் ஒரு தெய்வமாக இது விளங்குகிறது. இக் கோயில் ஆலஞ்சோலை மத்தியிலே ஏறக் குறைய 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சிறு கோயிலாக இருந்தது. விவசாயிகள் தங்கள் விளைபொருட்களை வைத்து பொங்கல் பூசை செய்து வழிபடுவர். இக் கோயில் இளைய பண்டாரம் கோயில் என்றும் வழங்கப்பட்டது. அக்காலம் தொட்டு இக் கோயிலிலே புராணபடனம் நடைபெற்று வருகிறது, பயன் சொல்லுவதில் வல்லவரான திரு. தி. இராமச்சந்திரன் என்பவர் இக்கோயிலின்மீது பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். 1931-ம் ஆண்டு இக் கோயில் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு மகா கும்பாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டது. அம்பாளின் திருவிழாத் தொடங்கு முன்னர் ஊர்மகீகள் ஆசாரமாகத் தம் அகமும் புறமும் மலர் ஆயத்தங்கள் செய்வர். வீடுகளில் பழையன களைதலும் புதியன புகுதலும் இடம்பெறும். அதற்கு ஆரம்பமாக இவ்வாலயத்திலே பெரும் பூஜை நடைபெற்று அன்னதானம் நடைபெறும். இவ்வாலயத்தில் மேலும் பல திருப்பணி வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

முருகமுரத்தி கோயில்:-

இது நயினாதீவு இரண்டாம் வட்டாரத்திலுள்ள இரட்டங்காலி என்னுமிடத்தில் அமைந்துள்ளது. காஞ்சிமாவடி போன்று இங்கு ஒரு முதிர்ந்த மாமரம் அண்மைக்காலம் வரை நின்றது. இங்கு பல பெரும் அறிஞர்கள் குறிப்பாக வித்துவாள் கணேசையர் போன்றேர் கூடியிருந்து கல்வி விளக்கமும் புராணபடனமும் ஓயிதாக அறியக்கிடக்கிறது. இல்லற ஞானி க. இராமச்சந்திரா அவர்களின் குல தெய்வமாகவும் இம் முருகனை அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெளி யூரவர் பலருக்கு இந்த வடிவேலவன் அருள் பாவி த்துள்ளான். இக்கல்லூரி மாணவர்களுக்கு முன்னாருகாலத்தில் மதிய போசனம் அளிக்குமிடமாகவும் இது விளங்கிறது. 1967-ம் ஆண்டு இவ்வாலயம் புதியவைகயில் அமைக்கப்பட்ட

தது. போர்த்துக்கேயர் அம்பாள் ஆலயத்தை இடித்தபோது 12 வருடாலம் இவ்வாலயத்தில் வைத்தே அம்பானுக்குப் பூசை நடாத்தப்பட்டது.

வெளி நாகம்மாள் கோவில்

இது வேள்வி நாயன்கோயில் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதுவும் நயினைதீவு இரண்டாம் வட்டர் ரத்தில் அமைந்துள்ளது. விவசாயிகள் இங்குகம் விளைவால் ஏற்பட்ட பொருட்களை வைத்துப் பொங்கல், பூசை செய்து வழிபடுவர். இப்போதுள்ள கோயிற்கட்டிடம் ஏறக்குறைய 60 ஆண்டுகள் வரை பழையானது.

விநாயகர் கோவில்:-

இவ்வாலயம் நயினைதீவு 7-ம் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ளது. இது செம்மனத்தர்புலம் ஸ்ரீ வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயம் என அழைக்கப்படுகிறது. 1931-ம் ஆண்டி விருந்து இவ்வாலயத்தில் அலங்காரத்திருவிழா நடைபெற்றுவருகிறது. விக்ன விநாயகனின் பேரருளால் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபா செலவில் ஒர்சித்திரத் தேரொன்று 1972-ம் ஆண்டளவில் உருவாக்கப்பட்டது: அன்பர்களின் அயராத தொண்டினால் ஆலயம் நாளும் பொழுதும் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

பிடாரி அம்மன் கோவில்:-

நயினைதீவின் தென்மேற்குப்பகுதியிலே தில்லை வெளி என்னுமோரிடம் உண்டு. இங்கேதான் பிடாரி அம்மன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது. அக் கோவிலில் உள்ள சிலை முன்னர் அம்மன் கோயிலின் அயலில் தெற்குப்புறமாக கேளிக்குளியில் வைத்து வழிபடாற்றப்பட்டது. பின்னர் தில்லை வெளிக்கு எடுத்துவரப்பட்டது. சிலகாலத்திற்கு முன்னர் கடல்வழியாக எதிர்பாராது வந்து கரைதட்டிய ஒரு சிலை இக் கோயி

வின் அருகாமையிற் காணப்பட்டது. அதுவும் இக் கோயி வின் மூலமுர்த்தியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பொழுது எழுந்தருளி மூர் த்தியும் உண்டு; அம்பாளின் ஆலயத்திருவிழா ஆணிமாதத்தில் தொடங்குவதற்குமுன், வைகாசிமாதத்தில் இங்கு பெரும் வேள்விநடைபெறும். ஊர்ப் பொது மக்கள் வேகு பக்திசிரத்தையுடன், பிடாரி அம்மணை வழிபடுவர். இந்த வேள்வியைப் பார்வையிட வெளியூர்களிலிருந்தும் ஏராளமான மக்கள் வந்து சேருவர். கொடிய நோய்களில் இருந்து பிடாரி அம்மன் தம்மைக்காப்பாற்றுவதாக மக்களிடையே ஆழந்த நம்பிக்கையுண்டு. இதன்காரணமாக, ஏராளமாக மக்கள் நேர்த்திக்கடன் வைத்து விரதமிருப்பார்.

காட்டுக் கந்தசவாமியார் கோவில்:-

இது நயினுதீவு 5-ம் வட்டாரத்தில் உண்டு. இதன் பின் புறத்திலேதான் நயினுதீவுச் சாமியாரின் சமாதிக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இதுபற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளோம். காட்டுக்கந்தசாமியார்கோவில் காட்டின் மத்தியில் அமைந்த தால் அப்பெயர் பெற்றது. அன்பர்களின் முயற்சியால் காடு நாடாகி கந்தன் பொலிவும். எழிலுமுடையவஞக்கக் காட்சிதருகின்றன. இக்கோயிலைச் சுற்றியுள்ள இடத்தில் நன்னீர் ஊற்றிருப்பதால் குடிசனச் செறிவு பெருகி வருகிறது. இக்கோயில் ஏறக்குறைய 60 வருடம் பழையானது.

காளி அம்மன் கோவில்

இது 5-ம் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக விஸ்குலமக்கள் அதாவது ஆசாரியகுல மக்கள் வழிபடுதெய் வமாக இது அமைந்துள்ளது. இது 200 ஆண்டுகள் முற்பட்டதென அறியக்கிடக்கின்றது. தற்பொழுது கோவிலின் புனருத்தாரண வேலைகள் நடைபெறுகின்றன.

மீனுட்சி அம்மன் கோவில்

இது தெய்வம் பெருங்குளம் வயல் வெளிக் கமக்காரரின் காவல் தெய்வம். இது 25 ஆண்டுகள் பழமையானது.

மலையில் ஜயனார்

வடக்கே ஜயனார் கோவில் இருப்பது போன்று மலையை என்னுமிடத்திலும் ஒரு ஜயனார் கோவில் உண்டு. இதுவும் ஒரு காவற் தெய்வமாகும். தலின் இருமருங்கிலும் காவற் தெய்வங்கள் எழுந்தருளி இருப்பது ஒரு சிறப்பாகும்.

வைரவ கோயில்கள்

இக் கோயில்கள் பல விடத் தும் காணப்படுகின்றது. சொந்த வளவுகளிலும் வேறுபல இடங்களிலும் பயப்பீதிகளிலும் மக்கள் வைரவ சூலங்களை வைத்து வழிபாடியற்றி வருகின்றனர்.

இவ்வளவு சிறிய நிலப்பரப்பில், இவ்வளவு கோவில் கள் ஏன் ர ஒரு சிந்தனை செயற்பட இடமுண்டு. கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்கவேண்டாம் என்ற முது மொழி, பொதுமொழியாகி விட்டது போலும். இன்று சைவர்கள் வாழும் இடமெல்லாம். தெய்வ விக்கிரகங்கள் அரசமரத்தடியிலும், வேப்பமரத்தடியிலும் உண்டாகிவிட்டன. இது மக்களிடத்திலே உள்ள தெய்வ நம்பிக்கையை புலப்படுத்துகிறது என்று கூறுவதா? இல்லைப் பயமும் பிதியும் மக்கள் மனதில் குடிகொண்டதின் விளைவு என்று கூறுவதா? எதுவானாலும் சரி பொதுவாழ்க்கையில் ஒரு புகவிடமாக கோயில்கள் அமைந்துவிட்டன அவ்வளவுதான்.

இந்தச் சிறு நூலில் அன்னையின் ஆலயத் தோடு தொடர்புடைய பாமாலைகள் சிலவற்றையும் சேர்க்கவேண்டுமென அன்பர்கள் விரும்பிய தால் பின்னினைப்பாகச் சில பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நாகபூஷணி அம்மன் தியான சுலோகம்

நயினைத்வீப நிவாசனீம் நதிகிருதாம்
ஆனந்த சந்தாயினீம் பக்தாரிஷ்ட நிவாரினீம்
விதிசதையிர நாகை புரா பூசிதாம்
நாகானும் ஜனநீதி லோக வதனை
கியாதாம் சுபாம் சாஸ்வதாம்
நெள மித்துவாம் பரதேவதாம்
மம மனே பீஷ்டார்த்த சித்திப்ரதாம்
அன்யோன்ய கர்த்தா கிருதிமகில
ஜகன்மாதரம் நாகபூஜ்யாம்
ஆவிங்காதி பிரவிருத்த ஸ்தனபரநி மிதா.
துங்கவிங்கே நிஷண்ணும்
நயினைத் துவீபே நிவாசாம்
நகஜன சுகதாம்
சத்வ சம்பத் பிரதார்த்ரீம்
வந்தே கைலாசநாதப்ரியதம
கிரகனீம் வாசவாத்தியேஸ்து வந்தியாம்

நயினை நாகபூஷணி அம்சன் திருவருட்பரமாலை

நயினை ஊஞ்சல்

காப்பு

சீர்பூத்த தென்னிலங்கை தன்னின் மேவும்

திரைபூத்த கடனயினை நகரில் வாழும்
ஏர்பூத்த நாகேச வரியைப் போற்றி

இசைபூத்த செந்தமிழால் ஊஞ்சல் பாட
ஆர்பூத்த சடைமெளவியரான ரீஸ்ற

அருள்பூத்த வறிபிச்சை தொழிலென் ரேதும்
கார்பூத்த மும்மைமத களிற்றின் பாதம்
கரம்பூத்த மலர்கொண்டே கருதி வாழ்வாம்

பலனேங்கு செம்பவளங் கால்க ளாக
பகர்வைர ரத்தினமே விட்ட மாக
குலனேங்கு வெண்டரளங் கயிற தாக
கூறரிய மாணிக்கம் பலகை யாக
வலனேங்கு மூஞ்சன்மிசை யினிது வைகி
மலர்மகளுங் கலைமகளும் வடந்தொட்ட டாட்ட
நலனேங்கு திருநயினை நகரில் வாழும்
நாகபர மேஸ்வரியே ஆட ருஞ்சல்

உவகையொடு மலரயன்மால் கரங்கள் கூப்ப
ஒசைமணி வாயிலட்ட பாலர் காப்ப
தவமறையோர் தூபமொடு தீபங் காட்ட
தாழ்ந்துகண நாதர்புகழ் மாலை சூட்ட

அவிரிடப் துலசமகல் வாணந் தூர்ப்ப
 அனந்தன்முத ஹரகர்செய செயவென் ரூர்ப்ப
 நவையறுசீர் நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யான ருஞ்சல்

கொம்பினாடு துடிமுரச முழவா மோங்க
 குடைகளுட னலவட்டம் குழுமி யோங்க
 தும்புருநா ரதர்வேத கீதம் பாட
 தொண்டரக மகிழ்ந்துகூக வாழ்வு கூட
 வம்பவிழு மலர்மாரி யமரர் பெய்ய
 வரமுனிவ ரதிபரவி யாசி செய்ய
 நம்புமதி யவர்க்கருளி நயினை வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யான ருஞ்சல்

அன்னடை யயிராணி கவிகை தாங்க
 அயிலைநிகர் விழியரம்பை களாகி யேந்த
 வன்னமுலை யுருவசிவெண் கவரி விச
 மணிகொள்கிரு தாசிகமண் டலங்கைக் கொள்ள
 மின்னிடைமே னகைவெளிலை பாகு நல்க
 வியந்துதிலோத் தமைவிகித நடனஞ் செய்ய
 நன்னயஞ்சேர் நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யான ருஞ்சல்

மதிமுகமா வினிபனிநீர் வாசந் தூவ
 மயிலைநிகர் சுகேசைமல ரதிக ணீவ
 விதிமுறைமங் கலைமுதலோ ராலஞ் சுற்ற
 வேதியர்தம் மகளிர்சுப வசனஞ் சாற்ற
 அதிவினய மொடுசுமனை யாடி காட்ட
 அன்பினநிந் திதைசுகந்த வருக்க நீட்ட
 நதியுலவு நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யான ருஞ்சல்

கோலமுற வைரமணிச் சுட்டி யாட
 குலவுமெழின் மாணிக்கத் தோடு மாட
 வாலியமுத் தாரமொடு மதாணி யாட
 வயங்குவளை தொடியுடனங் கதமு மாட
 சாலவொளிர் பாடகமுஞ் சிலம்பு மாட
 தண்டையொடு பாதசரந் தவங்கி யாட
 ஞாலமுக மெனவிளங்கு நயினே வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாட ருஞ்சல்

முந்துதவ மாதர்துதி கூறி யாட
 முகம்பென்று புன்மாதர் முன்னின் ரூட
 வந்தனையோ டுரக்மட மாத ராட
 வரையிலுறை மாதரடி வணங்கி யாட
 கந்தருவ மாதரிசை பாடி யாட
 கருதரிய புவிமாதர் களிகொண் டாட
 நந்துதவழ் கழனிசெறி நயினே வாழும்
 நாகபரமேஸ்வரியே யாட ருஞ்சல்

ஆரணியே யம்பிகையே யாட ருஞ்சல்
 அந்தரியே சௌந்தரியே யாட ருஞ்சல்
 பூரணியே புங்கவியே யாட ருஞ்சல்
 புராதனியே புராந்தகியே யாட ருஞ்சல்
 காரணிகையே காருணியே யாட ருஞ்சல்
 கன்னிகையே கண்மணியே யாட ருஞ்சல்
 நாரணியே நாயகியே யாட ருஞ்சல்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாட ருஞ்சல்

பனிவரையில் வருமுமையே பரையே போற்றி
 பகரும்ற மெண்ணேன்கும் வளர்த்தாய் போற்றி
 தனிமுதலாம் பரமணிடத் தவளே போற்றி
 தணப்பில்பல சக்திவடிவானுய் போற்றி

இனிமையிகு மாரமுதே கனியே போற்றி
 எவ்வுயிர்க்கும் தாயாகி இருந்தாய் போற்றி
 நனிகுலவு நயினெநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழ்ருஞ்சல்

ஆவாழி யந்தனேரோ டரசர் வாழி
 அரியதவ மகநிகமா கமமும் வாழி
 தாவில் குல மங்கையர்கள் கற்பும் வாழி
 சைவசமய முமறமும் தழைத்து வாழி
 பாவார்வெண் ணீறுபஞ்சாட் சரமும் வாழி
 பாடியலுஞ் சற்றமிழும் பாரில் வாழி
 நாவலர்கள் புகழ்நயினை நகரும் வாழி
 நாகபர மேஸ்வரியும் வாழி வாழி
 — ஸ்ரீஸ்ரீ ம. அமரசிங்கப் புலவர்

இக்காலத்தில் பாடப்படும் பாடல்

சீரவாழி சிவசமயம் வாழி
 தேவாதி தேவுமெல்லாத் தேவும் வாழி
 பார்வாழி மதிதொறுமும் மாரி வாழி
 பசக்குலம்வே தியர்தருமம் பலவும் வாழி
 நீர்வாழி நயினெநக ருறைவோர் வாழி
 நீடாயு ளன்னசொர்ணம் நிறைந்து வாழி
 ஏர்வாழி இராமச்சந்திர மகிபன் வாழி
 இனம்வாழி இவ்லுஞ்சல் வாழி மாதோ.

நயினுதேவு நாகேஸ்வரியங்கை பதிகம்
 — முத்துக்குமாருப்புலவர் —

சந்திரபூ ரணரதன தங்கோ டக்கிரிட
 தன்னின்ற தவழ வட்டத்
 தனபதியை நிகர்மன ரடிதொழுச்சதுரங்க
 தானைவெள் ளங்கள் குழச்

சிந்துரப் பகைமெபிடர் பீடிகையிருந்தென்ற
 சாமுகமு மேயி றைஞ்சுசத்
 தேவேந்திர சுகமுற் றிருப்பவர்களுன்பாத
 சேவைபுரி பவர்களன்றே
 மந்திர காரண் ரூபரூ பாதசிவ
 மகமாயி புளன நேசி
 வாலசுந்தரி கெளரி நயினைமா நகர்க்கண்
 வைகியருள் செய்யு மொருதாய்
 நந்துறு கரண்பிரம னங்கமணி கங்களோடு
 நஞ்சஸி பிறங்கு களமே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே

சோடுற்ற நவரத்ன கும்பியும் மேவிட்ட
 தொங்கலும் அகில ஓாவிச்
 சொருகிட்ட கொண்டையுஞ் சுட்டியும் மலர்க்கையால்
 தொட்டிட்ட சிந்து ரமும்
 தோடுற்ற கொந்தழக மரகதக் கொப்புமார்
 துணைவிழியி லெழுது மையும்
 துகளற்ற வெண்டரள முருகுநற் பவளவாய்த்
 துவருமொளிர் நளின முகமும்
 தேடுற்ற செங்கமல பொற்பதமு மழகான
 திருவு மறிவினாலே
 தெரிசிக்க வருடந்து நீடாயுஞும் பெருஞ்
 செல்வ முந்தா வேண்டுநீ
 நாடுற்ற பலவளமு முறையுமெழில் நயினு
 நகர்க்கண் மருவுங் கெளரியே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே

ஆரணத் துபநிடத் வக்கரத் தொனியாகி
 யாகாய வட்ட மாகி

அறுகோண மிருகோண முக்கோண நாற்கோண
 மாகிநிற மெந்து மாகி
 காரணத் துருவாகி யருவாகி யாவுமாய்க்
 காக்குழன் பெருமை யெளிதோ
 கருணைப்பிர வாக்மா மாண்த வெள்ளங்
 கசிந்துர் றுபே ராழியே
 ஏரணைத் திடுமருத வேலிகுழ் நயினு
 வெனும்பதி சிறந்து மேவும்
 யாமள செளந்தரீ கோமள சொருபியே
 ராசபர மேசு வரியே
 நராணற்கொரு சகோதரியென்ன வந்தருளும்
 நாகபூஷணீ நாரணீஇ
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி அம்மையே.

சத்திபை ரவிகெளரி அக்கணிய முக்கணீ
 சடாதரி சடாட்ச ரத்தி
 சங்கரி சுமங்களி மதங்கியரு ளம்பிகை
 சவுந்தரி சண்ட சண்டி
 உத்தமி பராபரை மனேன்மணி சிவானந்தி
 யுமையிலைய முதவு மங்கை
 உலகுதவு மன்னையா மஜீபொன்னினம்பலவ
 ருடனிட மகிழ்ந்து மேவும்
 நித்தியகல் யாணிசாம் பனிபுவன கெளமாரி
 நிமலமக மாயி யென்றே
 நெஞ்சில்நித முந்நினைவு தந்துணை வணங்கவரு
 நின்னடியவர்க் கருஞ்வாய்
 நத்துலவு சுத்தமணி யெய்துநயி னங்கரில்
 நானுமுறை யாழின் மொழியே
 நாகமணி யும்பரமர் பாசமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி அம்மையே.

ஆகிடது கூனித் தளர்ந்துரோ மம்வெளுத்
 தைம்புல ஞெடுங்கி மேலாம்
 அறிவழிந் தைமே வெழுந்ததீ தத்தினுயி
 ரணுகுமக் காலை தனிலே
 வேகவெங்கட மையிடர் நெளியவரு ஞமெனற்கு
 விடுகமிறு முடுகி யடுமுன்
 வினையேன யஞ்சேலன் றுனதுநா யகருடன்
 வெள்ளை விடைமீ தேறியே
 பாகமுற வந்துநின் றடிமைகொண் டெணையும்நீ
 பாதுகாத் தருள வேண்டும்
 பைங்குலைத் தெங்கிளன்று சோலைசெறி நயினைநகர்
 பண்பு கொண்டுறை செல்வியே
 நாகமடர் தாருவென மேவிமுனி வோர்களுறை
 நாடிவரு கோப விடமார்
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே

மாற்றிற் சிறந்தபொற் குவையென்ன வளர்சாவி
 வயலிற் கிடந்த நத்தம்
 மடையிற் றவழ்ந்தேறி மனையிற் புகுந்துழவர்
 மனைமுன்றி லீனு முத்தை
 ஆற்றிற் சிறந்திடத் தண்டுலங் கலையுநீர்
 அள்ளிப் புறத்தின் மேவி
 அருகுற்ற சோலையினு மிருதுற்ற வாலியினு
 மரவிந்த வோடைக ரினும்
 காற்றிற் சிறந்துலவு கால்கொண் டுலாவக்
 கயற்கண்ணி வந்து மோதக்
 கழகினிற் ரெங்கினிற் கதலியில் வருக்கையிற்
 கனியு மடலுஞ் சிதறியே
 நாற்றிற்கு மேகமழு மதுமாரி சொரியுநயி
 னநகரி னண்ணு முமையே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

வண்கய மருப்பென நியிர்ந்தபடி பருத்திறுகி
 மனிவா ரறுத்து லிம்மி
 வட்டமிட் டெழுகும்ப முலைமுகங் காட்டியிரு
 மகர விழிவிலை வீசியே
 மின்கய மதனசாலுள் விட்டடைத் துளபெரு
 வெறுக்கையைப் பற்றி யேற்கும்
 லேசியர் தனக்கடிமை செய்விக்கு மென்னைமுன்
 வினைநூறி யருஞ தவுவாய்
 பொங்கிடு நெடுந்திரைப் புணரிநாற் றிசையும்
 பொருந்தநடு மேவி யுலகிற்
 புகழ்பெருகு நயினைமா நகரினி விருந்துமிகு
 புதுமைதரு புனித தாயே
 நன்கிய விளம்பிறையொ டொன்றைவேண் டிச்சடில
 நன்பு கொண்டிடு நஞ்சமார்
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

சம்புசிவ சங்கர திகம்பர நடம்புரி
 சமர்த்தாதி யாதி யாய
 தற்பர மதிச்சடில முக்குண சதுர்ப்புய
 சதாசிவ சிவாசி வாய
 எம்பரம வென்றுபதி னெண்கணமு மிம்பரு
 மிறைஞ்சிவரு கணவ ருடனே
 இங்கித முடன்கயிலை தங்கியுறை யம்பிகையி
 னின்புக ழியம்ப வெளிதோ
 அப்புயமடந்தைய ரரம்பையர் வயர்தளவு
 மரியநவ சக்தி களெலா
 மன்பினெடு தொண்டுசெயு முந்தனர விந்தபத
 மந்தனிழல் தந்த ருஞ்ஜாய்
 நம்பிவரு தொண்டர்பெற மங்கல மிகுந்தநயி
 ஞநகரி னன்னூ முமையே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

கந்தான சொசியச் சினக்கும் கடாதடக்
 கையலீ முகத்த வண்ணைக்
 கால்கொண் டுதைத்துவன் ரேஹரித் துப்போர்த்த
 காத லணமன் ரூடியே
 முந்தாத ரத்திடெனு மிருநாழி நெற்பெற்று
 முடிவிலா துயிர்க ஞய்ய
 முப்பத் திரண்டறந் தண்ணையுத வியவன்னை
 முவுலகு நீயா கையால்
 சிந்தா குலங்கொண்டு திரியநான் முறையோ
 தினந்தி னம்சொல் வேண்டுமோ
 திருவுள மிரங்கியே சற்றுன் கடைக்கண்
 திருப்பி ஞல்வெகு பாரமோ
 நந்தாத வரமுதவு நங்கையே நயினு
 நகர்க்கண் மருவும் கெளரியே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

சீர்தங்கு தண்கைன யெனச்சேர் மனத்திற்
 றினைத்துக் குழைத் தரும்பும்
 செஞ்சரண கஞ்சமலர் தஞ்சமெனு மென்புன்
 சிரக்கஞ்ச மீதில் வைத்தே
 ஏரிதங்கு நல்லருட் பேறுதவி நெஞ்சத்
 திடுக்கண் தவிர்த்து அஞ்சேல்
 என்றுமுன் நின்றெமக் கீடேற்ற முதவுவார்
 யாருன்னை யின்றி யம்மா
 பேர்தங்கு மகிலாண்ட டுக்குமதி லுாறுபொருட்
 பிரிவுஞ் சராச ரடெனும்
 பேருயிர்க ஞந்தந்து பாதுகாத் தருஞமுன்
 பெருமையாம் பாட வெள்தோ
 நார்தங்கு சற்குணத் தொண்டருய வென்றுநயி
 ஞகரி னண்ணு முமையே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

ஓம் சுத்தசக்தி ஓம் சிவம்
கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் பாடல்கள்

மணிபல்லவத்தின் அணிவிளக்கு

கேதார கெளைராகம்

ஆதி தாளம்

பல்லவி

மணிபல் வவத்தொளிர் மாமணி விளக்கே
மனவிருள் போக்கு யருளாய்
மா கவிகளிசை நாகபூஷணியே

(மணி)

அனுபஸ்லவி

அணியணி யாகவே அன்பர் வணங்கிடவே
அலீகடல் நடுவிலே
அமரப்படகு போலே
கலைதரு கோயிலில்
கற்பகச்சோலையில்

(மணி)

சுரணம்

துள்ளும் ஆசை யாணவத்
துடிப்புகள் அடக்கியே
தூயசத் தான்ம ஜோதி
நேயத்தைக் கொடுக்கவே
அள்ளி யன்ளி வரங்கள்
அழுதம் போல் அளிக்கவே
அருண நடை யழகுக்
கிரணங்கள் சொலிக்கவே

(மணி)

ஆனந்த மோனத்தின் அறிவொளி வீசவே
தானந்த மில்லாதத் சாந்த மகேசவரி
சத்திய சக்தி நித்திய சக்தி
சுத்த சச்சி தானந்தச் சுடர்விரி சக்தி
பக்தருக்கு ஜீவன் முக்தி யளித்திடும்

பரம கல்யாணி ஜயநா ராயனி
மனிபல்லவத் தொளிர் மாணிக்க விளக்கே
மங்கலந் தந்து தெய்வ மாணிட ராக்குவாய் (மணி)

அலைகடலம்மை போற்றி

மோகனம்: ஆதி தாளம்

அலைகடல் நடுவே வாழும்
அருட்பெருங் கடலே போற்றி
கலைவடி வான தெய்வக்
காட்சியே கவிஞே போற்றி
நிலைபெறு மனதி னுள்ளே
நிலவிடும் சுடரே போற்றி
மலையினு மாண்பு மிக்க
மந்திர மணியே போற்றி!

அறம்பொரு ஸின்ப வாழ்வும்
அருளாழ கறிவ மைதி
திறம்பெறு சக்தி யெல்லாந்
திருவுடன் பெருக நல்கும்
கரங்களித் பிள்ளை பேரலக்
கவலையற் றன்பு செய்யும்
வரந்தனை யீலாய் நாகை
வளர்சிவ சக்தி யன்னை!

சாதியின் பேத மின்றிச்
சமய விவாதமின்றி
ஆதிசுத் தாளம் நேயத்
தனைவரும் ஒன்று கூடி
ஆதவன் கதிர்கள் போலே
அணைந்திணைந் தருளில் வாழும்

சாதனங் தருவாய் நாகை
தனில்வளர் மணிவிளக்கே.

நாத நாமக்கிரியை

ஆதி தாளம்

உலகெலாங் கோயி லாகி
உயிர்த்தொகை சாமி யாகி
நலமதே வழிபா டாகி
நானென்னும் அகந்தை தீர
விலகிடா துனது தொண்டே
வீறுகொள் வாழ்க்கை யாகி
நிலவிட வருளாய் நாகை
நிலவிடுந் தாயே போற்றி!

ஆழநல் வறிஞர் வீரர்
அன்பருள் அடியார் மல்கும்
சமுத்தில் உனது சக்தி
யிலகுக! மணித்தீ வத்தில்
ஏழிசை பண்மு முக்கி
எழுந்தலை வீச கின்ற
ஆழிபோல் சுத்த சக்தி
ஓம்ன ஆர்த்து நானும்!

சுராடி ராகம்: ஆதி தாளம்

சீருயர் கல்வி நல்ல
செல்வத் தொழில்கள் மல்கி
பேருயர் சீர்த்தி யோங்கிப்
பிணக்குகள் இன்றி மக்கள்
வேருயர் கிளையைப் போல
விரிமலர் கனிகு லுங்க
நேருயர் அமர ராக
நிலவிடச் செய்வாய் தாயே.

அழகிய இலங்கைத் தீவில்
 அலையிசை அயரா துன்பேர்
 முழங்கிடக் கொலுவி ருக்கும்
 மூலகுண் டலியே சக்தி
 பழகிட வனது மக்கள்
 பண்புடன் ஒருமை கூடிப்
 பொழிந்தருள் அன்பை நாக
 பூஷணி போற்றி போற்றி!!

நயினுதீவுக்கு அம்பாளைத் தரிசிக்க வந்தபோது
 அம்பாள் சந்திதானத்திலிருந்து பரடியவை.
 மங்கல மணம்பரவு மலர் தலைக் காலைபோல்
 மணமாய விருள்போக்குவாய்
 மாசிலாத் தென்றல்போல் வந்தெனது சோர்வினை
 மாற்றிமன வீறுதருவாய்
 பொங்குதிரை ஆழிபோல் என்னுள்ளம் பூரிக்கப்
 பொதுவேத முரசோலிப்பாய்
 புண்பட்ட நெஞ்சிலே வெண்பட்டு நிலவெனப்
 போந்துசாந் தம்அளிப்பாய்
 செங்கதிர் ஞாயிறென வேயெனது சித்தமிசை
 திவ்வியஞா னம்பொழிகுவாய்
 சிங்கமென வீரமும் திருமூலர் யோகமும்
 திருக்குறளின் வாழ்வும் அருளாய்
 துங்கமிகு நயினையில் தங்கியே புவனந்
 தனைக் காத்து அருள் அன்னையே
 சதாசிவ மனேன்மணி சிதாகாச ஒம்சத்த
 சத்தியே போற்றிபோற்றி.

விரார்த்தனைப் பாடல்

உலக நாயகி உத்தமி நாயகி
 இலகு சக்தி இறைவி மனேன்மணி

நவிவு தீர்த்து நலந்தரும் அம்மையே
பொலிவுறச்செய் புதுயுக வாழ்க்கையே.

ஏக சக்தி இன்ப வரந்தரும்
யோக சக்தி உயிர்க்குயி ராகிய
போக சக்தி புனித பராசக்தி
நாக பூஷணி நாராணி அம்மையே

தேகச் சட்டை அணிந்திடும் சீவனின்
சோக நாடகந் தீர்த்து சகோதய
யோக சித்தி யுடன்பெறச் செய்தருள்
நாக பூஷணி நல்ல பராசக்தி

வீழ்க தீய வினைக்குலம் யாவையும்
குழ்க தூல சமரசச் சோதியே
வாழ்க மன்னுயிர் வானருள் பாலிப்பாய்
ஊழ் கடந்தொளிர் ஓம்சத்த சத்தியே.

அன்னையின் அழகு

கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜெகந்நாதன்

வேதச் சிலம்பு கலீர்கலீர் என்று
விளம்பு மிசையெழுப்ப
வித்தக ஞானியர் உள்ள மெனுங்குசை
மேவி நடம்புரிவாள்;
நாதனை ஆட்டி நலம்பெறு பேரெழில்
நன்னு மிளங்குமரி
நாக மனிந்த பரைநயி ணைப்பதி
நாரணி பூரணியே.

மேனி வளப்பினை ஈட்டு வென்று
விளம்பு திறத்தினர்யார்?
மேகமெ னத்திகழ் வான்தின ஞாயிறு

வீசு சிவபொருளில்
 தானிமிர் வண்ண மெனப்பொலி வாள்குளிர்
 சந்திர னுள்ளொளிர் வாள்
 தாய் பசுந்திரு மேனியு மேற்பவள்
 சார்ந்திய ணப்பதியாள்.

நாக மணிந்தவள் ஏர்மணி பல்லவ
 மாகிய நயிணையினாள்
 ஞாலமெ லாமுத ரத்தினி லேவர
 நல்கிய புவனேசை
 போகமெ லாமருள் அந்தரி சுந்தரி
 முடுரம் நின்றசிவை
 புண்ணியம் நன்னிய நயிணை வளம்பதி
 பொற்புற வாழ்பவளே.

ஆயிர மாயிர மாகிய மன்மதர்
 அழகிணை யாகாத
 ஆறுமு கப்பெரு மாணை யளித்தவள்
 அழகு சொலுந்தரமோ
 தூய விழிச்சடை யின்னெழில் கண்டவர்
 தோற்ற மறுப்பாரே
 சுலவிய கடவிடை நயிணையில் வளர்ணை
 சுடரர வணிபவளே.

நெஞ்சில் நினைந்து வணங்குவர் தந்துயர்
 நீவிய தூயஎழில்
 நித்திய கன்னிகை நன்மணி பல்லவம்
 நின்ற பராசக்தி
 கஞ்ச மலர்ப்பாதம் வேத சிரத்திற்
 கமழுதர வைத்திடுவாள்
 காமணை வேவ விழித்தவன் மயலுறு
 கவின்மிக உடையாளே

எங்கும் உன் ஆடலடி தாயே
(சுவாமி பித்துக்குளி முருகதாஸ்)

(நாகபூஷணி அம்மன் சந்திதானத்தில் 10-5--72 ல்
பாடப்பெற்றது.)

அம்மா அம்மம்மா
எங்கும் உன் ஆடலடி தாயே அம்மா
பொங்கும் கடல் நயினையிலே
பொற்பதங்கள் தழுவதம்மா

(எங்கும் உன் ஆடலடி)
தங்கி உன்னைக் காட்சியின்பம் சந்திதியை அடைந்து விட்டால்
சங்கள், தயங்களி, காப்பவளே கருமாரி
(எங்கும் உன் ஆடலடி)

குழலும் யாழும் கேட்பர் உயிர்கொடி நீ அறிவாய்
மழலை மொழிபுகழும் மக்களுடன் நீ ஆலோய் அம்மா
(எங்கும் உன் ஆடலடி)

அழநான் துவங்கி விட்டால் அம்மா ஒடி வந்தெடுத்தாய்
அழகெல்லாம் அழகெலவோ அணிந்திடுவேன் அழகே
(எங்கும் உன் ஆடலடி)

.ஆதி பராசக்தி ஜே ஆதி பராசக்தி
ஆதி பராசக்தி ஜே ஆதி பராசக்தி

காலையில் தெண்கதிராம் உச்சி வேளையில் வெண்கதிராம்
மாலையில் செங்கதிராம் இனிமை நீல வானத்திலே
(ஆதி பராசக்தி)

தண்கதிச் சந்திரனும் அம்மா வெருண்டோடும்
அந்தகார பொழுது

சன்னகள் சிமிட்டுதல் போல் என்அம்மை விண்ணிலில்
காணப்படுவாயானால்

(ஆதி பராசக்தி)

இன்ப துன்ப மெல்லாம் என்அம்மை செய்யும்

இந்திர சாலமம்மா

அன்பெனும் பாசம் கொண்டால் என்அம்மை
சொன்னபடி கேட்பார்

(ஆதி பராசக்தி)

மாயை திரைமறைவில் என்அம்மை

ஆனும்பென்னும் ஆவாய் — என்றாலும்
நீயெ கெதியென்றால் என்அம்மை
தாயுருவாய் நிற்பாள்

(ஆதி பராசக்தி)

நாகைத் திருவிரட்டை மணிமாலை

(வேலஜையூர் ம. தம்புவாத்தியார்)

அம்மேநின் செய்கையென்னாரா ரெதையெதை யாங்கிரந்தார்
தம்மா லுதவுகில் காணிக்கைக்கேதலை சாய்த்ததுபோல்

இம்மானுடருக் குதவியவ் ஒழை யிகழுகின்றாய்

விம்மா வழுவொரு வேற்கோநா கம்மேவிதுவியே

விதிவளியை வெல்லுதற்கு வேறுமருந் துண்டோ

நிதமுஞ் சிவத்தையுட் கொண்ஸு — மதுவெனவெம்

முதாளர் கூறுகின்றார் முகனுக்கு நாகமே

ஏதமறுத் தப்பெரு வாழ்வீ.

அம்பிகையைச் சரணமடந்தால்

(இரசிகமணி, கனக. செந்திநாதன்)

செம்பதும் வல்லியும் வெண்கமல நங்கையும்

சேவித் திறைஞ்சி நிற்ப

அம்பொனுல கங்களின் உம்பர்மறி ரேரேலாம்
 ஆவல்கொண் டேத்தி சைப்ப
 நம்பிணிகள் தீர்க்கமனி பல்லவத் தேவந்த
 நாகடி ஷணி யம்மையை
 நம்பியிகு நாண்மலர் தூவிச் சரண்புகின்
 நாடுவினை ஓடி விடுமே.

வேறு

எதிரோங்கு மலைகள்போல் வருமலைகள் தாக்க
 ஏழாற்றுப் பிரிவின்கண் நீகாக்க வந்தோம்
 கதியுனது பாதமலர் சரணைன்று பாடிக்
 கைலாய கிரியெழிலிற் கண்பூக்க நின்றேம்
 இதுகாறும் செய்தவினை அம்மைநின் நோக்கால்
 எரியின்முன் சருகாகி இற்றேழிதால் கண்டோம்.
 விதியென்று வரும்யமனும் வந்தவழி நாடி [தோம்.
 வெறங்கையும் குலமுமாய் வெளிபோதல் பாரித்

வேறு

ஆட்டுக் குட்டி ஒன்றிறக்க
 அதற்காய்ச் சரம கவிபோலப்
 பாட்டுப் பாடி வரகவியாய்ப்
 பழுத்த நாக மணிப்புலவன்
 தீட்டும் நீராட்ட யாகமதைக்
 கேட்டுத் தலையை அசைத்தவளே
 வாட்டும் பிணியால் சரணைடந்தேன்
 வருத்தம் போக்கி ஆளாயே.

வேறு

சைவப் பயிர்வளர் அனலைத் தாயொடு
 தண்ணூர் எழுவைத்தாய்
 சலியா உழைப்பினி ஒயர்பூங் குடித்தாய்
 கார்பசி யாற்றிடுமோர்

செய்கிற மிக்கவர் சேர்நெடு மைத்தாய்
 திரைக்கதை தொட்டாட்ட
 தேசமெ ஸாம்மணி பல்லவ மென்னத்
 திகழ்முந் தொட்டில்வளர்
 தெய்வ மெப்புகல் அம்பிகை யின்று
 செம்மைக் கைவிணைஞர்
 சிருறு பீழநன் ணட்டினி விதுபோல்
 தேரிலை என்றேத்தும்
 மெய்வகை யாகிய பொன்றத மீதினில்
 மேவினன் என்புருகி
 மேதினி யோர்சரண் தாயே நீயெனில்
 வினைகள் போக்கிடுமே.

வேறு

அரிதாம் மணிதப் பிறவியெடுத்
 தங்கும் இங்கும் அலைபவரே!
 ஒருகால் மணிபல் வைமடைந்தே
 உருகித் தாயைச் சரணடைந்தால்
 பெருகும் செல்வம் கல்விவரும்
 பீடார் மக்கள் தாம்பிறப்பர்
 வருநோய் நீங்கும் மறுமைக்கு
 வாய்த்த துணையாம் தெளிவிரே.

இரங்குவாய் போற்றி

ஆத்மஜோதி ஆசிரியர் நா. முத்தையா

நேயத்தால் நினைப்பவர்நெஞ் சகத்தாய் போற்றி
 நீறணியும் நெற்றியிற்குங் குமத்தாய் போற்றி
 காயத்தைக் கோயிலெனக் கொண்டாய் போற்றி
 கருணைபொழி மேகமென நின்றுய் போற்றி
 தேயத்துள் ஜம்பத்தோ ரிடத்தாய் போற்றி

தேசுபெறும் ஜம்பத்தோ ரெழுத்தாய் போற்றி
நாயகனும் நம்சிவாயம் கொண்டாய் போற்றி
நயினைநா கேஸ்வரியே இரங்குவாய் போற்றி.

சிவனிடத்தில் திருவுருவம் கலந்தாய் போற்றி
சீவர்களின் வாதனையை நீக்குவாய் போற்றி
புவனத்தில் பெற்றகளியே திருவே போற்றி
பூவினிலே மனமாகி நின்றூய் போற்றி
பவனிடத்தில் பஞ்சசக்தி வடிவே போற்றி
பராபரையே பரம்பொருளே பரமே போற்றி
நவசக்தி வடிவாகி நின்றூய் போற்றி
நாகபூஷ ணித்தாயே இரங்குவாய் போற்றி.

அடியார்தம் அஸ்லவினை அகற்றுவாய் போற்றி
ஆறங்கம் நால்வேதம் ஆனூய் போற்றி
படிமீது பலதலங்கள் அமர்ந்தாய் போற்றி
பாவியையும் பக்கத்தே ஈர்ப்பாய் போற்றி
முடிமீது நாகமணி கொண்டாய் போற்றி
மூவர்க்கும் முதலாகி நின்றூய் போற்றி
நடியாது நடிப்பவர்க்கும் நாயகியே போற்றி
நாகபூஷ ணித்தாயே இரங்குவாய் போற்றி.

கடலோரம் அமர்ந்திருந்து காண்பாய் போற்றி
கருதரிய சிற்சக்த்தை ஈந்தாய் போற்றி
விடையேறும் பெருமானை உடையாய் போற்றி
வேப்பமரச் சோலையிலே இருந்தாய் போற்றி
தடையேது மில்லாதே ருடையாய் போற்றி
தனித்தவர்க்குந் தண்ணருளை ஈவாய் போற்றி
மடங்களின் வாகனமாய்க் கொண்டாய் போற்றி
மணிபல்லவத் துறைபவளே இரங்குவாய் போற்றி.
உதிக்கின்ற செங்கதிரின் உருவே போற்றி
உள்ளத்தில் உறைகின்ற ஒளியே போற்றி

துதிக்கின்ற தாயவைஷ் ணவியே போற்றி
 துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரி பாலினி போற்றி
 விதிக்கின்ற மேனிஅபி ராமியே போற்றி
 வீரமொடு கல்விசெல்லம் தருவாய் போற்றி
 மதிக்கின்ற மாணிக்க மணியே போற்றி
 மணித்தீவு நாயகியே இரங்குவாய் போற்றி.

அன்பமுதை அருள்வாய்

மதுரகவி இ. நாகராஜன்

அல்லல் குழந்த அகிலத்தில்
 அன்பை அகற்றித் துன்பதனால்
 வெல்லல் சாலும் எனவெறியர்
 வேகத் துடனே சாடுகிறார்
 சொல்லல் ஒன்றுன் நாமமென
 துணிந்தே சொல்வேன் சோதனைகள்
 நில்லா தாக அன்பமுதை
 நிதமும் நீயே எனக்கருள்வாய்.

இறைவியின் திருவிளையாடல்

கவிஞர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

அலையெ றந்துவின் மோது மாழ்கடற்
 கணியெ னத்தகும் நயினை யம்பதி
 மலையெ னப்புகழ் பெற்றி லங்கிட
 வந்து தோன்றிய நாக பூஷணி
 கலைபொ லிந்தகற் கோயில் கொண்டனை
 கண்ணை யீர்க்கும்பொற் றேர்ப டைத்தனை
 இலையு னக்கினை யான தெய்வமிங்
 கெம்மை யாண்டருள் செய்க வீஸ்வரி;

நயினைப் பத்து
கவிஞர் வி. கந்தவனம்

ஆகு மாதுயர் ஆற்றி டாதுனை
அண்டி வீழுடி யார்களின்
வேக வெவ்வினை வீழ்ந்து மாளவும்
மீட்சி யாளவும் காட்சிதந்
தேக மாயிருந் தின்ன ருள்சரந்
தென்றுங் காத்திடுஞ் சத்தியே
நாக பூஷணி அம்மை யேநினை
நம்பி னேங்ருள் இம்மையே.

“ அம்மா உனைநான் அடைவதெப்போ ”

கவிஞர் அரியாலையூர், வே. ஐயாத்துரை
பூவெடுத்துப் பொன்னடியைப் பூசித்த நாகமதை
ஆவலுடன் ஆட்கொண்ட ஆரணியே—நாவெடுத்துப்
பாதொடுத்துச் சூட்டுமிந்தப் பாலக்கைப் பாங்குடனே
நீதடுத்தாட் கொள்ளாய் நிதம்.

துயரெனும் கடலை நீந்திச்
சுகமெனும் திடலைச் சேரப்
புயலெழும் கடலைத் தாண்டிப்
பொற்றலம் புகுவோ ருக்குத்
தயவுடன் அருள்பா விக்கும்
தயாந்தி நயினை யாளே!
அயர்விலா அன்பைப் பண்பை
அடியேஞுக் கருளு வாயே!

பிள்ளையில் லாரும் பெற்ற
பிள்ளையைப் பேணுவோரும்
வெள்ளியால் தொட்டில் பிள்ளை

விளங்கவே நேர்த்தி செய்யத்
தெள்ளிய அறிவார் ஞானம்
ஜெயத்தொடும் செல்வம் நல்ல
உள்ளமும் உவந்தே உண்மை
உயர்வருள் நாகம் மாளே!

கண்ணேளி இழந்தோர், மற்றும்
கர்மநோய் யுற்றேர், வாழ்வில்
புண்ணுளப் பட்டோர் நொந்தே
புலம்பிடப் புனர்வாழ் வீயும்
தின்மையும் திருத்த லத்தின்
செம்மையும் தேரும் கால
வண்மையும் வளமும் வாய்ந்த
மணிதிகழ் நாகம் மாளே!

‘அம்மா உனையான் அவைவதெப்போ’ ஆதரவு
இம்மா நிலத்தினிலே ஏதம்மா — அம்மாநின்
சீரடியைச் சேவிக்கச் சித்தச் சிறப்புற்றேன்
காரணியே! கண்ணே கனி.

நயினாத், தேரடிக் கண்ணீர்
(காவலூர்க் கவிஞர், ஞா. ம. செல்வராசா)

எண்சீர் விருத்தம்

செஞ்சடையும் திருமுடியுங் கண்டோ மம்மா
செங்கதிர்வி சனதுமுகங் கண்டோ மம்மா
தஞ்சமென வந்ததிரு வடியா ருக்குத்
தமைபொழியும் திருவிழியுங் கண்டோ மம்மா
பஞ்சசிரச் செஞ்சரவக் குடையுங் கண்டோம்
பார்த்துமனங் களிகூர்ந்தோம் அருளீந் தாளாய்
கொஞ்சமலைக் கடலருகே கோயில் கொண்ட
கோமகளே நயினைநகர் நாகம் மாளே!

கரிமுகனும் பெருமகளைப் பக்கம் வைத்தாய்
 கனிட்டிரி அறுமுகளைக் கக்கங் கொண்டாய்
 உரிமையுறும் நானுமொரு மகனைன் றென்னி
 உனதுமடி யெனையிருந்தா தேது அம்மா!
 சிறுமைதரு முலகசுக மனைத்தும் விட்டேன்
 சிறுவண்ணும் உனதுதிரு மகனு யேற்பாய்
 அரவபட நிழல்பரவுன் கோயில் கொண்ட
 அம்பிகையே! நயினைநகர் நாகம் மாளே!

நாப்பழக்க உனதுதிரு நாமந் தன்னை
 நாள்தவருத் துதித்துவரும் சிறியே என்னை
 ஆப்பிழுத்த குரங்கதுபோ லாக்கி டாமல்
 அரவப்பொற் குடண்ணிழலில் அணைத்து வைத்தே
 மூப்பழக்க முன்னம்மூ வாசை போக்கி
 முந்திப்பே ரின்பநிலை காட்ட ரம்மா!
 வேப்பமரத் தோபுநிழல் கோயில் கொண்ட
 விண்மனியே! நயினைநகர் நாகம் மாளே!

பேய்பினியால் பித்தசிலேத் துமத்தி னலே
 பில்லிகு னியவஞ்ச பருத்திட் டாலே
 தாயிழந்த சேய்போலும் தனித்தகாட்டில்
 தடம்பட்ட மாண்போலும் தவிக்கின் றேனே
 சேயனைக் கைதூக்க வருவி ரம்பா!
 செங்கரத்தை நீட்டியருள் தநுவி ரம்மா
 வேய்கழு வினைநகரில் கோயில் கொண்ட
 வித்தகியே! நயினைநகர் நாகம் மாளே.!

வந்தழுதேன் எஃபவங்கள் தொலைப்பா யென்றும்
 வாரியனைத் துன்மடியில் வைப்பா யென்றும்
 நொந்தபினி நோக்காடு தீர்ப்பா யென்றும்
 நொடிப்பொழுகில் கையேந்துக் காப்பா யென்றும்
 சுந்தரத்தே ரடிநின்று கண்ணீர் சிந்தி
 சோகமுறைப் பாடுறைத்தே னம்மா தாயே!

எந்தனைக்கண் ஞேக்கிப்பே ரின்பத் தாராய்
எமதரிய நயினாநகர் நாகம் மாளே!

அழகமைந்த தேரினிலே!

[கவிமணி, வே. செல்வநாயகம்]

உலகிற்கோர் அன்னையென ஒளிர் கின்ற தேவி
உணையடைய வருமடியர்க் குற்றதுனை யாகி
நிலவுபுசழ் வளர்நயினே ஸீவிலமர் தாயே
நின்பெருமை யாரநிலவர் நிமலனவன் வாமம்
குலவியமர்ந் தருஞுதலிச் சமரசமும் காணக்
கொண்டவளே நாகம்மை எண்டிசையும் போற்ற
அவகிலருட் சீர்பெருகும் சித்திரங்கள் மிகக்
அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

சிந்துபுடை குழுமனி பல்லவமென் றின்னும்
சிறந்தமனித் தீவிதுநா கேஸ்வரமே யென்னும்
வந்தநயி னர்தீவு வளர்நாக தீபம்
வளமுதவு பெயர்நாக பூஷணியே பல்பேரீ
தந்தனை தரிசிக்கத் தாயவளே யுணைத்
தஞ்சமென வந்தடைவார் தாமடைவர் பேறு
அந்தமுத சரபிதரும் அம்பிகையே இந்த
அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

தெங்குநிறை பிசுமத்தம் சேர்ந்தகுளிர் சோலை
சிந்துவழி படர் நாற்றுச் சிந்தமகிழ் லூட்ட
தங்குமிவன் அஞ்சலெனத் தாரபயம் காட்டி
தண்ணருளைத் தகும்நாக பூஷணியே தாயே
இங்குவரும் மக்களவர் எந்தானும் வாழ்வர்
இறைவனும் சக்தியின்றேல் ஏதுசெய வல்லான்
அங்கனிசெய் மணியொலிக்க ஆனந்த மூட்டும்
அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

நயினை மாண்மியம்
கடவுள் வணக்கம்
பராசக்தி

வாலறிவோ ருணரமுத மத்தியிற்கற் பகஞ்குழந்த மனித்தீ
[பத்தின்
ஏறலுநற் கடம்பமர்கொல் லையிற்சிந்தா மணிப்பீடத் திருந்த
[தோற்ற
மாலருமெய் யடியவர்கண் டின்புறுவா ஏயினைதனின் மணிப்பீ
[டத்தில்
ஓவிடுகற் பனைகடந்தே யமர்நாக பூடனியென் னுளத்த
ளாமால்.

மாணிக்கவாசக சுவாமி

எரியேறுந் திருநுதற்கண் ணிறையேறும் சகநிறுவி யிலங்கு
[வேதப்
பரியேறும் தொழில்படைத்துப் பகையேறு மீனவன்றன் பதிக
[ஸௌலாம்
நரியேறுந் தொணிபரப்பி நதியேறும் சடைதனிலோர் நங்கைக்
[காமன்
பரியேறும் படிவமுறக் கிடைத்தமணி வாசகர்தம் பெற்றுள்
[போற்றி

அவையடக்கம்

என்னை முத்தியல் யாப்பிலக்கணங்
கண்ண கத்தினுங் கண்டறி யேனிவட்.
பண்ணு மிக்கவி பார்த்திடு மேலையோர்
திண்ண மிக்கண் செய்வர்நற் சிந்தையால்.

ஈழமண்டலச் சுருக்கம்

கேட்போர்தஞ் செவியரித்துப் பெரிதாக்கிக் கிலேசத்தால்
ஆட்போய் வளம்பினித்தே யறிவுட்டு மழுதன்

சேட்போய வருணகிரி திருப்புகழ் மாணியனேத்துங்
காட்போய வேலனிருங் கதிரையுமிற் ருளதீழம்.

ஸ்தல விசேஷ சருக்கம்

குலந்திகழ் வறுமேழ் உரைகளும் மருங்கிற குலவுற
நாப்பனெவ் வுயிருங்
குலந்திடு முழுமேயோர் பங்கர் வீற்றிருக்கும் கயிலைமால்
வரையது கடுப்ப
வலந்தரு மனலை யெழுவையே காரை மண்டை
வேலனையொடு புன்கை
பொலந்தரு நெடுவாஞ் சத்த தீவங்கள் புடையுறப்
பொலிவது நயினை.

பவக்கடற் கிடைவீழ்ந் தலம்ருவோரைப் பாதுகாத்
தின்பமே பயக்கும்
சிவத்திடைப் படரும் பச்சிளங் கொடிதன்
திருப்பதத்துணை மலரெனவே
உவப்புறத் தனைச்சு மூழிமேல் நாவாயோழி
தரமறவி நோயுற்றுத்
தவிப்பவர் யாகைக் குறுபுணைமா னத்தங்
குமந்ந யினையாந் தலமே.

வேளாளர் வருணை

வித்தினிற் பயிர்செய்த ஸித்தவை வளர்த்தும்வினை
வினையறிந்துபின் ஜெழித்தும்
இத்தொழில் மூன்றெவ் வொருவரும் புரிந்தேயில்ல
யென்றுரைப்பவை நிரப்பி
மெத்திய நாவாய் வயி :னலாம் நிரப்பிவின்னை
வராமென வாழ்வார்
முத்தொழில் புரியும் முவரோ ஈழத்துழவரோ
முறையினங் முதியோர்.

முர்த்தி விசேஷச் சுருக்கம்

எழுதருமறையுங் கடந்த நாயகி நன்றிருந்தருள் செய்யு
| மத்தலத்திற்
பழுதறுஞ்சைவ தந்திரமுறையாற் பத்தியோடவ ளடிபரசி
யுழுதகண்ணெனு மெய்யரும்ப நாத்தமும்ப வகங்குழைந்
| தென் பெலாமுருகத்
தொழுதகையொடு நின்றனுகினம் போற்றுந் தொண்டர்
[தம் பெருமையார்சொல்வரீர்

ஈர்த்த வேளருங்கைச் சிலைலர் கூம்ப
ஸன்றிடுங் கருப்பைகள் கூம்பப்
போர்த்ததீ நிரையக் குழிகள்வாய் கூம்பப்
புறச்சமயா ஸந்தகங் கூம்ப
முர்த்த மாயிருந்த கெளவுரி யாலயத்து
முன்பினின் றன்பொடு தலைமேற்
கூர்த்த நீடுரக் கைஇவைய அதுயர்த்
திக்குப்புவார் கைகளே கைகள்.

பெற்றதாலன்னை பெறுமுயிரணத்தும் பேணலாலன்னை
[பெற்றிடுவோர்
உற்றதாலன்னை விரும்பிய வளைத்து முதவலாலன்னை
[யைக்கலையுஞ்
சொற்றதாலன்னை யுலகொடுவானுந் தொழுதலாலன்னை
[யென்றென்றும்
பற்றதாங் கருணை பொழிதலாலன்னை பராபரை நாக
பூடனியால்.
வரகவி, க. நாகமணிப் புலவர்

நயினைப் பெரும்புலவர்
வரகவி க. நாகமணிப் புலவர்

அவர்களியற்றிய ‘நயினை நிரோட்டயமக அந்தாதி’
என்னும் நூலிலிருந்து தொகுக்கப் பெற்றது.

அலரியனந்தங் கயனே யிரங்கண ஞேழலிந்
தலரியனந்தங் கயனையந் தாடனை யங்கத்தினெள்
ளலரியனந்தங் கயஞ்சேர் நயினையி வண்ணையென்றேற்
றலரியனந்தங் கயிலையிட் டேத்திடி ஞஞ்சலின்றே

அஞ்சக்கரந்தி கழையிடத் தாயட லானையிடர்க்
கஞ்சக்கரந்திரித் தாரிளை யானென தந்தியநே
ரஞ்சக்கரந்தைய தாநின்ற காலையி லந்தகனு
ரஞ்சக்கரத்திட வின்று ணயினையி லாரணியே

ஆரந்தரிக்கத் தரியா ரிலிகளிலி அர்ச்சனைக்கீந்
தாரந்தரிக்கத் தனையார்கங் காளியென் ரஞ்சலிசெய்
யாரந்தரிக்கந் தளிசேர் நயினை யடைந்திடற்கெண்
ஞேரந்தரிக்க நடக்கின்ற காலையி ஞற்றிடர்க்கே.

(இப்பாடங்களைப் பாடும்போது மேல், கீழ் உதடுகள்)
சோடாமையையும், அந்தாதி முறையையும் கவனிக்க.)

‘நயினுதீவுச் சவாமியார்’ என அழைக்கப்பட்டவரும்
நயினுதீவு கந்தசாமி கோவிலின் அண்மையில்
சமாதி நிலை பெற்றவருமாகிய
உயர்திரு முத்துக்குமாரசாமி அவர்களால்
பாடப்பட்ட

‘ஸ்ரீ நாகபூஷணி அந்தாதி மாலை’ யிலிருந்து
எடுக்கப்பட்டது

கற்பகக் கண்ணைக் கிடம்பனைத் தந்த கனகவரை
அற்புத மோன வருணைகந் தாங்கு மமிர்தவல்லி

தற்பரன் வாமந் தழைத்தே சகல உயிர்களுக்கும்
நற்பதி யேயெனைப் பெற்ற சதானந்த நாகம்மையே.

பெற்றதாய் பார்க்கப் பிள்ளைதான் வருந்திப் பிறப்பெனுஞ்
[சாகரத்தாழ
நற்றவமில்லா வென்னைநீ விட்டால் நியாயமோ நல்லுரை
[யாகச்
சொற்றவக் கரையி லேறியானுய்யத் துணையுநீ யேயன்றி
யாருளர் சொல்
கற்றவர்க் கிணியாய் நயினையம் பதிவாழ் கண்மணி நாக
பூஷணியே

கற்றவர்க் கிணியாய் நயினையம்பதிவாழ் காரணி நராணன்
றங்காய்
மற்றவரறியா மரகத வரையின் வாமமே வளர் பசுங்கொடி யே
நற்றவ ரோடுசேயெனை இருத்தி நாதநாதாந்தமுங் காட்டி
முற்றுமாய் நிறைந்த பூரணைந்த முத்திதா நாகபூஷணியே
முத்தியாங்கரையைப் பற்றியேயுய்யும் முன்னதாய் முரணலை
[மோதி
வற்றிடா மாயவாரிதி வத்தி மயங்கியா ஞழந்திடாவாறு
சத்திபாய்ச் சிவமாய்த் தனிப்பரந்தானே தானுமாய் நின்ற
தற்பரைபே
சித்தெலாம் வல்லாய் சேயெனக் காத்தாள் திருமணி
நாகபூஷணியே

காத்தெனையானுங் கணக்மாவரையே கமலையுங் காயையும்
மருங்கே
நீத்தவரமரர் கருடர்கந்திருவர் நின்பணி புரிபவரங்கே
வேர்த்தவ ராய்நின் ரூயிர்த்திரளாட்டு வினையெலாம்
பற்றிந்றுகப்
பார்த்தருள் விழியைப் பரப்புதியீன்ற பார்ப்பதி
நாகபூஷணியே

நாகபூஷணியம்மை
நவராத்திரி தோத்திரம்
(நயினை, க. இராமச்சந்திரா)

எனக்கென்றேர் தனிவரம் யான் கேட்கவில்லை
என்னுடன்தார் வாழ்வொன்றே சுருதவில்லை
உனக்கெல்லா உயிர்களுமே சொந்த மென்றே
உண்மையையான் ஒருபோதும் மறந்ததில்லை
சினங்கொன்டு தீங்கிழைக்குந் தியர் தவமும்
சீலமுற வேண்டுமென்றே வேண்டுகின்றேன்
தனக்கொருவ ரொப்பில்லாத தாயே! இந்தத்
தாரணையில் சாந்தியையே தருவாய்ந்தே!

முந்தாளில் முருகனுக்குச் சக்தி யீந்தாய்
முனிவரர்க்குந் தேவர்கட்கும் முதன்மை யீந்தாய்
பிந்தாளில் சங்கரர்க்கும் பெருமை யீந்தாய்
பேரின்பக் காதல் வளம்பெருக வைத்தாய்
இந்தாளில் இராமகிருஷ்ணர் ரமணர் போன்ற
இணையற்ற ஞானியரை உலகுக் கீந்தாய்
இந்தாட்டைச் சொந்த மென்றும் இருஇனத்தார்
இணங்கி வாழ்ந்திடச் செய்தல் அரிதோஅன்றுய?

அருளுவாய் அனைத்துயிர்க்கும் அனையாகி
ஐந்தொழில்கள் புரிஆதி சக்தியேநின்
கருணையின்றி கணக்கில்லாக் கஷ்டமுற்றுக்
கதறிநிற்கும் உயிர்களுளத் தின்றுகுழிந்த
இருளகல் வழியேதும் இல்லையென்ற
ஈடற்ற உறுதியுடன் இந்த ஏழை
உருகி நின்றுன் சந்தியில் கேட்டயாவும்
உவந்தளிப்பதுன் கடனும் ஒப்பில்தாயே.

தோத்திரப் பாமாலை
(நயினை, திரு. செல்லையாடிளீ)

அந்தமில் கோடா கோடி ஆதித்த ருதித்த வென்னச் சிந்துரத் திலகந் திட்டு திருமுக நகையா ரம்பை வந்தனை புரிய மஸ்பர் வாழுவந் துதித்தான் நாகை சிந்தனை புரிந்தே உய்யச் செகத்துளோர் சேர வாரும்

எழில்துகள் இலங்கா தேவி எடுப்பன்கை யாழிப்பாணத்தை கிழிபல பொங்கு நாகைக் கிழத்திழு ஷணியை யெண்ணீ வழிபடற் குரிய தாயார் மாபுகழ் வண்ணச் சிந்தை பொழிச்தி பண்க ளார்ப்பப் பொலன்கையாள் வருடுவரோ.

நாகபூஷணியம்மை கப்பற் பாட்டு
[சோதிட கலாநிதி, சு. ஐயாத்துரை]

ஏலே எலோ தத்தெய ஏலைலோ ஏலைவலி ஏலோயம்மா இராகம்: புன்றுகவராலி தாளம்: ஏகம்

நாலாறு கால்கொண்டு விட்டமதி ருக்கி நலமான வீருதாணை நன்காய மைத்து மூலமெனு மேராவை முன்னே யிமுத்து முதுகு குரவளை பீசம்பாய் மரம் நிறுத்தி.—ஏலே எலோ

கோலான வங்குகட் சுங்கங்கு ஆணி கொண்ட டித்தேகூறப் பாயையு மிமுத்து நாலான சுக்கான் நேத்திரம் மூக்குகர்ணம் நுகருவாயுத டெயிறு நோக்க வகுத்து. —ஏலே எலோ

காலான வாயு நான்கானதை யறிந்து கப்பல் கடலோட்டுநாள் நாட்சரக் கறியே

பஞ்சபா தகழுடன் நெஞ்சமுக் காறு
பாரடங்காக் கோப மாகும் பொருமை.— ஏலே எலோ

நாகபூஷணியம்மை திருவுஞ்சற்பா சோதிட கலாநிதி. சு. ஜயாத்துரை

இராகம்: பைரவி

நவக்கோள் கேட்கும் வரங்கள்

ஆகவனும் சந்திரனும் தங்கடங்கள்
அரசுமுறை அனுத்தவரு வரத்தைக் கேட்ப
வேதன்ஷன் குருமுறைமை தனத்தைக் கேட்ப
விரும்பு புதன் வித்தைகலை மேன்மை கேட்பத்
திதகர் சேய் நிலம் வீரம் தினமுங் கேட்பச்
செம்புகரோன் போகமன மகிழ்ச்சி கேட்ப
வாதான சனி ஆயுள் வளிமை கேட்ப
வரமருள் நாகேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்

கருநாகன் செந்நாக மிரண்டுந் தங்கள்
கவலைகளை முறையிட்டுன் பாதம் நின்று
வருமலகிங் மாந்தருக்கு முன்னாழாலே
வரும்புதல்வர் போகமன மகிழ்ச்சி மாற்றம்
பிரிவதைச் செய்யுமெங்கள் வரத்தையம்மே
பிஞ்ஞகனும் விலத்துவரோ உம்மையன்றி
அரியயற்கு மஞ்சோமே நயினையூர்வாழ்
அம்பிகை நாகேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்.

நயினை நாகாம்பிகை பதிகம்

ஆசிரியர் ப. கு. சரவணபவன்

நாலுகடல் குழுலக நடுவீற் றிருக்குமுனை
 நாடிவரு முயிர்வகை யெலாம்
 நாடுமலை காடுதிட லாமியை நடந்தார்தி
 நன்னியும் ஈற தான
 ஆறுகடல் கண்டயரும் வேளாதுனில் நாவாய்
 அளித்தன்பு மீதுர்த லான்
 அலைக்கரம் பலகொண் டைனத்தைனத் திடுமியல்பு
 அன்னையுன் பெருமை சொலுமால்
 மாலுறு மனத்தினேன் எனதுநா வாய்கொண்டு
 மாயப்பிர பஞ்ச மென்னும்
 மைக்கடல் கடந்துனது மலரடிக் கரைசேர
 மந்திரித் தாவலித் தேன்
 நாலுமறை போலொலிசெய் ஆழிநடு வாழுமுன்
 நடுநிலைமை யாருணரு வார்
 நாகாம்பி கேந்யினை யோகாம்பி கேபரம்
 நாதாந்த மோன வடிவே

எண்ணரிய சூரியரி னிண்டயில்லரு முழுமதியம்
 இருகண்முகிலி னாட்டமுவ போல்
 இருகுழலி னடுவிலகு திருமுகமும் மரகதத்
 தியல்கொடியின் வடிவ வருவும்
 தண்ணென்ற மென்வசன கிஞ்சகப் பவளவாய்த்
 தரள நகையிள முறுவலும்
 தடையிலாக் கருணையிரு கரைபுரஞ் விழிகளும்
 தழுத மேனாழிர் திலகமும்

பண்புலவு மடியருரை யுண்ணிலிவ லாற்குழைப்
 பரிசு பெறுமிரு செவிகளும்
 பாதமுறு மாதவர்கள் பாடுமிரு பாதமெனப்
 பாடு நூபுர மலர்களும்
 நன்றுசேய் அணிகடம் புணருமிள நாசியும்
 நயின கரமுங் காணப்பேனு
 நாகாம்பி கேந்யினை யோகாம்பி கேபரம்
 நாதாந்த மோன வடிவே.

முப்பத்தி ரண்டறத் தலைவியாய் உலகுக்கு
 மூலமாய் மூல முதலாய்
 முதன்மைபெறு மிமராஜ குலபுத்திரி யாய்ன்றும்
 முப்பறு மினங் குமரியாய்
 செப்பற்கு மருவன்மை சேர்பரா சக்தியாய்த்
 திகழ்ச்சியா மளருபி யாய்ச்
 செகமெலா மழியவரு காலமுந் தணைவிடாத்
 தேவி யாகுவை யாகையால்
 எப்பற்று மற்றவன் கைப்பற்றி யென்றென்று
 மின்பமே தனதுருவ மாய்
 இடக்கையில் வலக்கையாய் வைத்திருப் பதுமுன்து
 இன்றியமை யாமை யன்றே
 நப்பற்று மற்றவிந் நாக்குதவ நெறியொன்றுன்
 நல்லறத் திஸ்லையோ சொல்
 நாகாம் பிகேந்யினை யோகாம்பி கேபரம்
 நாதாந்த மோன வடிவே.

**திரு. இ. ஜயாத்துரை அவர்கள் இயற்றிய
“கங்கி மாலீஸ்” என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது**

தீராத பிணியால் வருந்துய ருணர்ந்துமது
திருவடி தியானமுறவே தீதகல் வந்தவரை
நாகபாம் புருவோடு திருநாம் முணர்ளுட்டியே

தாராத சுகமெலாந் தந்துதம துண்மையைத்
தந்துரட் சித்ததாயே தானமொடு தவமுமெய்
திடத்தக்க ஞானமும் தத்துவத் தகவுணர்வையுங்

காரான காரூன்றி வருசித்த மழையெனக்
கவலைதீர் கருணையாருய்க் காதல் கொண்டடியார்
கருத்திற் கிசைந்துநற் கருமங்கள் செய்தீர்எனவும்

பேராது இறைவனரு கேயிருந் தடியாரைப்
பேட்டிகண்ட கமகிழ்ந்தும் பிரியாத பதியோ
தினைந்துநயி ஸைப்பதி பிறந்த பூஷணியம்மையே

நயினை திரு. ஆ. இராமுப்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றிய ‘நயினை நாகடூஷணியின் திருவோலக்கக்
காட்சியும், அவள் மாட்சியும்’ என்னும் நூலிலிருந்து
தொகுக்கப்பெற்றவை

நித்திலத்தி லாரமணிந் தித்தலத்தில வீற்றிருக்கும்
நிமலாதேவி
கொத்தலருங் கூந்தலுளாள் குடிபுரக்குங் குணமுடையாள்
குற்றமாற்றி
முத்தியெனுந் தலத்தினிற்குத் தத்தவர மளித்தருள்வாள்
முன்னேரதேவி

எத்திசையும் புகழ்பரப்பி யிறுமாந்து நின்றிடுவான்
எங்கள் மாதா

ஆணிப் பொன்முதிதெலும் மாலைகுட்டி யருகினிலே
பேணிப்பயந்ததன் புத்திரரோ டிந்தப் பெண்ணரசை
மாணிக்கரத்தினம் வைத்தே யிழைத்திட்ட வாகனத்திற்
காணிற்கவலை கலைந்தோ டிடுப்பல கொதங்களே.

வருக! வருகவே!!

[நயினை கவிஞர், ஆ. இராமுப்பின்ஜை]

(பின்னைத்துமிழ் வருகைப் பருவம்)

குவா மெளனப் பயபக்தி

சூலையா தளிக்கப் பெரும்பேறு

கொடுப்பா யென்னும் வாய்மையினைக்

கொய்யென் மலர்கொண் டருச்சித்த

தாவா வுரையா விடவரவைச்

சான்றூய்க் காட்டிச் சாயுச்யஞ்

சாரப் புரிந்தா புணர்ந்தொழுத

தந்தாய் மனிதர்க் கறிவாறு!

முவா மருந்தே முக்கணர்க்கு

முழுநாள் விருந்தே முதுமறைகள்

முழங்கும் முதலே நன்னெறியில்

முன்வா ருளத்து நிலைத்தருள்

நாவாய் வணிகப் பெருந்துறைசேர்

நயினை நிலத்து நாயகமா

நாகாம் பிளக்கேய வருகமலை

நாங்காய் வருக வருகவே!

அரும்பா முனது மோனவெழில்
 அகந்தை யிகந்த வளநோக்கி
 ஆனந் தக்கூத் தயருங்கால்
 அங்கே சுரந்துன் னருளருவிச்

சுரும்பா யுனது புகழ்பாடச்
 சுரர்கண் ணிமைகள் சுருக்கூரச்
 சுடரும் கொடியே வருகசதா
 சுவைக்கச் சுவைக்க இனிக்குமுழுக்

திரும்பே வருக் கலாம்களும்
 தமலத் திருவும் வருடுமணிக்
 கழலாய் வருக மழலீரசக்
 கணியே வருக பலகோடி

நறுஞ்சி ரடியர் தினங்கூடும்
 நயினை நிலத்து நாயகமா
 நாகாம் பிளகயே வருகமலை
 நங்காய் வருக வருகவே!

அழகமைந்த தேரினிலே!
 [கவிமணி, வே. செல்வநாயகம்]

உலகிற்கொர் அண்ணெயன ஒளிர்கின்ற தேயி
 உணயடைய வருமடியர்க் குற்றதுணை யாகி
 நிலவுபுகழ் வளர்ந்தினை தீவிலமர் தாயே
 நின்பெருமை யாரறிவார் நிமலனவன் வாமம்
 குலவியமர்ந் தருளுதவிச் சமரசமும் சாணக்
 கொண்டவீள நாகம்மை எண்டிசையும் போற்ற
 அலகிலருட் சீர்பெருதும் சித்திரங்கள் மிக்க
 அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

சிந்தபுடை குழுமனி பல்லவமென் றின்னும்
 சிறந்தமனித் தீவிதுநா கேஸ்வரமே யென்னும்
 வந்தநயி னர்தீவு வளர்நாக தீபம்
 வளமுதவும் பெயர்நாக பூஷணியே பல்பேர்
 தந்தனை தரிசிக்கத் தாயவளே யுன்னைத்
 தஞ்சமென் வந்தடைவார் தாமடைவர் பேறு
 அந்தமுத சுரபிதரும் அம்பிகையே இந்த
 அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

தெங்குநிரை பிசுமத்தம் சேர்ந்தகுளிர் சோலை
 சிந்துவழி படர்காற்றுச் சிந்தைமகிழ் ஓட்ட
 தங்குமிவண் அஞ்சலெனத் தானபயம் காட்டித்
 தண்ணருளைத் தரும்நாக பூஷணியே தாயே
 இங்குவரும் மக்களவர் எந்தாளும் வாழ்வர்
 இறையவனும் சக்தியின்றேல் ஏதுசெய வல்லான்
 அங்கணிசெய் மணியொலிக்க ஆனந்த மூட்டும்
 அழகமைந்த தேரினிலே அருளீய வருவாய்.

நீ நினைந்தால்

(நயினை, வித்துவான் சி. குமாரசாமி B. A)

போற்றி என்று அனுதினமும்
 புரிந்து நால்வே தமுந்துதிக்கச்
 தோற்று மூலகத் துயிரணைத்தும்
 துன்ப மகன்று நிறைவுபெற
 ஏற்று நயினை அமர்ந்தருளி
 இலங்கு நாக பூஷணியே
 சாற்று மடியார்க் கேதுதுயர்
 தாயே சிறிது நீநினைந்தால்,

அன்னை யாகி யெவ்வயிர்க்கும்
 அருளு முணவும் படைத்தளித்துச்
 சொன்ன அன்ன பூரணியாய்த்
 துலங்கு நயினை தளிலமர்வாய்
 இன்னங் குறைக ளொமக்குண்டோ
 ஏதிங் கவலம் எங்களுக்கு
 உன்ன வுன்ன உளமினிக்கும்
 உமையே சிறிது நீநினைந்தால்.

நினைந்தால் நீயுன் திருவடியை
 நினைந்து நினைந்து உருகுதற்கும்
 புனைந்து புனைந்து ஏத்துதற்கும்
 புகழ்ந்து புகழ்ந்து பாடுதற்கும்
 நனைந்து நனைந்துன் திருவருளில்
 நாயேன் என்றும் திளைப்பதற்கும்
 வனைந்து வனைந்துன் திருத்தொண்டில்
 வாழ அடியேற் கருள்காட்டாய்.

கண்ணேளி இழந்தோர், மற்றும்
 கர்மநோய் யுற்றேர், வாழ்வில்
 புண்ணுளப் பட்டோர் நொந்தே
 புலம்பிடப் புனர்வாழ் வீயும்
 திண்மையும் திருத்த வத்தின்
 செம்மையும் தேரும் கால
 வண்மையும் வளமும் வாய்ந்த
 மணிதிகழ் நாகம் மாவே!

“அம்மா உணையான் அடைவதெப்போ” ஆதரவு
 இம்மா நிலத்தினிலே ஏதம்மா—அம்மாநின்
 சீரடியைச் சேவிக்கச் சித்தச் சிறப்புற்றேன்
 காரணியே! கண்ணே கனி.

நயினைத் திருவிளக்கு
(நயினை, பண்டிதர், நா. கந்தசாமி)

கட்டளைக் கலித்துறை

கையா லுணைத்தொழு கில்லேன்னன் வாயாற் கசிந்துனது
மெய்யா கியபுகழ் ஒதுகில் லேனிந்த மேதினிமேற்
பொய்யாய் அழியும்கங்களை யேயென்றன் புந்திகொண்டேன்
வையா தருள்குவை யோவென் நயினை வடிவம்மையே.

அம்மா வெனவுன்னை ஓர்கா ஸழைக்கில் அகங்குழழந்தே
வெம்மா வினைகளும் விட்டிடு மேயிம் வெற்பனருள்
செம்மான் மழுவான் பெருமான் கவைத்திடுஞ் செங்கரும்பே
வெம்மா விழுந்தமு கிண்றேன் எனக்கோர் விதியிலையே.

தாயா கியவுனைக் காணவந் தாற்றன் ணளியுடனே
சேயாய் வருவாய் எனக்கேட் டருள்கிலை சிந்தைநொந்தே
நாயாய் அலையுமிப் பேதைக்கு நீயன்றி நண்ணிடஇும்
மாயா உலகினில் யாவருள் ஓர்மலை மாதுமையே.

தந்தையும் நீபெற்ற தாயரும் நீஉனைத் தஞ்சமென்றே
வந்தனன் என்பிழை மன்னித்து வாவென் றழைக்கிலையே
சுந்தரக் கந்தரத் தெம்மான் தழுவுஞ் சுடர்க்கொடியே
இந்தன வாண்முகத் தாளே நயினை இளம்பிடியே.

அம்மா வுனது திருமுகங் கானு தழுதழுது
வெம்மா வுயிர்த்துயிர்த் தென்னிரு கண்களும் வீங்கினவே
எம்மா னிடத்துனி வென்குறை சற்றே எடுத்தியம்பிக்
கைம்மாறு செய்கிலை ஏனே? நயினையிற் காரணியே.

காரணி யேயுல கத்தனை யும்பெற்றுக் காத்தளிக்கும்
பூரணி யேசிவ யுங்கவி யேழுப் புராந்தகியே
நாரணி யேநயி ணப்பதி மேவு நலஞ்சுடரே
வாரணி கொங்கை மயிலேயுன் பாதம் வழுத்துவனே.

பூவுல கத்தனை யும்பூத்துக் காத்திடும் புங்கவியுன்
தேவர்க் ஞக்குமெட்ட டாதபொற் பாதத்திருநிழற்சீழ்
பாவக் கடவிற் குளித்துக் குளித்துப் பரதவித்தேன்
ஈவதெப் போதெனக் கோரிடம் நாகையி ஸீஸ்வரியே.

முத்தங் கொழிக்குங் கடவ்குழ் நயினை முதுபதிக்கண்
நித்தங் கலங்கள் இவர்ந்தேறி வந்திடும் நின்னடியார்
சித்தம் தெளிவித் தவர்த்துயர் போக்கித் திருகுமனப்
பித்தம் தவிர்த்திடும் தாயே நயினைப் பிராட்டியரே.

அழித்தா வலைத்து மருள்செய்வர் அண்ணையர் நீயடித்தே
விடுத்தா யலாதருள் செய்கிலை யீதென்ன விந்தையம்மா
துகுத்தே அழுங்குரல் கேட்கலை யோன்ன தாக்கம்அந்தோ
எடுத்தே அணைத்தென் னிடர்களை வாயென தீஸ்வரியே

கைவிற் கரும்பும் கழுத்தீரும் கொண்டென்றன் கண்கள்முன்னே
வையந் தழைக்க ஒருமுறை வந்து வரமருள்வாய்
ஐயன் திருச்சடை ஆறன் விரும்பும் அருங்களியே
செய்யும் தடாகமும் சூழும் நயினைத் திருவிளக்கே.

தொண்டர்க்குத் தொண்டுமானுய் (சைவப்புலவர், நா. விசுவலிங்கம்)

அலையாழி சூழ்நயினை நிலையாக உறைதேவி
அகிலாண்ட புவனேஸ்வரி
அண்பருளம் மகிழவே இன்பநிலை தந்திடும்
அண்ணையே நாகேஸ்வரி

நிலையாத உலகினில் மகையாத பொருளும்நீ
 நிலைப்பவர்க் கருள்செய்வாய்நீ
 நித்தமும் வழிபடும் அடியவர் இடரெல்லாம்
 நீறுபடவே அருளுவாய்
 குறையாத அன்பினெடு தொண்டுபுரி மெய்யன்பர்
 குறையெல்லாம் நீக்கியருள்வாய்
 குற்றேவல் புரியன்பர் தொண்டினுச் கேயன்புத்
 தொண்டலைய் நின்றுகாப்பாய்
 அடியவர் குறைதீர அருள்புரி தேவியே
 அன்னைபரமேஸ் வரித்தாயே
 அகண்ட பரிபூரண சத்தசிவ சக்தியே
 அன்னைநாகேஸ் வரிதேவியே.

தொண்டுசெய் அன்பர் வாழுத் துணைபுரி தேவி நீயே
 மண்டலத் தெங்கும் உன்போல் மற்றெரு தெய்வமுன்டோ
 கண்டவர் உள்ள மெல்லாம் களிப்புற அருள்செய் வாய்நீ
 தொண்டர்க்குத் தொண்டு மானுய சொற்பதங் கடந்தசோதி.
 தொண்டினல் உயர்ந்த அப்பர் சொல்லிய திருவாக்கின்மேற்
 கண்டதும் உண்டோ அம்ம கருணையால் உலகங் காக்கும்
 தெண்டிரை நயினை வாழ்நற் றேவிநின் ணடியர் பாதத்
 தொண்டலால் வேறு முன்டோ தொண்டர்க்குத் தொண்டு
 (மானுய).

வஞ்சலை செய் சூழ்சி யிறுமாப்புடன் லோபம்
 வருமினையாற் சரிய மாகும் துவேஷும்
 துஞ்சலுள விச்சரக்கு ஏற்றுது நாமே
 துணைசெய் நாகேஸ்வரியைத் துதித்து வருவோமேல்;
 —ஏலே எலோ

தஞ்சமென இல்லினெடு புத்திர சம்பத்து
 தகுபோக வகையோக வகையும் கடந்து
 அஞ்சாது யமனுக்கு மடங்காத கப்பல்
 அராளுர்தம் திருவடியில் கரையேறு மனனே —ஏலேஎலோ

வந்து வரந் தந்தருள்வாய் மனிநாகபூஷணியே
 (வித்துவான், க. காமாட்சிசுந்தரம்)

பேரா தலைக் கொடுத்தெறியப்
 பிறங்கு வெண்சங் கொதுங்கினிழற்
 செய்த முத்தம் பலகோடி
 சேரா விலைந்து வணிசெய்யத்
 திகழுஞ் செம்பொற் கோபுரத்தின்
 திருவீற் றிருக்கு நுழைவாயில்
 பாரா வடியார் திருக்கூட்டம்
 பக்தி ததும்பி மெய்சிவிரத்துப்
 பரவி யுன்னை வரவழைத்தால்
 வாரா திருத்த லழகாமோ
 வருவாய் மனித்தி வகத்திலுறை
 மயிலே நாக பூஷணியே.

வானுற வுயர்ந்த கோபுர மாட
 வழிவழி யிறங்கிவந் தமரர்
 தூநிறம் பலகொண் டழுகுற வமைத்த
 தோரண வாயிழெல் சிறப்பைக்
 கானுறு வியந்து கண்ணிமைப் பிழந்து
 கற்பக மலர்கொடு பணியும்
 மானுற மலர்த்தாள் தந்தெமை யாள்மணி
 பல்லவ நாகபூ ஷணியே.

நாரணீ நாக பூஷணி நயினை
 நகருறை நற்றவக் கொழுந்தே
 காரணீ யிமவான் கண்டந லமுதே
 கடைக்கணீ கண்மணி கமலி

பேரணி புவனங் கடந்துநின் றுவகம்
பெற்றநீ யுயிர்க்கெலாம் மாதா
சீரணி பதமெந் தலைமிசைச் சூட்டாய்
தேவியே நாகசஸ் வரியே.

தேவியே நாக பூஷணி யஸ்பர்
சிந்தையே யினியசெந் தேனே
கூவியே யழைக்கு மடியவர் குறைகள்
கூரருட் கடைக்கனாற் குமைக்கு
மாவியே கயிலைக் கதிபணின் அழுதே
யலைகடல் குழ்மணித் தீவில்
மேவியே வேப்பந் தருநிழல் மிழற்றும்
வீதிவாய் எழுந்தரு ளாயே.

நாற்றிசையு மொளிகால நல்லதொரு சித்திரத்தேர்
தடுவ ணேறிப்
பாற்கல்போ லடியார்கள் புடைகுழப் பவனிவரும்
பரிசு நோக்கில்
சாற்றுபல செஞ்சுடரும் தாயேயுன் னழகொழிக்குத்
தகமை யாமோ
மாற்றலரும் பசும்பொன்னே வந்தெமது குறைகளைந்து
வரந்த ராயோ.

இன்றளிர்க் கற்பகச் சோலையீ ந்குளதோ
வென்த்தேவ ரேங்கு மாறு
மென்றளிர் வேப்பந் தருவேநாற் றிசையு
மேவினிழல் மிகுந்து செய்ய
நன்றுள மென்காற் றிடையே தவழ்ந்தன்ப
ருளம்புகுந்து நவைக ஹர்க்கச்
சென்றடி யார்க்கருள் சுரக்கும் சிவகாம
சந்தரிதன் திருத்தாள் போற்றி.

கீர்த்தனை

இராகமாளிகை

இராகம் : ஆனந்தபைரவி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

சித்த மிரங்கியருள் செய்யாயோ — திருத்
தேரினி வேற்றிந் வாராயோ — தேவி (சித்)

அனுபல்லவி

பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொனுன் மேவி
பவளத் தேரேறில் பரவச மாமினி

— சரணம் —

ஆயிரங்கி கோடி சூரிய சோதி
அன்னையுன் முகத்தில் அருளொலி வீசிப்
பாயு முளம்பல பத்தரை நாடிப்
பயனே பாவம் பறந்திடுங் கோடி. (சித்)

அரகர கோஷம் அம்மாஉன் வாசல்
ஆனந்தங் கொண்ட அடியவர் பூசல்
சிரசினிற் கூப்புவர் கரங்களை யேத்தி
தேவிநா கம்மையின் சேவடி போற்றி. (சித்)

பக்தர்கள் கோஷம் பரவச கீதம்
பாடிடும் மேளம்நா தல்வர கானம்
எத்தி சையும்புகழ் ஏற்றிடும் நேசம்
ஏனே என்அம்மா என்மீது கோபம். (சித்)

அலைகடல் நடுவே அமர்ந்த மீனுட்சி
அருள்தருங் காஞ்சி யன்னை காமாட்சி
மலைமக ளேவிசா லாட்சியுன் மாட்சி
மறந்திடப் போமோ மணிபல்லவத் தேவி. (சித்)

அம்பாள் அரிச்சுவடி மாலை

(நயினையூர், நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை பி. எஸ் சி.)

(அம்பலத்தரசே அருமருந்தே என்ற மெட்டு)

அழிய	நயினையூர்	அம்பாளே
அம்பிகை	யேநாக	பூஷணியே
ஆழ்கடல்	மத்தியில்	அமர்ந்தவளே
ஆனந்த	சாகரத்	தலைத்தருளே
இருவினை	அகற்றிடும்	இனியவளே
இன்ப	சுகம்மிகத்	தந்தருளே
சல்வரண்	பாகதில்	இருப்பவளே
சஸ்வரி	யேளைக்	காத்தருளே
உருவரு	வாகிடும்	உமையவளே
உந்தன்	அடைக்கலம்	எனக்கருளே
ஹழிவினை	களைந்திடும்	உயர்ந்தவளே
ஹக்கிளன்	பாழ்வினை	போக்குவளே
எங்கும்	நிறைந்தெழில்	தருபவளே
எங்கள்	குலக்கொடி	மலைமகளே
ஏகமாய்	பலவாய்	இருப்பவளே
ஏக்கமும்	கவலையும்	தீர்ப்பவளே
ஐந்து	கரத்தனை	உவந்தவளே
ஐந்து	புலனகத்	தடைத்தருளே
ஓன்றியெண்	உள்ளத்தில்	உறைபவளே
ஒப்பிலா	நற்பதத்	துணையருளே
ஓங்கிய	தாய்மையின்	உட்பொருளே
ஓம்பிளவு	வுயிர்க்குயிர்	ஆனவளே
ஓளாடதம்	ஆன்மாவுக்	குன்னருளே
ஓளவியம்	களைந்தெனை	ஆண்டருளே
அஃதென	தின்பமாம்	அனுபவமே
அஃதினை	அஃதாய்	அறிகுவமே

அம்பாள் புகழ்க் கிதங்கள்

(நயினைக் கவிஞர், நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை பி.எஸ்சி.)

எடுப்பு

இராவணன் ஆண்ட ஸமநன்நாடு — சைவ
ஆகமம் கண்ட கோயில் கொள்நாடு. (இரா)

தொடுப்பு

குழ்க்டல் அலீக்கரம் தொழுதுநின்றேத்த
நால்வகை வேதமும் நவின்றநம்நாடு (இரா)

முடிப்பு

ஒருதனி வேலோன் கதிர்மலைமீது
உவந்தருள் புரியும் கதிர்காமம்
திருமலை கோணேஸ் வரமென்னான(ப)
பெருமைகொள் பாடல் பெறுநாடு. (இரர)

மன்னிய மாதோட் டனன்நகரில்
மருவிய கேதீச் சரநாடு
புண்ணிய நல்லூர் மாவிட்டபுரமும்
புகழ்பெறு கீரி மலைநாடு. (இரா)

பலவினை நீக்கும் சந்திமுருகன்
பலர்தொழும் முன்னீஸ் வரக்கோயில்
சிவலெனுளி பாத மலையிசையப்பன்
திருவடி பெற்ற திருநாடு (இரா)

தொன்மையிற் பல்புகழ் தோன்றிடநயினை(த)
துறையமர் நாக பூஷணியமை
புண்ணிய நெறியிற் புகழ்பெறுநாவலன்
போற்றிய சீலம் பொளிநாடு (இரர)

எடுப்பு

அலைகடல் நடுவே கலமாட — அம்பாள்
அடியவர் உள்ளாம் சூத்தாடும்.

(அலை)

தொடுப்பு

நிலைபெற நின்று நினைத்தொழுதால் — அம்மா
நினைத்த தெல்லாம் நீ எனக்கருள்வாய்

(அலை)

முடிப்பு

தில்லையிலே நின்று சூத்தாடும் — சிவன்
திருவுடவில் பாதி உனக்காடும்
தொல்லையிலே நான் உணப்பணிந்தால் — தேவி
துன்பமெல்லாம் போக்கி எணக்காப்பாய்

(அலை)

மதுரையிலே அம்மை மீஞ்சி — காஞ்சி
மாநகரில் ஒரு காமாட்சி
காசியிலே ஒரு விசாலாட்சி — கடல்
நயினையிலே ஒரு நாகாச்சி

(அலை)

எடுப்பு

அமுதெழு சுரபி அன்னபூரணியே
அருள்தரு சக்தி நாகபூஷணியே

(அமு)

தொடுப்பு

இருவினை அகற்றும் ஈஸ்வரிநீயே
எந்தனுக் கடைக்கலம் தந்தருள்தாயே

(அமு)

முடிப்பு

நான்முகி யான நாயகிநீயே
நாகமு டாடும் நர்த்தன்பாகே

நானென நின்று ஆணவாம் பேசும்
நானது போக நஸ்லருள்தாராய் (அமு)

தினமுனை நினையும் அடியவர்கோடி
தவமுடை யோராய்த் தாம்மகிழ்ந்தாரே
மனமுனை நாட மாயைவிட்டோட
மாசறு பொன்னே மதிதருவாயே. (அமு)

எடுப்பு

நாதருபினி ஸ்ரீநாகபூஷணி
நயினைவாசினி நல்லருள்தாராய் (நாத)

தொடுப்பு

வேதநாயகி வித்தியாசினி
ஆதிசேடனில் அமர்ந்தநாயகி (நாத)

முடிப்பு

மந்தகாசினி மாதிமுகவதனி
எந்தைதாயும்நீ ஏகபூரணி
மன்றுளாடியின் மாசிலாமணி
கங்கைவார்சடை(க) கனகபூரணி (நாத)

பாகமாயினி பாம்பின்மேவினி
ஞானகாரணி நாஞ்சிகோஞ்சும்நீ
பூதபூராதனி புகழும் அருஞும்நீ
ஏதுமற்றஇவ் வேழைக்கருணுநீ (நாத)

எடுப்பு

நாகம்மை நாரணையாள் என்னைவளர்த்தாள்
நான்அவள் புகழ்பாட நாவசைத்தேன். (நாகம்)

தொடுப்பு

தேனன் அருள்பொழியும் தெய்வமகள்அவள்
திருத்தேரில் வரும்போது சேரும் அருள். (நாகம்)

முடிப்பு

நாகப்படை குழும் நாகம்பாள் — தினம்
நாகம்பூச் சூடிவரும் நல்லம்மாள்
தேகப்பெரும் சுமையை (த) தீர்க்குமருட்
தெய்லீகப் பெருஞ்சுடராள் சிவயோகம். (நாகம்)

எடுப்பு

கயிலாய வாகனத்தில் எழுந்தருளி — எந்தன்
கர்மமெல்லாம் போக்கி எனக்கருள்வாய் (கயி)

தொடுப்பு

அருவாய வல்விழைநோய் தீர்த்தருள்வாய் — அம்மா
அடியேணுக்கு அருள்தந்து காத்தருள்வாய். (கயி)

முடிப்பு

முடியாத கருணைமா பெருங்கடலே — நாக
முடனட நீயாடும் அருட்கடலே
துதிபாடி முடியாத தூயவளே ... நயினைத்
துறைமேவி உறைபவளே துணையருளே. (கயி)

எடுப்பு

அலைகடற் கரையோரம் அம்பாளின் ஆலயத்தில்
அருளமுது பெருகுதையா அதைவந்து பருகுமையா. (அலை)

தொடுப்பு

தெப்பத்தில் ஏறிவந்து திரைகடல் தாண்டிவந்து
சற்பத்தில் வீற்றுவரும் தாய்பதம் போற்றுமையா (அலை)

முடிப்பு

உற்பத்திக் காரணையை உலகிற்கு நாயகியை
பற்றற்று வணங்கிநின்று பாலரைப் பெறுமையா
சக்திக்குப் பூச்சுடி தமிழின்ப இசைபாடி
பக்திப் பரவசமாய் பார்வதியை பாடுமையா. (அலை)

ந. க. சண்முகநாதபிள்ளை அவர்ஸ் பாடல்கள்

நயினை நாகாம்பிளை பதிகம்

நிறைவுற்ற வாழ்க்கையும் நேர்மை நெறிப் பான்மையும்
நீதிபுரி செயலார்வழும்
நின்னடியார் உணர்வு மெனக்குன் நினைவில் விருப்பழும்
நிலையான மோன நிலையும்
பொறையுற்ற உள்ளமும் பொங்குதிரை ஆழிபோல்
புகழுற்ற தமிழார்வழும்
பொன்பெற்றும் அன்பர்க்குப் பொதுவென்று தொண்டினில்
புரழ்கின்ற போகமதுவும்
குறையற்ற கொள்கையில் நிலைபற்றி நிற்கின்ற
கறையற்ற செயல் வீரமும்
கூற்றுக்கு முன்னரும் மூப்பற்று நின்றுநான்
கும்பிட்டு உலை வருத்தவும்
இறைபற்றில் மிக்கவர் துறைபற்று நயினையில்
இவள் பக்தன் என்று மிகவே
எனைவிட்டு வினைதட்ட எனைஎட்டு நயினையின்
இறைச்சுதி உமை அம்மையே

வஞ்சகம் குதுகள் வாதுகள் செய்திடும்
வஞ்சகர் தங்கள் உறவும்
வாதிடு போரிடு மோதிடு சாடிடு
வற்கணர் கேள்மையதுவும்
அஞ்சிடும் நஞ்சிடும் அறம்பழித் தண்ணவர்
அற்பர்கள் தொடர்பு மறவே
அன்னை நீ என்னை நீ கண்ணருட் பார்வையில்
அடைக்கலம் உதவி அருளி

செஞ்சொலும் தூய்மையும் வாய்மையும் நேர்மையும்
 சேர்ந்திடும் தேசு நிலையில்
 செழுமையும் கருணையும் செம்மையும் சேர்தவச்
 செல்வரைச் சேர்ந்து அதனால்
 நெஞ்சினுள் நின்னுருக் காட்டியென் நெற்றியில்
 நின்னருள் கால அருள்வாய்
 நீடுயர் வித்தகர் முத்தர்கள் பக்தர்கள்
 நினைவிகு நயினை இறையே.

கடலுற்றுக் கலஸர்ந்து வருமங்பர் மனத்துன்பம்
 களைந்தின்பம் அளிப்பை எனவே
 கடையற்ற தடையற்ற மடியுற்ற மிடியுற்றேர்
 படியுற்று உணை நாடியே
 விடல் பெற்று உடல் பற்று விணையற்று முணையற்ற
 விதியற்று விழிப்புற்றுமே
 விடைபெற்று மதியற்று இடையற்றுக் கடையற்று
 இறும்புற்று மகிழ் வெய்துவார்
 கடலுற்று(த) திடல்உற்று நடவுற்றுத் திருவுற்று
 உருவுற்ற உமையம்பையே
 ஒருபற்று உனகற்று உதவற்று நினைவற்று
 உழல் மட்டி உறவற்றனே
 நிழல்சற்று உதவுற்று நினைசக்தி அருள்தந்து
 நின்நீழல் இளைப்பாறுவேன்
 நித்தமுன் முத்தமதில் உத்தமர்கள் உறவாடிச்
 சித்த மகிழ் நயினை அணையே.

சிந்தை நிறை செல்வமும் செருக்கற்ற கல்வியும்
 சிறப்புமிகு ஆசாரமும்
 சீலமுயர் பண்பு முயர்யோகமுறு ஞானமும்
 திரிசரண சுத்தியதுவும்
 தந்தையுயர் தாயுமுயர் மாமனுயர் மாமியுயர்
 தவத்தினுயர்வென்ற நிலையும்

தம்பியுயர் தங்கையுயர் தமையனுயர் சுற்றமுயர்
 தாங்கவரு கிளைகள் பலமும்
 இங்கிவணின் ஊரவர்கள் அரசாட்சி நட்புரிமை
 என்னென்ன என்ற புகழும்
 ஈதலோடு கோலால பூசையும் மழலைகள்
 இசைபெற்று வாழு மனையும்
 அங்குவரு தொண்டரை ஆதரித் தகமகிழ்ந்
 தாற்று மொரு துணையுமருளே
 அழுதாறு சுரபியில் உடலூற நயினையில்
 அருளுறு நாகம்மையே,

தெங்கினெடு வேங்புமுயர் தேர்கள் வருவீதியும்
 தென்றல் வரு ஒங்காரமும்
 செண்ணியிசை சைழூர மெய்யுரு செந்தமிழ்த்
 திருப்பாடல் ஒது சுவையும்
 சங்கி னெலி மேளைசை தாளவகை நாதமொடு
 சங்கித இசை பாடலும்
 தரைமீது அடியவர்கள் நிரையாக நின்கருணை
 நிழலாடு துயிலு மழகும்
 பெரங்கிவரு அஸீமீது கலமுரு மடியவர்கள்
 புகழ்பாடி ஏத்து குரலும்
 போற்றி சய போற்றி யென ஏற்றியவர் புடைகுழப்
 பொளி நாகருப ஜெகையே
 தங்க மொடு முத்தமும் சாகர நிதியமும்
 தரையீலு செல்வ வளமும்
 சந்ததம் நயினையில் இங்கிதம் பொளிந்தெழில்
 போங்கிட அருள்வை மிகவே

நோய்மைக்கு மருந்தாகி நுண்மதிக் கொளியாகும்
 நுட்பப் பொருளாகுவாய்
 நாற்றுக்கு நாற்றெனப் பேற்றுக்கு வேண்டுவோர்
 நுகரு நற் பயனுகுவாய்

தாய்மைக்குத் தார்மிசை சக்தியென் ரேரூவளாய்த்
 தண்ணேளி பரப்பியருள்வாய்
 சந்ததம் உயிர்களும் இங்கிதம் பெற அருள்
 தந்துமே காத்து மகிழ்வாய்
 சேயோக்கும் என்னை நீ செந்தமிழ் மழலீயால்
 தித்திக்கப் பாடென்குவாய்
 தேர்விலாப் புலமையில் என்கவி உன் செவி
 தித்தித்துப் பத்தித்ததா
 தாய்மைக்கு மனதினிற் கவலைகள் நீக்கிடும்
 தவப்பேறு மிக வெய்தலே
 சந்தானம் பிந்தாது சிந்தாகுலம் தீர்க்கும்
 தலைவாசல் நயினை வடிவே.

புலமைக்கு நயினையே புவியினிற் பெரிதெனும்
 புகழுக்கு அணியாகுவாய்
 போற்றிவரு சக்தியில் ஆற்றல்மிகு சக்திநீ
 பூரணி புவன முதலே
 நலமிக்க செந்தமிழ்க் கவிதைக்குப் பொருளாகி
 நாவிலே நடஞ் செய்குவாய்
 நாகபர மேஸ்வரி நின் பாதமே துணையென்று
 பாடி மகிழ்கின்ற அடியேன்
 சிரமுற்று நின்னருள் சேவித்து முத்தமிழ்
 தித்திக்கப் பாட அருளே
 சீவகண நாதர்புடை சூழவரு அம்மையே
 சிவரூப நாக ஜெகயே
 அரவுற்று நடுவுற்று அகமுற்றுப் பறமுற்று
 அகிலமூம் ஆட்கொள்ளுவாய்
 அகிலாண்ட பிரமாண்ட ஆனந்த ரூபினீ
 அன்னை நீ நாக பூஷணி,

இடைகொண்டு நஞ்சினைத் தடைகொண்டு கண்டனை
 இடரின்றிக் காப்பாற்றினுய்

இமையவர்கள் அமுதுண்ண அமையுமொரு அன்னையாய்
 இறைவரொடு துணை யாகினுய்
 மடைகொண்ட வேள்ளியில் அலிபங்கு கொண்டிட
 அவர் பங்கு வாதாடினுய்
 மாலயனை வென்ற வொரு சோதியுட் சோதியாய்
 மலர்ந்தெங்கு மொளியாகினுய்
 கடை சிந்தக் கலசத்துட் பாலூட்டிச் சம்பந்தன்
 கனி அன்புத் தாயாகினுய்
 காட்சி பெறு மாட்சியில் ஆட்சிபெறு சக்தி நீ
 கதி தந்து விதி சிந்துவாய்
 படைஅஞ்சு நாகங்கள் தலைஜந்து நிழலுடு
 அருள் கொண்டு வரும்மையே
 பார்தங்கு சக்தியின் பீடங்கள் ஒன்றினில்
 பல்லவத் தொளிர் அன்னையே

சிறையுற்ற பட்சியின் முறையொத்த வாழ்க்கையிற்
 சிக்குண்டு அடைபட்டு நான்
 சிந்தனை நின்தனக்கின்றி இவ்வுலகதன்
 பந்தனைக் காளாகினேன்
 கறைபட்டு உடலமோ களைத்தது கழும்லக்
 கட்டெப்ப வீட்டாகுமோ
 கார்குழலர் மோகழும் கள்ளமனக் கோலழும்
 கலைந்தென்று நான் மீள்வனே
 திறையுற்ற நின்மலரிப் பாதமென் செந்நியில்
 நினைந்தென்று நான் குடுவேன்
 நின்னருட் பார்வையில் என்வினைப் பயன்கெட
 நீ யருட் தாயாகுவாய்
 முறையிட்டு வருமடி யார்களுக் காய்த்தலம்
 மூர்த்தியும் தீர்த்தமானுய்
 மூலழும் ஞாலழும் முழுதுமாய்த் துதிசெயும்
 முக்கணீ நயினைமுதலே.

துண்பமும் துயரமும் போர்களும் பூசலும்
 துடைத்திந்தப் பூமிவாழ்வில்
 தாய்மை பெறு பணிகளை நானுமொரு கடமையாய்த்
 துயரங்கள் போக்கி ஆண்டு
 இன்பமும் அன்பர்கள் நேயமும் தூய்மையும்
 இவ்வுலகெங்கு மோங்கி
 ஈட்டி முனை அனுக்கருவி காட்டிவரு சமர்சாடி
 ஈய்வு தயை பொறை காட்டியே
 மன்பதை நாடுகள் பரஸ்பரம் வேற்றுமை
 மறந்தொன்று கூடி வாழ
 மார்க்கமது ஆக்கியே காத்தருஞ் மம்மையே
 மனித்திவு நாகம்மையே
 உன்கருளை விழிப்பார்வை உலகும்யு மருட்பாரிவை
 உய்வித்து உலகாளுவாய்
 உமை அம்மை, எம தம்மை உலகம்மை உணருண்மை
 ஒரு அன்றை நீ அன்றையே

நயினைக் குறவுஞ்சி

அலையாழி சாமரையாய் நெடுந்திரையை வீச
 அடியார்கள் கலங்களிலே நிரையாக ஏறி
 நிலையாத வாழ்வென்னும் கடல்மீது யாக்கை
 நீளாசை பாசமெனும் நெடிதலைக்கு ஆடி
 தொலையாத விணைதீர்க்கும் நாகம்மை அம்மாள்
 தூயபெரும் கருளையினைத் துணையென்று எண்ணி
 குலையாத பக்தியொடு கோபுரத்தின் முன்னே
 கும்பிட்டுக் கரைசேரும் அருட்திவு நயினை.

ஆலயத்தின் மணிஓலை அலைமீது தெறித்து
 அக்கரையில் உள்ளோரின் அகித்துள்ளே புகுந்து
 ஜாலவித்தை போலவரை ஈர்த்திங்கு களவில்
 ஜகன்மாதா நாகம்போல் உருமாறிச் சென்று

மாலயனும் கானைத மார்க்கத்தைக் காட்டி
 மணமீது அருளமுது சுரந்தோடச் செய்து
 ஞாலத்து மக்களெல்லாம் அதை மாந்தச் செய்யும்
 ஞானத்தின் விளை நிலமாம் எழிலார்ந்த நயினை

நாதத்தின் யைப்பட்டு விருட்சங்கள் ஒங்கி
 நாற்திக்கும் கிளை ஓச்சித் தூநிழைத் தந்து
 வேதத்தின் மந்திரத்தால் வியனுருவம் பெற்று
 வெளியெல்லாம் பரந்தெழுந்து விழுப்பொருளை எண்ணி
 பாதிக்குள் மறைந்திருக்கும் பார்வதியைப் போற்றி
 பவவினையை நீக்குமவர் பண்ணிசையில் ஒன்றி
 பாதத்தைத் தொழு நிற்ஞோர் பந்தலென வாகிப்
 பட்டான குடைபிடிக்கும் முட்டாத நயினை

உப்போடி உதைக்கின்ற ஊற்றுக்குள் ஊற்றுய
 உள்நின்று நன்நீரும் சுரக்கின்ற மாபோல்
 எப்போதும் உதைக்கின்ற இடருக்கு நடுவே
 எழுகின்ற அறிவாற்றல் எத்திசையும் புகழு
 முப்போதும் சிரங்கொண்டு பணி செய்யும் அறிஞர்
 முன்னிற்கப் பின்னில்லார் என இங்கு இனைஞர்
 இப்போதும், எப்போதும் இங்குள்ளார் என்றே
 அப்போதே அண்ணயருள் சுரந்திட்ட நயினை

வான்முகில்கள் மழையாகப் பெய்வதில்லை என்றே
 வற்றுத கடலாகி வடியெடுத்து வந்து
 தேன்முகில்களாக அவை செழுங் கவிஞர்நாவில்
 தித்திக்கும் செந்தமிழிற் கருக்கொண்டு பொங்கி
 நான்மறையும் அறங்கினுமாய் நானுமவர் கவிதை
 நன்மழையாய்ப் பெய்தோடி நலம்பலவும் ஒங்கி
 மேன்மையுடன் செழுங்கருளை செழித்தோடி என்றும்
 மேன்மையுற வாழுபவர் மேவியுறை நயினை

கரையோரம் ஒங்கிவளர் தெங்கு பனை வட்டில்
 கள்ளிருக்கும் முட்டிகளிற் களித்துவகை கொண்டு
 தரையோரம் பாய்ந்தெழுந்து தாவிவரு முரல்கள்
 தலைகுற்றி வீழ்ந்திடுதல் தரியாது மரங்கள்
 நிரையாகக் காற்றேரு சாய்ந்தவற்றை ஏந்தி
 நிறைவாய்த் தம் பாலூட்டும் தாய்மையுணர்வதுபோல்
 வரையாது பசிப்போர்க்கு வயிருர உண்டி
 வழங்கு பெரு வளம்கொண்ட வற்றுத நயினை.

கடலிருக்கும் பூக்கல்லும் சங்கும் பிற சோகி
 கண்ணெடுத்துப் பொக்கிஷமாய்க் கருதுவதுமன்றி
 திடலிருக்கும் மண்ணெடுத்துப் பொட்டணமாய்க் கட்டி
 திவ்வியமாய்த் தாவரத்தின் பச்சிலைகள் கிள்ளி
 உடலிருக்கும் பிணீகளுக்கு ஒளாடதமாய் ஆக்கி,
 உச்சி முதல் உள்ளங்கால் உவந்தவற்றைப் பூசி
 மடல் விரித்து ஊர்ப்பெருமை மணி மணியாய் எழுதி
 மாற்றலரும் புகழ் போற்றும் மணித்திவு நயினை

வீசவலை மீனிமுத்து நண்டினிடம் சென்று
 வெட்டியதை விடுவித்து வீராப்புப் பேசும்
 கூசுகின்ற செம்படவன் குற்றுயிராம் மீனைக்
 கொன் றிடுதல் தர்மமெனக் கூறியவை சொல்லும்
 காசு எனச் சிப்பிகளை மீனவர்கள் மக்கள்
 கரையோரம் கடை வைத்து விலைவாசி கூறும்!
 வாசியெனச் சிங்களவர் வாரியதை மடியில்
 வனப்பென்று கட்டி மகிழ்வள மார்ந்த நயினை

குழ்கொண்டு கடலோரம் சுறு திரழிஓட்டி
 சுவைகொண்ட தசை ஆய்ந்து பழம்ளுடியல் தட்டி
 கூழ்உண்டு கள்ளாருந்திச் சுவர்க்கமதை எட்டி
 குவையாகக் கூலவகை குறையாமற் கொட்டி

வாழ்கின்ற சூடிசையிலே கோற்காலி முட்டி
 வணப்போடு இல்லறத்தை நல்லறமாய்க் கட்டி
 தாழ்விள்ளிரி வெளாண்மை விருந்தோம்பல் முட்டி
 தமிழோடு இசைவாகித் தழைத்தோங்கு நயினை

அன்பான மக்களுள் அம்பாளின் நயினை
 ஆற்றல் மிகு இளைஞருள் ஆண்மையிகு நயினை
 பண்பான ஒற்றுமையிற் பண்பாடும் நயினை
 பாண்மையுள் கேள்மையுள் பண்பாளர் நயினை
 மண்பாடும் கவிவளத்தில் மகிமைபெறு நயினை
 மதிக்கின்ற நாலுமதம் மாட்சியுறு நயினை
 கண்போல நயினை எமைக் காக்கின்ற நயினை
 தாலமெலாம் ஈழத்துக் கயிலாயம் நயினை

அன்னையே நாகபூஷணியே

அம்பாளே அம்பாளே
 அன்னையே நாகபூஷணியே
 எம்வாழ்வே எம் வாழ்வே
 எங்களை ஆண்டருள் புரிபவளே (அம்)
 அங்கடல்லூநயினை அம்பாளே
 அங்கயற் கண்ணீ அம்பாளே
 நிலைபெறு சக்தி அம்பாளே
 நிதிதரு திருவே அம்பாளே (அம்)
 அடியார் குறைத்தி அம்பாளே
 ஆண்டருளே எமை அன்பாலே
 முடியா வினைதிர் அம்பாளே
 முக்கண்ணீ வரம் தந்தருவே (அம்)
 நாலும் துதிசெய் அம்பாளே
 ஞாலம் படைத்த நாயகியே
 பாகம் சிவஞூர் டடலதனிற்
 பாதி பெற்ற பார்வதியே (அம்)

வாகா தாயே ஈவரியே
 வந்தருள் இனபம் தந்தருளே
 தாதா உந்தன் கருணையெலாம்
 தாயே எம்மைக் காத்தருள்வாய் (அம்)

களையும் வளமும் கடல்கூபோல்
 கதித்துப் பெருகிக் கடல்நடுவே
 நிலையில் உயர்ந்து நயினைவளம்
 நீடு வாழுத்துணை வருவாய் (அம்)

வருவாய் நாகம் புடைகுழி
 வகையாய்த் தொண்டர் புகழ்பாட
 தருவாய் தமிழாற் துதிபாடும்
 தணியாப் புலமை தயவார்க (அம்)

அம்மா உந்தன் திருவடியில்
 ஆடிப்பாடி மலர் சொரிவோம்
 இம்மா நிலத்தில் எம்வாழ்வு
 ஏற்றம்பெற நல்வர மருள்வாய் (அம்)

நயினைஉறை நாயகி
 (மதுரைமலை மாமணியே — என்ற மெட்டு)

நாடி வருபவர்க்கு நல்லருணைக் கொடுக்கும் அங்கீ
 நாகமணி பரமரிடை நண்ணுமன்னை எந்தாங்கீ
 வாடிவருபவர்க்கு வழங்குமன்னை எந்தாங்கீ
 வானவரும் துதிபாடும் வளமிக்க நயினைஅங்கீ

ஆ, ஆ, ஆ, ஆ, ஆ, ஆ,

நயினையுறை நாயகியே நாகம்மா
 பக்தர்கள் குலங்காக்கும் மணி அம்மா (நயினை)

நிழல்மிகு வேம்பும் ஏழில்மிகு கடலும் அம்மா
 உனது சக்தியின் தத்துவமே (நயினை)

தேரோடும் திருநாளில் தொண்டருடன் புடைகுழு
சிவசக்தியாய்ப் பொலியும் சீமாட்டி
— ஆ, — ஆ, — ஆ, — (நயினை)

அகிலம் எதிர்த்தாலும் அம்பாளை நான் மறவேன்
அடுத்தும் நயினையில் நான் பிறப்பேன்
அஞ்சிடும் விளைமாறி நெஞ்சினைல் அருள்சேர
அன்ன பூரணியே உன்னையே தொழுவேன் நான்
முத்திக் கொரு பொருள் சத்தித் துணை உனை மறவேன்
— நான் மறவேன்

பரமனில் உறைபவளே அழகிய மலைமகளே
காண்பதெலாம் உனது முகம் அது சத்தி முகம்
காலமெலாம் எனது மணம் உருகுது அம்மா
அருளமுதே ஒளிர் மணியே அணி அணியே அணிக்கழுகே

கடல் எது அலை எது காற்றெது புயலெது
உ.வகமே உனதிரு திருவடி பணிவது
எழுவாய் தாயே — நாகம்மா

வருவாய் எமதிடர் தீர்ப்பவளே — வருவாய்
வருவாய் „ „ „ „ „ „
தத்தித்தகு என பக்திப் பெருக்குற வருவாய்
சிந்தித் தருள் ஒரு சத்திப் பேறுற வருவாய்
சித்தித் „ „ „ „ „ „ (நயினை)

நாகம்மாளின் அரசாங்கம்
(திருச்செந்தூரின் கடலோரத்தில் — என்ற மெட்டு)
நயினைத்தலை கடலோரத்தில் நாகம்மாளின் அரசாங்கம்
நாடித்தேடி வருவோர்க்கெல்லாம் நல்ல சோற்றுப் பிரசாதம்
(நயினை)

பசியைத் தீர்த்த இடம் மணிபல்லவம் என்ற இடம்
ஆனி மாதத்திலும் அருள் அம்பிகை விழாக்களிலும்
அடியார் பெருநாள் காணுமிடம் (நயினை)

கடவிள் நடுவினிலே காணும் ஜனவெள்ளம்
மழையா மழை முகிலா
சைவர்கள் பொத்தர்கள் — அனைவரை இழுக்கும்
சக்தி அவள் செயலா — (நயினை)

ஏங்கிவரு மடியவரைத் தாங்குமொரு சக்தி
இல்லையொரு பிள்ளையெனில் அருளுமொரு சக்தி
தாங்கிவரு துன்பத்தைத் தளர்த்துமொரு சக்தி
சர்வ தயை பொறையுடைய தார்மீக சக்தி
பாய்ந்து வரு கடல்மீது அலையான சக்தி
பார்மீது நிலையான பார்வதியின் சக்தி (நயினை)

நன்மைதரு நயினையுறை நாகம்மை அம்மா
கண்ணருளில் கருணை பொழி சுமாட்சி அம்மா
யின்னவிடை ஒளிருமெழில் மீனுட்சி அம்மா
விண்ணவரும் துதிபாடும் விசங்கலாட்சி அம்மா
அன்னையருள் ஓங்கு மெழில் அபிராமி அம்மா
ஆழ்கடவிள் மத்தியுறை நாகாச்சி அம்மா
தஞ்சமென வந்தால் நெஞ்சுருகி நின்றால்
ஆத்தா அம்மா வருவாய் அருள்வாய் — அம்மா (நயினை)

(முற்றும்)

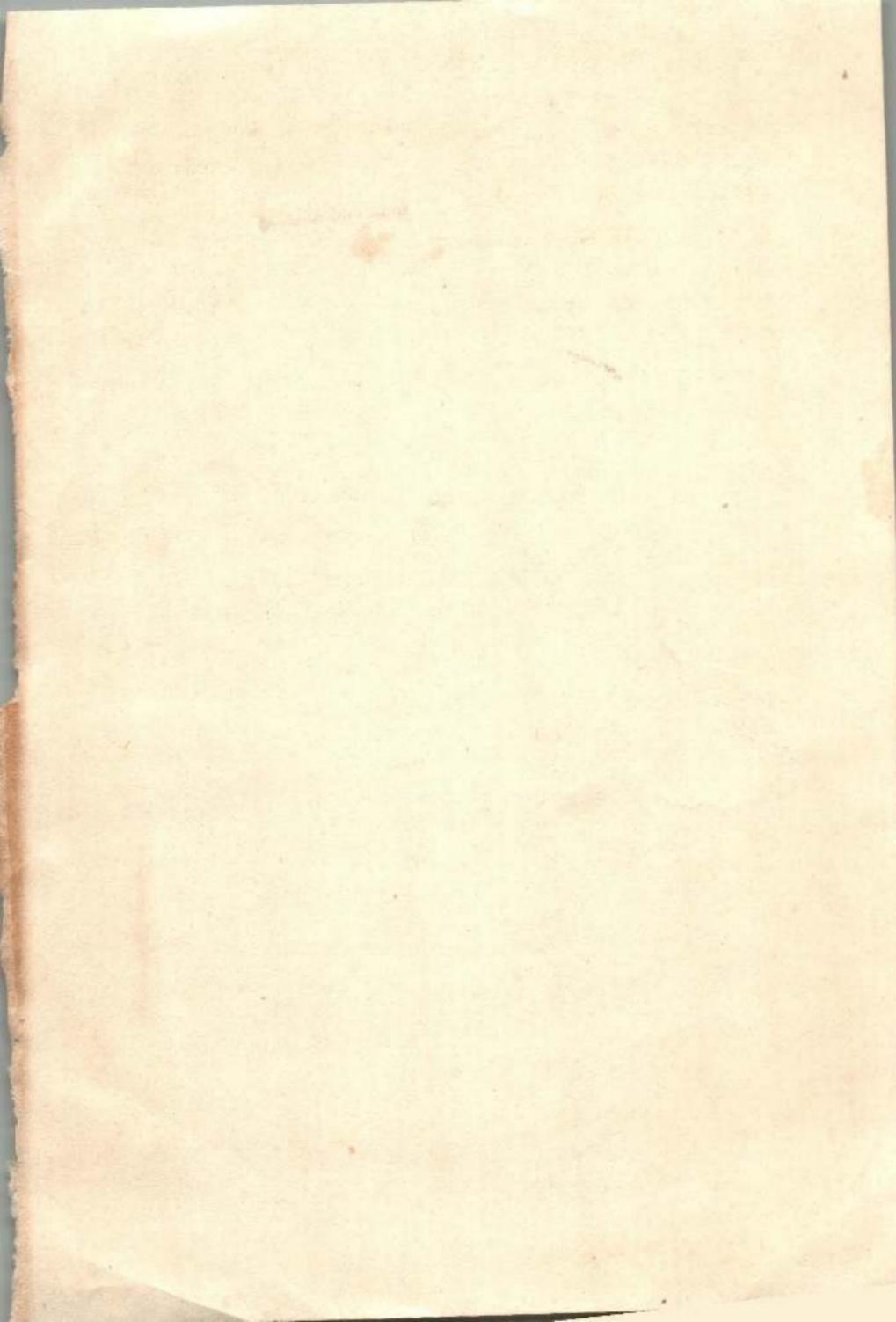
எமது அடுத்த வெளியீடு:

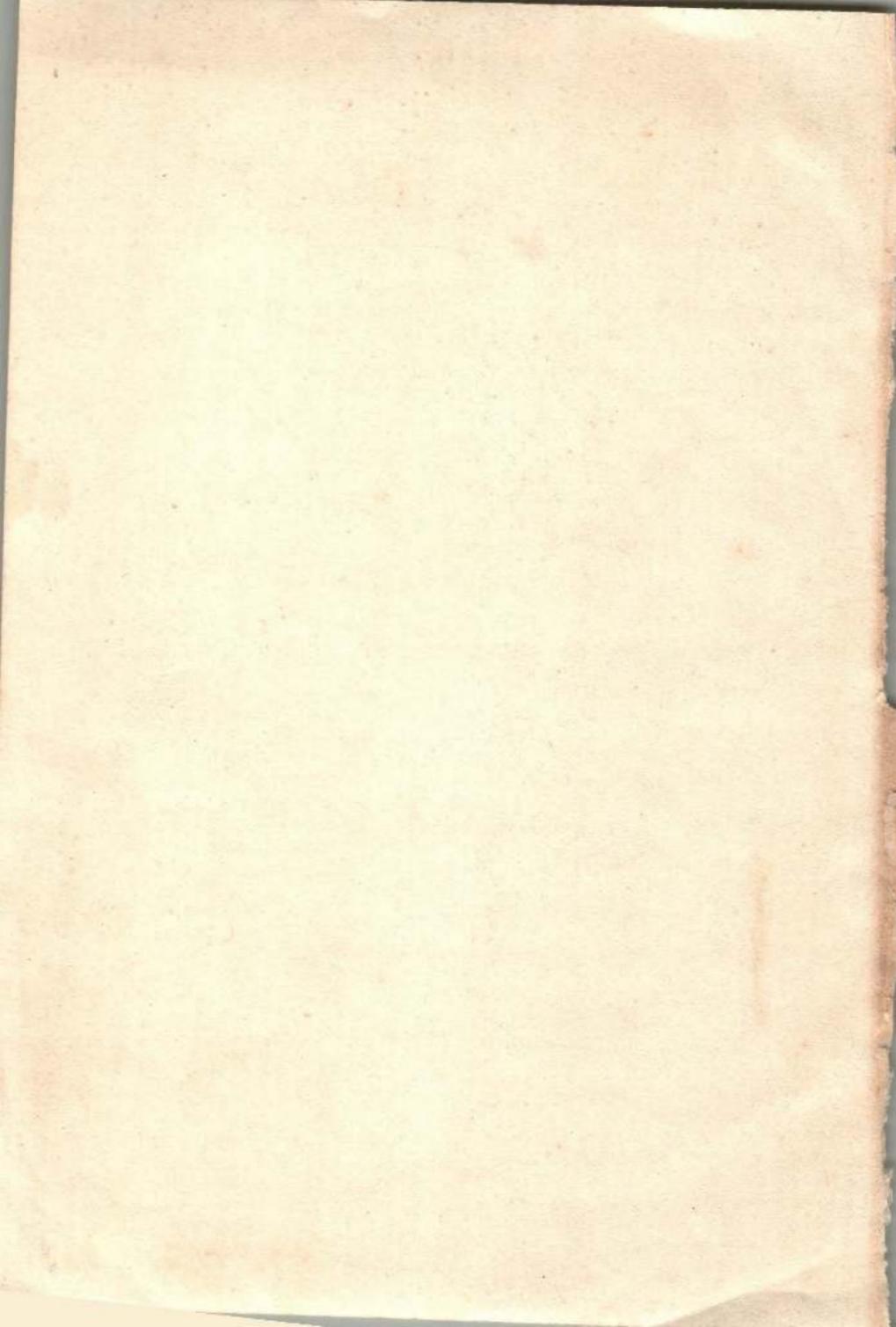
தோத்தீர்த் தீரட்டு

ஆசிரியர்: க. சி. குருத்தினம்

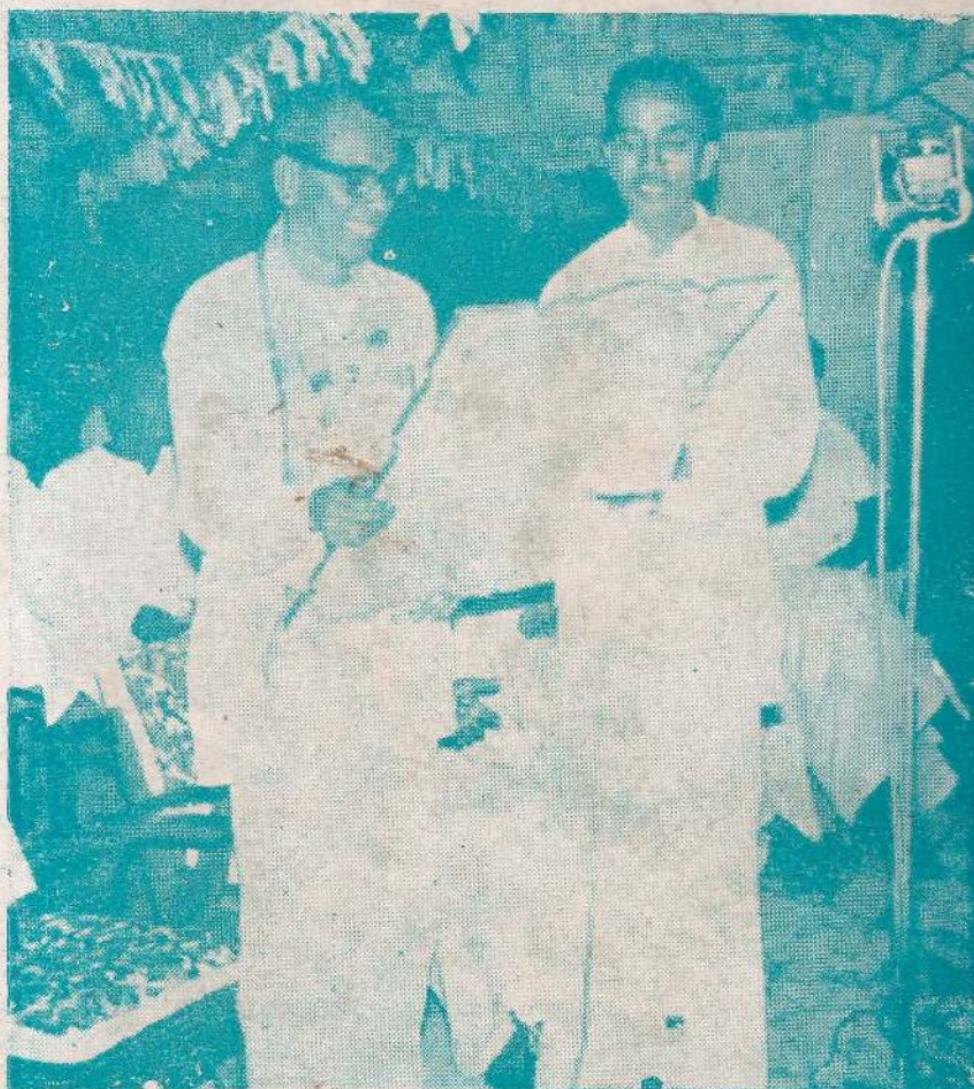
வெளியீடு:

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்.









தூங்காசிரியருக் கடிப்பாசிரியரும்